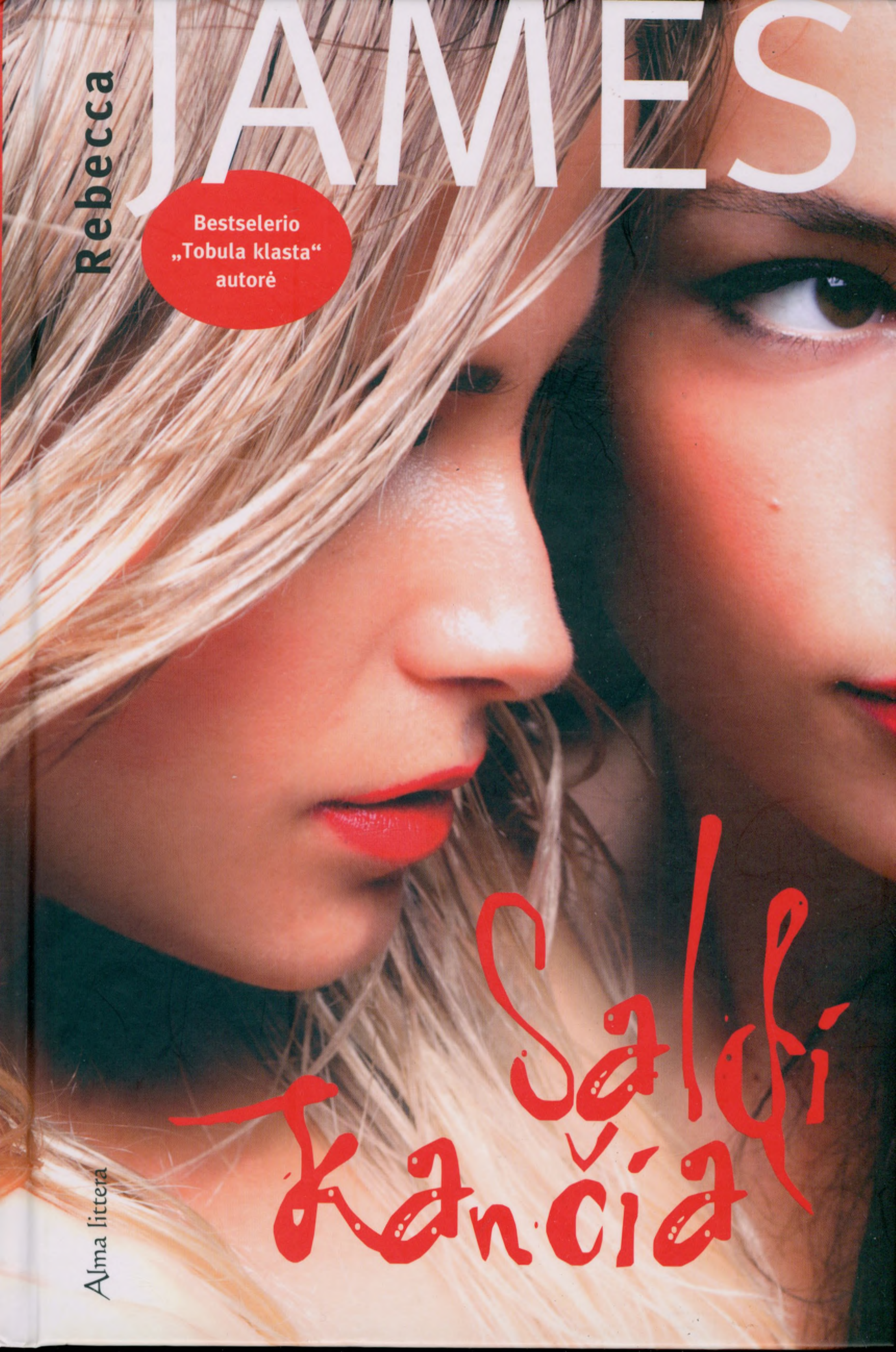

Rebecca
JAMES
Bestselerio
„Tobula klasta“
autorė
Saldi
kančia
Alma littera

Saldi Kančia

Rebecca

JAMES

Saldi kančia

ROMANAS

Iš anglų kalbos vertė ZITA MARIENĖ

Alma littera

VILNIUS / 2014

UDK 821.111(94)-93
Ja289

Versta iš:
Rebecca James SWEET DAMAGE
Allen & Unwin, Crows Nest, 2013

ISBN 978-609-01-1476-6

Skiriu Čarliui

Aš tebesapnuoju „Fearvju“.

Sapnuose šis namas įspūdingesnis, negu buvo gyvenime: pastatas aukštesnis ir didingesnis, koridoriai ilgesni ir klaidesni, vidus šaltesnis ir tamsesnis nei iš tikrųjų. Mano sapnuose „Fearvju“ yra baugių landų ir šešėlių labirintas, statūs laiptai, išsirangę košmariškomis kilpomis. Aš bėgu per tą namą apimtas siaubo, niekada nesuprasdamas, pats vejuosi ar esu vejamas, noriu pabėgti ar būti surastas. Tiek težinau, kad galvoje aidi riksmas, išsiveršiąs man pamačius, ką žinau pamatysiąs už kito ar dar kito kampo.

Kartais tuose sapnuose pasirodo ir Ana, slenka it vaiduoklis priekyje arba paskui mane. Kad ir kaip ją vyčiausi ar šaukčiau vardu, ji lieka nepasiekiama. Akimirką priartėja šypsodama, tiesdama man ranką, bet ir vėl dingsta už kampo ar panyra į šešėlį tarsi vizija ar šmėkla. Ištirpsta ore lyg dūmų sruoga.

Mano sapnuose pats namas sakytum sklidinas piktų kėslų, iš jo pamatų tarsi kyla pikta jėga, įsigerianti į grindis ir sienas, užnuodijanti orą ir apverčianti kiekvieno čia įžengusio gyvenimą.

Tikrovėje ne „Fearvju“ buvo kaltas dėl to, kas atsitiko. Kalti buvo žmonės.

PIRMOJI DALIS

1

– TIMAI, TURĖSI PAGALIAU SUAUGTI, – SAKO LILA. – SUSIRASTI tikrą darbą.

– Aš ir turiu tikrą darbą, – tariu. – Vaikštau į jį. Dirbu. Už tai gaunu algą. Man atrodo visai tikra.

– Gerai jau, – atsidūsta ji. – Galbūt žodis „tikras“ netinka. Tau reikia geriau apmokamo darbo. Kad galėtum susimokėti nuomą ir pragyventi. Darbą, kurį dirbdamas taptum savarankiškas.

Kilsteliu antakius.

– Iš tikrųjų nori pasakyti, kad kuo greičiau išsinešdinčiau.

– O ką... – gūžteli ji. – Jeigu jau prasitarei, negali amžinai čia gyventi. Manęs nežavi mintis, kad amžinai miegosi ant mano sofos. Ypač kai šalia Patrikas. – Pasiėmusi nuo staliuko nešiojamąjį kompą pasideda ant kelių. – O jeigu atsisakai ieškoti tikro, tai yra pelningesnio darbo, turėsime tau surasti kokią visiškai pigią skylę.

Užsimerkiu ir laukiu, kad ji pakeistų temą. Liautųsi reguliuoti mano gyvenimą. Suprantu, jog turiu tvarkytis, ir esu pasiryžęs tai daryti. Bet ne šiandien.

Ji kumšteli man alkūne.

– Paklausyk skelbimo. Skamba viliojamai. Ir netoli, Fearlaite. – Ji skaito: – „Didelis apstatytas kambarys erdviame name, kuriame gyvena dar vienas žmogus. Šimtas dolerių per savaitę.“ Timai,

šimtas dolerių. Pigiau nerasi. – Man tylint, ji vėl kumšteli. – Tai skambinsi ar ne?

– Gal kokia lindynė, – burbteliu. – Pelėsis. Žiurkės. Įsivaizduoju.

– Timai, tu sėdi be pinigų, – sako ji. – Turėsi imti, kas siūloma. Lindynė ar ne. – Paima mano telefoną, surenka numerį. – Nagi. – Ji prideda telefoną man prie ausies, taigi esu priverstas jį paimti. – Tik pasiteirauk. Per galvą neduos. Nebūk toks mėmė.

Atsiliepia kažkoks Markas, pasikeičiame informacija. Klausia, kokio aš amžiaus, ar turiu darbą, ar norėčiau atvažiuoti į Fearlaitą apžiūrėti kambario ir susipažinti su galima kompanione, mergina, vardu Ana. Įdomu, kodėl pati Ana neatsiliepė. Jis pasako man adresą, aš pažadu nuvažiuoti dar šiandien, tik vėliau.

– Ar galima paklausti? – tariu prieš baigdamas pokalbį.

– Žinoma.

– Kodėl kambarys toks pigus? Kur šuo pakastas?

Lila piktai niūkteli man, susiraukia. Aš nekreipiu dėmesio.

– Namas didelis, – maloniai sako Markas. – Labai didelis. Iš tikrųjų per didelis gyventi vienai merginai. O Anai tik dvidešimt metų. Būtų gerai, kad dar kas nors apsistotų. Telefonu tiek tegaliu paaiškinti. Jeigu atvažiuosite, galėsime daugiau papasakoti. Sąlygos labai priimtinos.

Sąlygos... Žodis nuskamba grėsmingai. Nesuprantu, kodėl kambarys iki šiol neišnuomotas, ir nutariu, kad „sąlygos“ nėra jau tokios priimtinos, kaip Markas žada. Turi būti koks nors kabliukas. Jei kas nors atrodo per daug gerai, kad būtų galima patikėti, paprastai taip ir esti.

*

Nors beprotiškai maža kaina man kelia įtarimą, nusprendžiu nuvažiuot ir apsižvalgyt. Pareina namo Lilos draugas Patrikas, nuo jo tvoskia aštriu lyg skutimosi losjonas atšiaurumu. Staiga bute

pasidaro baisiai ankšta. Lila teisi. Turiu susirasti kitą vietą gyventi. Nubėgu laiptais, neriu į kaitrą ir dar spėju į Fearlaito autobusą.

Namas milžiniškas. Smiltainio ir plytų dviaukštis didžiausias ir gražiausias gatvėje, pristatytoje ir šiaip dailių vilų. Eitum ar važiuotum, tokio namo negali nepastebėti. Matydamas tokį namą imi spėlioti, kokie žmonės jame gyvena.

Apsuptas plačios vejos ir vešlaus žalio nuostabių medžių sodo, namas staiga man pasirodo toks prašmatnus, jog pamanau apsirikęs. Jis net turi pavadinimą. Iškaboje virš vartų įmantriai išraižytas žodis „Fearvju".

Dar dirsteliu į adresą lapelyje. Ne, neapsirikau, ir garantuotai viduje rasiu ne lindynę, kurios tikėjausi.

Man artinantis keliuku, atsiveria namo durys, tačiau lauke taip šviesu, o viduje taip tamsu, kad ne iš karto įžiūriu, kas jas atidarė. Užlipęs laiptais matau tarpduryje laukiantį vyriškį. Jis tvarkingai apsirengęs marškiniais ilgomis rankovėmis, įdėmiai mane apžiūri. Su savo šortais ir marškinėliais atrodau nevalyvai, net noriu atsiprašyti, bet prisimenu, jog ieškau vietos gyventi, o ne darbo.

Jis atkiša ranką.

– Markas Herou, – prisistato. – Jūs tikriausiai Timas?

Jis visa galva aukštesnis už mane. Plaukai tamsūs, veidas valingas.

Koridoriuje išgirstu žingsnius, ir jam už nugaros pasirodo moteris. Tamsiaplaukė ir aukšta kaip ir Markas, vilki dalykiniu kostiumėliu.

– Čia mano sesuo Fiona, – sako jis. – Fiona, čia Timas.

– Mes esame Anos draugai, – paaiškina Fiona. – Ji laukia virtuvėje.

Jie nuveda mane ilgu plačiu koridoriumi. Po kurio laiko akys apsipranta su tamsa. Medinės grindys išblizgintos, lubos aukštos ir papuoštos vingriais lipdiniais. Mes praeiname pro daugybę

kambarių uždarytomis durimis ir didžiulius laiptus į viršų. Namo užpakalinėje dalyje yra erdvi virtuvė ir valgomasis. Ne taip kaip niūrus koridorius, pastarasis kambarys užlietas pro daugybę langų plūstančios šviesos, stiklinės durys veda į kiemą ir sodą už jo.

Prie virtuvės stalo sėdi šviesiaplaukė mergina. Atrodo tokia opi ir trapi, jog pamanau, gal ji serga.

– Timai, – sako Markas, – susipažinkit su Ana. Ana London.

Ji atsistoja, atkiša ranką ir staigiai atitraukia. Labai tyliai pasisveikinusi įbeda akis į stalą. Markas sakė, jai dvidešimt metų. Atrodo gerokai jaunesnė.

– Malonu susipažinti, – sakau.

– Ačiū, – murmteli ji.

– Taigi, Timai, – prabyla Fiona, – Markas sakė, dirbate restorane?

– O taip, – patvirtinu. – Menlyje. Netoli nuo čia. Pėsčiomis daugiausia dešimt minučių.

– O jūsų darbas garantuotas? Patikimas? Artimiausioje ateityje netapsite bedarbiu?

– Aš dirbu savo tėvukui, – paaiškinu. – Nemanau, kad jis mane išvarytų. Nebūtų labai šeimyniška.

Mano žodžiai turėjo nuskambėti šmaikščiai, sumažinti įtampą, bet niekas nesijuokia. Marko veidas nieko nesakantis. Ana žiūri į nenustygstančias savo rankas. Fiona dirbtinai šypteli.

– Puiku, – ištaria. – Ką gi, tuo tarpu turbūt gana kamantinėti. Reikia nuvesti jus apžiūrėti kambario.

Išseku paskui trijulę į koridoriaus tamsą ir užlipu laiptais. Pirmoji žengia Fiona. Aš einu šalia jos. Stengiuosi sugauti jos žvilgsnį, bandau šypsotis norėdamas užmegzti ryšį, bet ji nuleidusi galvą.

– „Fearvju" pastatytas tūkstantis aštuoni šimtai devyniasdešimtais metais, – lipdamas aiškina Markas. – Taigi, nors namas

didelis ir tikrai patogus, galbūt pasigesite šiuolaikinės estetikos bruožų.

Kur jau ne, pamanau.

– Namas tikrai skiriasi nuo daugumos australų būstų, – pasakoja Markas. – Jis būdingesnis Anglijai. Kai kuriems žmonėms nepatinka. Bet manau, jog turi savotiško žavesio.

Viskas šiame pastate, taip pat ir laiptai, didinga, padaryta su užmoju ir meistriškai. Namas tikriausiai vertas gražios sumelės, tačiau niūrus ir šaltas. Netgi slegiantis. Lauke kepina karštis, saulė taip plieskia, jog oras virš gatvių net mirguliuoja, o čia tamsu ir vėsu kaip urve, tiesiog kitas pasaulis.

*

Antrame aukšte Fiona sustoja prie pirmųjų durų.

– Galite pasirinkti iš kelių kambarių, – taria ji, – bet šitas gražiausias.

Ji atidaro duris, iš aš atsiduriu gal geriausiame savo gyvenimo miegamajame. Kambarys didelis, šviesus, baldų tiek, kad būtų jauku, bet ne užgriozta. Patekęs iš koridoriaus tamsos pasijunti lyg iš olos išėjęs į saulę. Sienos baltos, grindys šviesių lentų. Aukšti langai įrėmina įspūdingus uosto vaizdus. Viename šone stovi dvigulė lova, kitame – drabužių spinta, vienoje kertėje prisiglaudęs rašomasis stalas. Ant grindų patiestas brangus kilimas.

– Vonios ir tualeto nėra, – sako Fiona, – bet šiame aukšte trys vonios kambariai, vienas tiesiai prieš jūsų duris, taigi nereikės juo naudotis kartu su Ana.

Prisimenu nykštukinį tualetą, į kurį jau kelios savaitės vaikšto dar ir Lila su Patriku, taip pat Indonezijoje įprastas tupyklas. Vonia su tualetu man vienam būtų prabanga, apie kurią net nedrįsau svajoti.

Pats kambarys tūkstantį kartų geresnis, negu galėjau įsivaizduoti. Atsisukęs aprėpiu jį žvilgsniu ir einu prie lango.

– Turbūt gražiausias vaizdas visame Sidnėjuje, – tariu kraipydamas galvą.

– Tikrai įspūdingas, – pritaria Markas, atsistojęs šalia manęs. Valandėlę žiūri pro langą, tada žvilgteli į rankinį laikrodį. Atsitiesęs timpteli rankogalius ir staigiai, beveik kariškai suglaudžia kojas. – Taigi toks jūsų kambarys, – sako. – Fiona, gal jau reikėtų grįžti į kontorą. – Jis pasižiūri į Aną. – Tikiuosi, galime palikti judu galutinai susitarti?

– Žinoma, – linkteli Ana. – Jūs eikite.

– Tikrai? – klausia Fiona. – Kaip tu jautiesi?

– Gerai.

Markas ir Fiona atsisveikina su mumis ir išeina. Jų žingsniai ant laiptų – vienintelis garsas visuose namuose. Ana netaria nė žodžio. Ir nežiūri į mane. Nejudėdama, lyg apimta transo spokso kažkur į tolį. Tik trinktelėjus lauko durims atsitokėja: užsimerkia, imasi už skruosto. Tas judesys keistas ir asmeniškas, lyg būtų pamiršusi, jog aš čia.

– Taigi vieta puiki, – sakau.

Ji atsimerkia.

– Ačiū.

Laukiu, kad ji mane užkalbintų, ko nors paklaustų, galbūt papasakotų apie save ką įdomaus, bet ji tik stovi ir nervingai grąžo rankas.

Ne tik „Fearvju“ tarsi ne šio pasaulio, bet, pamanau, ir Ana. Ji beveik nekalba, o jei ką ištaria, taip oficialiai ir nenatūraliai, lyg skaitytų iš lapo. Stovi bailiai susigūžusi, tartum nedrįsdama pakelti galvos ir pažvelgt į pasaulį, tarsi mieliau norėdama išnykti. Jos rankos niekaip nerimsta, susigniaužia, vėl atsigniaužia, tampo drabužius.

Aiškiai pajuntu, kad turiu imti vadžias į savo rankas, jeigu noriu ko nors pasiekti.

Kambarys tiek daug geresnis, negu tikėjausi, jog jau knieti leptelėti, kad imsiu, nepaisydamas Anos keistumo ir visų sąlygų, bet suprantu turįs dar paklausinėti. Šimtas dolerių per savaitę už tokį kambarį – beprotiškai mažai. Turi būti kokie nors spąstai.

– Kambarys fantastiškas, – sakau. – Ir namas labai patinka. Bet, kai skambinau, Markas minėjo kažkokias sąlygas. Ar galiu paklausti, kokios jos? Tos sąlygos.

Ji linkteli ir dar labiau sutrinka. Žiūri į grindis karštligiškai gniaužydama rankas. Veidas parausta. Ji kažką sumurma, bet taip tyliai, kad neišgirstu.

– Atsiprašau?

– Man agorafobija, – išpyškina jau per garsiai.

– Agorafobija? – pakartoju. Žodis girdėtas, bet nenutuokiu, ką jis reiškia. – Abejoju, ar...

– Tai erdvės baimė, – paaiškina ji. – Man užeina panikos priepuoliai.

– Aišku. Panikos priepuoliai. – Kaltai šypteliu. – Atleisk. Jaučiuosi kvailokai, bet vis tiek nesuprantu...

– Aš niekur negaliu išeiti. Lauke apima siaubas.

– Negali išeiti? – Stengiuosi nuslėpti nuostabą, bet nelabai sėkmingai. – Visiškai?

– Aš niekada neišeinu iš namų, – atsako ji.

– Tikriausiai labai sunku. – Ji mirksėdama nusisuka. – Atleisk, nežinau, ką sakyti. Ar bandei...

– Ne, – pertraukia ji mane. – Nė karto.

– Atsiprašau. Nenorėjau būti įkyrus. Ar seniai šitaip pasidarė? Ir kaip išsiverti niekur neišeidama?

– Jau senokai, – taria ji. – Pusę metų neišeinu iš namų.

Visą amžinybę, pamanau.

– Man padeda Markas su Fiona, – sako ji, kilstelėdama smakrą. – Bet jie negali amžinai manęs globoti.

Valandėlę abu tylime, spoksome pro langą. Neįsivaizduoju, kaip ji ištveria matydama tokį grožį, saulę ir dangų, laivus uoste, kai pati kasdien visą dieną įkalinta viduje. Mintis, kad žiūri į pasaulį, kuriam negali priklausyti, man nesuvokiama. Tai kažkokia kankynė.

– Aišku, – pagaliau sakau. – Vadinasi, reikia žmogaus, kuris visko parūpintų? Nupirktų duonos, pieno ir panašiai? Ar Markas šitas sąlygas turėjo galvoje?

– Iš esmės taip, – atsako ji. – Turbūt beveik viską galėčiau įsigyti internetu. Bet ne visada praktiška. Be to, Markas įsitikinęs, jog neturėčiau gyventi viena. Na, maža kas gali atsitikti... „Fearvju“ toks didžiulis...

– Taigi tu sudarinėsi pirkinių sąrašus, o aš pirksiu, tiesa? Tokia bus tvarka?

– Galėtume smulkiau susitarti, – taria ji. – Kad tau būtų lengviau. Aš per daug neįkyrėsiu.

Gūžtelėdamas šypteliu.

– Manau, kambarys man patiks. O aš ar tiksiu? Sakau, gal turi man kokių klausimų?

– Kad ne, – papurto ji galvą. – Jeigu nori, gyvenk. Atrodai visai normalus. – Pirmą kartą ji nusišypso. – Bent jau normalesnis už mane.

Nulipę žemyn viską aptariame smulkiau. Ji man įteikia lauko durų raktą, parodo, kur yra skalbykla, – toliau už kiemo.

Išeinu pakiliai nusiteikęs: kambarys fantastiškas, daugiau negu pigus, namas stovi viename geriausių Sidnėjaus rajonų. Ana, aišku, keista, bet man tai nerūpi. Kiek matau, ji tiesiog drovi, truputį nervinga, bet šitai manęs nė trupučio nebaugina. Pamanau, gal jai net galėsiu padėti. Mažų mažiausiai atnešiu į „Fearvju“ bent kiek gyvumo, atversiu duris ir langus, įleisiu šviesos.

2

ANA SEKA JĮ PRO LANGĄ. UŽDARIUSI LAUKO DURIS SMUNKA Į SVEtainę, užtraukia portjerą ir žiūri pro plyšelį.

Jis žengia sparčiai, spyruokliuojančiais žingsniais – smagi, optimistiška eisena, taip vaikšto žmogus, turintis kur eiti ir be jokių rūpesčių.

Jai patinka jo išvaizda. Nėra gražus kaip paveikslėlis, bet veidas atviras, strazdanota oda nugairinta vėjo, plaukai susitaršę. Jie turbūt buvo kaštoniniai, bet saulė išblukino. Žvilgsnis tiesus ir nuoširdus, lūpos lengvai šypso. Matyti, kad jam sekasi. Jis mylimas, pasitikintis savimi, neabejojantis pasaulio sąranga ir savo vieta joje. Jo nesugniuždė gyvenimo aplinkybės, neišdavė neatsparus protas.

Jis panašus į žmogų, kurio vieta vėjuje, saulėje ir jūroje, stichijose, kurios ją taip gąsdina, – pasaulyje, nuo kurio ji atsiskyrė.

Jai atrodo, kad jo oda būtų sūri palaižyti.

3

Po susitikimo su Ana einu tiesiai į restoraną, nors iki mano pamainos dar dvi valandos. Uosto rajoną pasiekiu visai laimingas. Namas ne tik arti paplūdimio ir miesto, bet ir netoli darbo.

Pro mane ristele prabėga raumeningas, atletiškas senukas. Makteli smakru spindinčio vandens pusėn, kresteli galvą – suprask, koks smagumas. Aš šypteliu jam, linksmai saliutuoju. „Corso“ triukšminga ir prisigrūdę žmonių, kvepia vafliais iš ledų kioskelio, nuo vandenyno vėjas neša sūrų kvapą. Kol kas salėje nuotaika pakili, linksma. Vėliau, kai jau baigsiu darbą, atmosfera bus pasikeitusi. Ims veikti gėrimai ir kvaišalai – visur bus girtas rėkavimas, kivirčai, sudaužyti buteliai ir nukabinusios nosį merginos, aukštakulniais svirduliuojančios namo. Bet ankstų vakarą mano mėgstama vieta visada šventiška, iškilminga.

Tėvo restoranas tiesiai prieš Menlio paplūdimį. Tėtį jau randu darbe. Pasilenkęs už baro krauna į šaldytuvus gėrimus.

– Labas, – sakau. Jis nusišypso. – Radau kambarį, – pasigiriu. – Toliau šita gatve, Fearlaite. Neįtikėtina. Nesu matęs gražesnio vaizdo į uostą. Ir baisus pigumas.

– Sakai? – susiraukia jis. – Ir ko jau taip pigu?

Aš klesteliu ant kėdės, užsikvempiu ant baro.

– Galima alaus?

– Jeigu pajudinsi užpakalį ir man padėsi, pagalvosiu.

Einu už baro, atidarau „Victoria Bitter" dėžę ir imu krauti į šaldytuvą buteliukus.

– Tai pasakok, – paragina jis. – Kiek mokėsi ir už ką?

– Šimtą dolerių per savaitę – už gražuolį namą netoli uosto. Pavadintą „Fearvju". Įsivaizduoji? Gyvensiu name, kuris turi vardą.

– Pasaka.

– Tikra pasaka, tėti. Kambarių gal tūkstantis. Iš mano miegamojo toks vaizdas, kad nepatikėsi. Kaži kur į jūrą, per visas prieplaukas. Galėsiu gulėdamas lovoje žiopsoti į keltus.

– Ir?

Jis kilsteli pečius ragindamas mane nenuklysti nuo temos.

– Na, o savininkė, tokia mergina Ana, turi agorafobiją, todėl neina iš namų. Jai reikia padėti. Nueiti į parduotuvę ir taip toliau. Tai va. Nieko baisaus.

Tėčio tylėjimas iškalbingesnis už bet kokius žodžius.

– Kas yra?

– Žinai, ką, Timai, man atrodo, tu labai keistai renkiesi.

Persibraukiu plaukus ir klausiu stengdamasis nuslėpti susierzinimą:

– Kaip suprasti „keistai renkiesi"?

– Maniau, į Indoneziją išvykai norėdamas susivokti savyje, – atsakė tėtis. – Maniau, grįši nors kiek žinodamas, ko nori.

Išvykau į Indoneziją užsiiminėti banglenčių sportu, o ne savęs ieškoti.

– Grįžęs jau kelias savaites triniesi pas Lilą, o dabar nori gyventi kažkokiam pigiam name ir globoti psichiškai nesveiką paną... Tik tam, kad galėtum likti restorane. Kad nereikėtų ieškotis tikro darbo. Ir gyventi tikro gyvenimo.

– Jai užeina panikos priepuoliai, – sakau jau neslėpdamas susierzinimo. – Ir niekur aš nebėgu nuo gyvenimo, tik kol kas nežinau, ką noriu veikti. Tiesiog... po velnių, tėti, man tiesiog...

– Kas tiesiog? – pertraukia jis mane. – Galvą ant pečių turi. Kodėl jos nepanaudoji? Kodėl nepasinaudoji visais tais gerais dalykais, kuriuos esi gavęs? Kodėl negali pasistengti?

– Pasistengti? – Aš išpučiu akis. – Net nežinau, ką tai reiškia.

– Gerai, vyruti, – atsidūsta tėtis ir toliau kiša į šaldytuvą butelius. – Tebūnie, kaip tu sakai.

Man patinka dirbti restorane. Patinka naktinis darbas ir laisvos dienos. Man nereikia įtempto darbo, kuris parsektų paskui mane namo kaip alkanas šuo ir kiaurą naktį inkštų. Tačiau nėra dienos, kad tėtis neniurnėtų, kaip aš privaląs ieškotis tikro darbo, pasirinkti aiškų gyvenimo kelią.

Kurį laiką plušame tylėdami. Iškrovęs dvi dėžes alaus einu į virtuvę.

– Tai kada kraustaisi? – pavymui klausia tėtis.

– Rytoj.

*

Restoranas atidaromas pusę šešių, o ketvirtą aš jau viską sutvarkęs. Einu į salę, tėtis prie staliuko tvarko popierius.

– Pamiršai savo alų, – sako. – Gal dabar nori prisėsti ir su manim išgerti?

Mažas save laikiau tėčio laimės sargu. Jeigu pakviesdavo mane žvejoti, eidavau kartu, nors nekenčiau gličių sliekų, žuvų smarvės, slogaus vaizdo, kai jos žiopčioja ore. Jeigu žiūrėdavo per televizorių filmą, kino kroniką ar žinias, sėdėdavau su juo apsimesdamas, kad ir man įdomu. Maniau, jeigu nebūsiu šalia, jis manęs pasiges, – taip sau aiškinau, – bet vieną vakarą, kai tėvai nutarė, jog aš miegu, išgirdau jį kalbant mamai: „Niekaip negaliu vargšelio atsikratyt. Prilipęs kaip vantos lapas. Bent kiek įkyrokas mažius, ar ne? Reikalauja tiek daug meilės. Tiek daug dėmesio.“

Nuo jo žodžių net susigūžiau, taip nesmagu pasidarė, nuo tada jaučiuosi galįs eiti kur patinka ir daryti kas patinka.

– Ne, gal dar pavyks prieš atidarant restoraną paplaukioti banglente.

Tėtis kilsteli ranką net nepakeldamas akių nuo popierių.

*

Kai pareinu, bute tylu, bet Lila svetainėje man palikusi degančią lempą. Drožiu į virtuvę ir, kuo tyliau atidaręs šaldytuvą, iš gilumos, kur laikau savo alų, išsitraukiu butelį.

– Gal pavaišinsi? – klausia Lila, susivėlusi, ką tik išlipusi iš lovos, vien su juodais persišviečiančių nėrinių naktinukais. Žiovaudama pasirąžo iškėlusi rankas, ir naktiniai nepadoriai pasikelia, turiu nusisukti.

– Jeigu apsirengsi, – sakau.

Ji atsidūsta, bet po kelių minučių ateina pas mane į svetainę apsivilkusi didžiuliais teniso marškinėliais, nukarusiais iki kelių. Bet vis tiek atrodo gundančiai. Vis tiek negaliu atplėšti nuo jos akių. Su alaus buteliu rankoje ji atsisėda ant sofos, sukryžiuoja kojas.

– Na, ar gavai kambarį? – klausia. – Kaip atrodo? Koks nors urvas?

– Gavau, ir ne urvą, – tariu. Noriu papasakoti apie namą, koks jis didingas, bet apsigalvoju. Bus daug įdomiau padaryti staigmeną, kai namą pats parodysiu. – O ką? Nesitikėjai, kad išsinuomosiu?

Ji gūžteli.

– Abejojau, ar išvis bandysi.

– Ką gi, gali džiaugtis, kad pabandžiau. Ir dar labiau džiaugtis, kad man pasisekė.

Lila žiūri į butelį.

– Patriko nėra, – po valandėlės ištaria.

– Nenakvojo?

– Tau išėjus apsipykome.

– Ką tu sakai?

– Patrikas mano, kad tau esant aš būnu kitokia, – paaiškina ji. – Mano, kad tebesu neabejinga tau.

Nepaisydama sveiko proto ir mano pasiryžimo pripažinti, jog mudviejų su Lila romanas jau praeityje, širdis ima smarkiau plakti ir krūtinėje plyksteli viltis. Stengiuosi nieko nejausti, ne tik kad neišsiduoti. Labai stengiuosi išlaikyti ramų veidą.

– Mes neišsiskyrėme, nieko panašaus. Man jis patinka, Timai. Dieve... Neprisigalvok visokių nesąmonių. Manau, jis tik rankioja... kaip čia pasakius... Senus jausmus. Jų liekanas.

– Liekanas?

– Maždaug.

Aš žiūriu į ją. Vienu mauku išgeriu pusę alaus. Reikėtų baigti tokias kalbas, nesileisti žeminamam. Bet negaliu. Negaliu, ir viskas. Sakytum nepajėgčiau sustoti pasileidęs nuo stataus kalno – kad ir kaip noriu, kad ir kaip skaudės apačioje parkritus.

– Na ir? – iškošiu kietai sugniauždamas butelį, kad ji nepastebėtų, kaip dreba pirštai. – Mintis, kad vėl galime būti kartu, tau juokinga?

Ji pasižiūri – nesuprantu, su gailesčiu ar priekaištu akyse.

– Nereikia, Timai. Net nebandyk.

Susipilu į gerklę likusį alų.

– Na, bet grįžkime prie saugesnių temų, – apsimestinai linksmu balsu taria Lila. – Kokia ta tavo naujoji kompanionė?

– Vardu Ana. Ir ji mano šeimininkė, ne kompanionė, – atšaunu ir atsistoju. – O dabar, jei neprieštarausi, einu po dušu.

4

RYTĄ PABUNDU ANKSTI, VISĄ NAKTĮ BEVEIK NEMIEGOJĘS, NES BE perstojo varčiausi ir blaškiausi. Apsirengiu, susikraunu daiktus, tai yra susivynioju miegmaišį, į kuprinę sugrūdu drabužius, susirankioju knygas ir įdedu į dėklą kompą. Palikęs Lilai raštelį žygiuoju į autobusų stotelę.

Diena tebėra tiek vėsi, kad būtų malonu saulutėje. Nepaisydamas slogaus vakarykščio pokalbio su Lila, jaučiuosi ryžtingas ir optimistiškai nusiteikęs. Dabar bent žinau, kokia padėtis. Tik reikia jos nepamiršti ir nebesusivilioti viltimi.

Priėjęs „Fearvju“ ir atidaręs puošnius vartus pasijuntu it įsibrovėlis. Aš su senais šortais, marškinėliais ir pigiomis plastikinėmis šliurėmis. Garantuotai nesu panašus į žmogų, galintį gyventi tokiame name.

Paskambinus į duris, Ana iškart jas atidaro.

– Tai bent greitumas, – juokiuosi. – Tikriausiai žiūrėjai pro langą.

Aš pajuokavau, bet ji parausta ir nuleidžia akis.

– Laukiau ateinant, – prisipažįsta.

Apsirengusi vakarykščiais kaip maišai kabančiais drabužiais. Plaukai sušukuoti aukštyn. Kai šitaip stovi droviai sunėrusi rankas, vėl krinta į akis, kokia jaunutė.

Nežinau, kaip patekti į vidų. Ana stovi tarpdury, nepraleidžia.

– Atsiprašau, – burbteliu.

Ji žingteli šonan, tiesia ranką lyg norėdama paimti iš manęs kompo portfelį, bet ir vėl nuleidžia.

– Nusinešiu pats, – sakau.

Ji tylėdama seka paskui mane tamsiu koridoriumi. Pasidedu nešulius prie laiptų, atsisuku į ją.

– Noriu užlipti ir pasidėti daiktus.

– Prisimeni, kurios durys?

– Taip, žinoma. Ačiū.

Palikęs ją mindžikuoti laiptų papėdėje įeinu į savo kambarį. Viską iškraustau per kelias minutes. Drabužius sukabinu į spintą, knygas ir kompą padedu ant rašomojo stalo, tuščią kuprinę ir miegmaišį pakišu po lova. Baigęs tvarkytis patenkintas apžvelgiu kambarį. Mano. Kad ir laikinai. Negaliu patikėti savo laime.

Eidamas pasižiūrėti savo vonios, kitame koridoriaus gale pastebiu Aną. Išsitraukusi iš kišenės raktą rakina kažkokias dureles. Matyt, išgirdusi mane ištraukia raktą iš spynos ir atsisuka.

Aš jai pamoju.

– Viskas gerai? – artindamasi klausia ji. – Nieko netrūksta?

– Nieko. Atsiprašau, nenorėjau sutrukdyti. Bet, sakau, gal būtų galima apžiūrėti namą? Aš tikrai ne...

– Oo... – pertraukia ji mane, delnu staigiai prisidengdama burną. – Aš gi neaprodžiau namų. Prašau atleisti. Kaip kvaila. Negaliu patikėti, kad pamiršau... Tikriausiai laikai mane...

– Iš tikrųjų visai nesvarbu. Normalu.

Labiau patiktų pasivaikščioti vienam. Mane slegia Anos nervingumas, tai, kaip ji visąlaik įsitempusi. Bet nemoku atsisakyti nepasirodydamas nemandagus ir galbūt visko dar labiau nepagadindamas.

– Pradėkime nuo apačios, – pasiūlo ji. – Čia beveik vieni miegamieji.

Aš lipu paskui ją. Kiekvienas jos žingsnelis tikslus, atsargus, lyg bijotų nusiristi nuo laiptų.

– Mažas būčiau dievinęs tokius namus, – sakau. – Kaip būtų buvę smagu žaisti visokius žaidimus, ypač tokius, kuriems reikia erdvės. Slėpynes ir panašiai. Tu juose užaugai?

– Taip, gyvenu čia visą gyvenimą, – atsako ji nestabtelėdama ir neatsigręždama į mane, bet gan draugiškai, todėl vėl klausiu:

– Ar mažai nebūdavo baisu tokiame didžiuliame name?

– Baisu? – Ji sustoja, atsisuka pakėlusi antakius. – Ko galėjo būti baisu?

– Ko paprastai bijo vaikai. Šešėlių ir pabaisų? Vaiduoklių?

Ji neatsako.

– Kieno dabar šitas namas? Ar tavo? – klausiu, kai nulipam į apačią. Ir iškart pasigailiu. Toks jausmas, lyg būčiau paklausęs, kiek ji turi pinigų.

Bet ji atsako ramiai, kaip ir į ankstesniuosius mano klausimus:

– Taip, aš jį paveldėjau iš tėvų. Jis mano. – Turbūt pajutusi mano smalsumą paaiškina man nespėjus vėl išsižioti: – Mano tėvai žuvo. Prieš trejus metus.

– Kaip baisu, – sakau. – Kokia nelaimė. Atleisk, nežinojau.

Gal todėl ji tokia keista, pamanau, *taip bijo pasaulio.*

*

Ji mane perveda per visus pirmo aukšto kambarius. Pirmiausia įeiname į didįjį valgomąjį. Sienos tamsiai vyšninės, vidury stovi milžiniškas stalas, prie kurio gali susėsti mažiausiai šešiolika žmonių. Virš jo kabo prabangus sietynas. Kambaryje aiškiai justi avangardinis gotiškas stilius.

Tolimesnis kambarys biblioteka. Dvi sienos iki lubų prikrautos knygų. Ant kavos staliukų pristatyta stalinių lempų, riogso seni nepatogūs krėslai. Tvyro prieblanda, oras dulkinas, atsiduoda pelėsiu. Atrodo, jau daug metų čia niekas nesilanko.

Svetainė daug smagesnė. Ne taip kaip anuose dviejuose kambariuose, čia atitrauktos užuolaidos, pro langus eina šviesa. Pagrindiniai baldai – kelios didelės ir minkštos sofos, ant jų, regis, dažnai sėdima. Grindis šen ten dengia kilimai, sienas puošia paveikslai. Yra didelis modernus televizorius, kertėje stovi senas muzikinis centras. Jei ne baisus didumas, būtų normalus gyvenamasis kambarys. Jauku, šilta, taip ir norisi ištiesti kojas.

Paskutinis kambarys toje koridoriaus pusėje prigrūstas nenaudojamų baldų. Ana jį vadina sąvartynu, ir aišku kodėl. Kiekvieną sprindį užima senutėliai baldai, seni dviračiai, kažkokių dėžių rietuvės.

Žengiam į kitą koridoriaus pusę.

– O čia pobūvių salė, – sako Ana, atidarydama paskutines duris.

Aš nustebęs nusijuokiu.

– Dieve, nerealu... – žagteliu įėjęs į vidų.

Mano balsas atsimuša nuo sienų. Ana spusteli jungiklį, ir trys dideli sietynai nušviečia kambarį. Sienos baltos, aukštos lubos išpuoštos įmantriais lipdiniais. Grindys šviesių, išblukusių lentų. Viename gale atviras židinys su raižyto akmens atbraila. Vakare, kai šviečia sietynai ir kūrenasi židinys, čia turi būti stebuklinga.

– Neįtikėtina, – tariu lėtai sukdamasis. – Ar čia dažnai vykdavo pobūviai?

– Pobūviai? Žinoma. Visą laiką.

Ir ji keistai, liūdnai susijuokia.

Lipame į viršų, ji aprodo kitus miegamuosius. Visi ne mažesni už mano, tačiau tuščiuose kambariuose portjeros užtrauktos, todėl daug niūriau. Visuose panašios medinės grindys, žalvarinės lovos, seni kilimai ir storos užuolaidos. Būtų gražūs, jeigu kas nors atidengtų langus, jeigu juose būtų gyvenama, tačiau visur pernelyg tylu, pernelyg negyva. Tik aidi mūsų žingsniai. Visa toji

tuštuma, nenaudojama erdvė kažkuo vaiduokliška ir kažkodėl slegianti.

– Tau reikėtų įsileisti daugiau nuomininkų, – sakau. – Gal atidaryti pensioną, – pajuokauju, bet Ana pakraupusi energingai krato galvą.

– Tai kuris tavo kambarys?

– Tenai, – atsako ji ir pasuka į koridoriaus galą.

Čia yra trejos uždarytos durys. Dvejos priešpriešiais, o trečios, mažesnės, šalia. Ana sustoja prie vienų, bet, jai nespėjus atrakinti, parodau į mažąsias duris, tas, kurias ji rakino, kai išlindau į koridorių.

– Kas už jų? – klausiu.

– Laiptai į palėpę, – atsako ji. Įdėmiai pažiūrėjusi į mane priduria: – Jas laikau užrakintas.

Kažkodėl pasijuntu, lyg būčiau subartas ar perspėtas.

– O čia mano, – taria ji, atidarydama duris, prie kurių buvo sustojusi.

Šitas miegamasis daug mažesnis už kitus, jame stovi tik viengulė lova. Nedidelis langas išeina į sodą. Labai jau savotiškas pasirinkimas. Kodėl ji užsinorėjo kaip tik šito, ankščiausio ir skurdžiausio namų kambario?

– Gražu, – murmteliu, nors manau priešingai. – O tasai? – klausiu rodydamas į duris kitoje koridoriaus pusėje.

– Miegamasis, ir tiek, – atsako ji.

– Galima pamatyti?

Ji dvejodama gūžteli, purto galvą lyg viduje tardamasi su savimi, bet paskui žengteli prie durų ir iš lėto jas atveria.

Šis kambarys visiškai kitoks. Antrame aukšte visur vyrauja neutralios spalvos, o čia sienos švelniai žalios. Palubėje kabo ryškiai oranžinis popierinis žibintas. Viename pasienyje rašomasis stalas, prie kitos stovi tuščios knygų lentynos. Užuolaidos tamses-

nės žalios spalvos. Šiuolaikiška, šviesu, žavu, spalvos linksmos ir patrauklios.

– Kaip gražu, – sakau. – Tau reikėtų gyventi šitame kambaryje.

Man rodos, patys paprasčiausi žodžiai. Neužgaulūs. Net giriami. Tačiau Ana taip dėbteli į mane, lyg būčiau pasakęs ką siaubingo. Ji taip staigiai užtrenkia duris, kad vos spėju šastelėt atgal į koridorių.

– Na ką gi, – taria aiškiai parodydama, jog ekskursija baigta, ir kažkodėl priduria: – Ačiū.

– Hm, tai tau ačiū, – sakau. – Dabar jau nepasiklysiu. Naktį neįrioglinsiu ne į tą miegamąjį.

Ji paraudonija.

– Turėjau galvoje kurį nors tuščią kambarį, – paaiškinu. Jos drovumas užkrečiamas – jaučiu, kaip ir man rausta veidai. – Mat vakare gal išeisiu. Kur nors su draugais ar panašiai.

Mano teisinimasis nereikalingas, tik blogina padėtį. Ana linkteli atsišliejusi į duris. Matau, tik ir laukia, kada nueisiu.

– Tada gerai. Atia.

Aš nusišypsau, kvailai pamoju ir grįžtu koridoriumi į savo kambarį. Net lengviau pasidaro, kai užsidarau atsisveikinęs su Ana. Nežinau, ar sumažės įtampa tarp mūsų, ar ji nors kiek atsipalaiduos. Galbūt ji sunkiai pripranta prie naujų žmonių?

Susiieškojęs telefoną parašau keliems draugams, paklausiu, kas naujo. Ričas atsako beveik iš karto. Smagu gauti iš jo žinutę. Jis – mano geriausias draugas, bet grįžęs iš Indonezijos jo beveik nemačiau. Turi naują merginą, medicinos studentę, vardu Bi, taigi užsiėmęs. Aš jo nekaltinu. Kai draugavau su Lila, ir aš buvau jį apleidęs. Bet žinau, jeigu man jo labai prireiks, jis žaibiškai prisistatys.

Susitariame vėliau susitikti pas draugą Narabine, kieme pasikepti mėsytės. Palendu po dušu, persirengiu. Dar turiu šiek tiek

laiko, todėl įsijungiu kompą, peržvelgiu banglenčių naujienas, „YouTube“ pasiklausau muzikos. Tada keliauju į „Facebooką“ – vieninteliu tikslu, dėl kurio ir prisijungiau prie jo. Dėl Lilos. Per daug negalvoju, kam man to reikia, nesivarginu primindamas sau tokį neseną savo pasiryžimą. Spragteliu jos puslapį, pamatau naujausią papildymą:

Visada smagu susitaikyti!

Vadinasi, Patrikas grįžo.

Gerklę sugniaužia nusivylimas. Uždarau kompą ir išeinu. Prie durų šūkteliu:

– Iki pasimatymo, Ana!

Net nustembu, kad taip gera atsidurti lauke, toliau nuo slegiančios namo niūrumos. Ir ne tik namo. Ir Anos. Ji drovi arba nedraugiška, arba viskas kartu, tačiau ne tik tai. Man ji panaši į prastą aktorę, vilkinčią netinkamu kostiumu. Ji perteikia savo personažą nemokšiškai, vaidyba neįtikinama. Akivaizdu, jog ji slepiasi po tuo vaidmeniu.

Įdomu, ar kada nors man parodys savo tikrąjį veidą.

5

Išgirdusi jo šauksmą, ji šūkteli: „Iki pasimatymo, Timai!“, tačiau taip silpnai, jog vargu ar jį pasiekia jos žodžiai. Ji klausosi, kaip laiptais nubilda jo žingsniai, kaip trinkteli uždaromos lauko durys. Negali jo kaltinti, kad nori ištrūkti iš šitų namų, toliau nuo jos. Ir pačiai norėtųsi pabėgti nuo savęs, nuo savo sujaukto proto ir nelemto nerimo. Jeigu tik būtų galima.

Timas jai patinka. Jo buvimas šalia jau savaime atitraukia nuo kankinančių minčių, bergždžio knaisiojimosi po praeitį svajojant, kad būtų galima grįžti atgal.

Niekur tu negrįši. Kad ir kaip trokštum. Mirusiųjų nesugrąžinsi.

Įsitikinusi, kad Timo tikrai nebėra, ji išeina iš savo kambario ir užlipa į palėpę. Palėpė – tai jos šventovė, vienintelė vieta, kur ji tarsi gali atgauti savastį. Traukia ją kaip kokie apžavai.

Uždariusi ir užsisklendusi duris, kad niekas negalėtų užklupti ir sutrukdyti, ji prisimena Timo klausimą, ar jai tekę bijoti šešėlių arba šmėklų, ir liūdnai šypteli.

Jeigu tik jis žinotų...

6

SUGRĮŽTU Į NAMUS BEVEIK VIDURNAKTĮ.

Išsivalau dantis, nusiprausiu. Šluostydamasis veidą išgirstu kažkokį triukšmą. Įsiklausau. Lyg ir kokia dejonė. Dar pamanau, gal katė kniaukia. Palaukiu, daugiau negirdėt, kol neišeinu į koridorių. Ne, ne katė, žmogus.

Ana.

Einu, sustoju prie jos kambario durų. Garsas aiškus ir vientisas. Ji gailiai verkia. Stoviu, klausausi. Esu pavargęs, nesinori dar vieno nesmagaus susidūrimo, bet atrodo beširdiška imti ir nueiti palikus ją taip raudančią.

– Ana? – Lengvai pabeldžiu į duris. – Čia aš, Timas. Ar nieko neatsitiko?

Atsakymo nesulaukiu, bet verksmas nesiliauja.

– Ana! – pašaukiu garsiau. – Gal tau ko reikia? Gal ko atnešti?

Ji neatsiliepia. Verkia kaip verkusi. Stveriu už durų rankenos, bet taip ir nepaspaudžiu. Juk tikriausiai mane girdėjo, žino, jog esu čia. Jei norėtų, kad įeičiau, pasakytų.

– Ana, – sakau, – aš grįžtu į savo kambarį ir ten būsiu. Jei ko nors reikės, jei norėsi pasikalbėti ar ką, ateik. Rimtai. Gali mane pažadinti. Nieko baisaus, ateik, ir viskas. – Aš kosteliu. – Tikiuosi,

tau nieko neatsitiko. Dabar tave paliksiu, bet mielai padėsiu, tik paprašyk. Man tikrai nesunku.

Grįžtu į savo kambarį, atsigulu. Tyliai gulėdamas ją šiek tiek girdžiu. Pakišu galvą po pagalve ir užmiegu.

*

Rytą anksti pabudęs traukiu į Menlį paplaukioti banglente. Ją laikau restorano sandėlyje, iš ten ir pasiimu. Bangolaužio juostoje vyrukų net tiršta, taip ir žinojau, bet bangos puikios ir, ne taip kaip kai kuriomis dienomis, kai tvyro atšiauri rungtyniavimo dvasia, visi atrodo atsipalaidavę, nusiteikę bendrauti ir laukti. Gera čia būti – nuostabu vien tik atsidurti ant banglentės. Rytuose kyla saulė, aštrios šviesos šukelės supasi ir šokinėja ant vandens. Šviesa tokia ryški, kad nejučia prisimerki ir šypsaisi pakerėtas jos stebuklo.

Tarp bangų jaučiuosi stiprus, sakytum nieko nėra neįmanomo ir kartu – nieko svarbaus. Esu ir galiūnas, ir šapelis. Vandenyno platybė, jo jėga suteikia laisvės jausmą, kurio nejaučiu sausumoje. Čia, vandenyje, Lila man nereikalinga, niekas nereikalingas. Trumpas, bet nuostabus metas, kai niekas nesvarbu, tik aš pats, mano banglentė ir bangos.

Pasiplaukiojęs partempiu banglentę į restoraną ir persirengiu sausais drabužiais. Suradęs plastikinį indelį nugvelbiu tėčio kavos parsinešti namo. Kava rinktinė. Kvapi ir stipri. Dvelkia kaip tikra gera kava. Tėtis žino, kad ėmioju, ir kai kada pagrasina išskaičiuoti iš algos. Tačiau niekada to nedaro ir vargu ar darys. Aš tai laikau savo darbo pliusu.

Grįždamas namo užeinu į prekybos centrą nupirkti ko valgomo. Paimu šviežių kiaušinių ir duonos traškia plutele, skaisčiai raudonų braškių ir papustžandžių nektarinų. Tikro klevų sirupo, tikro sviesto. Dar čiumpu indą baisiai tirštos grietinės ir saują

pistacijų. Pagalvoju, gal ir Anai reikia paruošti pusryčius, bet suabejoju, ar bus namie, tada prisimenu, jog ji niekur neišeina. Taigi tikrai bus. Visada bus namie. Nelabai maloni mintis. *Nenuostabu, kad verkė*, pamanau.

Grįžtu prieš pat devynias. Maistą nešu tiesiai į virtuvę, sudedu ant stalo. Virtuvė švari, arbatinis šaltas, Anos nė ženklo, nutariu, jog dar neatsikėlusi. Praveriu kelias spinteles, žiūriu, ko esama. Apsidžiaugiu, kad virtuvė aprūpinta puikiais rakandais: matau kokybiškus puodus ir prikaistuvius, aštrius peilius, ketaus troškintuvą su rankena, modernų espreso kavos aparatą. Tačiau maisto atsargos – kita istorija. Visam šaldytuve radau tik pieno pakelį, sūrio gabalą ir kelias suvytusias morkas. Sandėliuke kelios skardinės sriubos, didelis butelis pomidorų padažo, greito virimo makaronai. Nei egzotiškų pagardų, nei prieskonių, netgi nėra nė skiltelės česnako ar svogūno galvutės.

Kažkas trukdo uždaryti sandėliuko duris. Pasilenkiu pažiūrėti, kas ten įstrigę. Randu sulankstytą popieriaus lapą. Ištraukiu, išlankstau, išlyginu pasidėjęs ant stalo. Visas lapas prirašytas vienui vieno vardo – „Bendžaminas". Raštas darosi vis padrikesnis, beviltiškesnis ir apačioje rašiklis beveik pradrėskęs popierių. Rašysena aiški, tvirta, raidės pakrypusios į kairę. Prirašyti galėjo tik Ana, tačiau sunku įsivaizduoti, kad ši gležna, santūri mergina galėtų griebtis tokių emocingų veiksmų.

Neturiu supratimo, kas tas Bendžaminas, jos esamas ar buvęs mylimasis, bet jau žinau, jog pirmas įspūdis manęs neapgavo. Joje slypi daug daugiau, negu ji linkusi parodyti. Jos blankus robotiškas įvaizdis tėra maskuotė. Apsauginiai šarvai. Slepiantys tikrąją Aną. Sulankstau popierių ir numetu vėl ant grindų, iš kur paėmiau, – vargu ar norėtųsi prisipažinti mačius tokį dalyką, – ir uždarau sandėliuką.

*

Man mušant į dubenį kiaušinius, įeina ji. Apsivilkusi lyg plačiais marškinėliais, lyg naktiniais, vaikiškai ryškiais ir margais.

– Labas, – sakau. – Darau prancūziškus skrebučius. Išalkai? Valgysi?

– Gerai, – tyliai atsako ji. – Taip. Ačiū.

Išplaku kiaušinius, įkaitinu keptuvę. Ana stovi tarytum ko laukdama. Pagaliau klausia:

– Gal kuo padėti?

Paprašau ją nuplauti ir supjaustyti braškes, ir kelias minutes darbuojamės tylomis, tik čirška svieste skrudinama duona. Turėtų būti malonu, jauku, bet nuo jos sklinda nervinė įtampa.

– Ar viskas gerai, Ana? – klausiu. – Gal kas...

– Viskas puiku, – atsako ji. – Atsiprašau. Jei gali, nekreipk į mane dėmesio. Kol kas esu beviltiška.

– Nesi beviltiška, – tariu. – Nekalbėk taip.

Ji gūžteli.

Valgome susėdę vienas priešais kitą. Galvoju, ar priminti jai vakare girdėtą verksmą, bet nežinau, nuo ko pradėti. Nutariu pasakyti netiesiogiai, duoti jai galimybę pačiai užsiminti, jeigu panorės.

– Vakar grįžau apie vidurnaktį. Ačiū, kad palikai šviesas. Gal eidamas neprižadinau, ką? Ar gerai miegojai?

– Kaip akmuo, – sako ji abejingai. – Man visai netrukdei. Ničnieko negirdėjau.

*

Ji užsispiria po pusryčių nuruošti stalą ir suplauti indus, todėl palieku ją ir užlipu į savo kambarį. Kurį laiką maluosi internete grumdamasis su pagunda įeiti į „Facebooką" ir pažiūrėti, ką veikia Lila.

Vėliau, kai virtuvėje darausi sumuštinį, išgirstu beldžiant. Koridoriumi nušlepsi Ana, atidaro duris. Balsai. Žingsniai.

Po valandėlės į virtuvę įeina Ana su Fiona, nešina maišeliu pirkinių. Jiedvi gyvai kalbasi. Pamačiusi mane, Fiona nutyla, pasisveikina.

– Labas, Fiona. Malonu matyti.

– Atvežiau šiokių tokių produktų, – sako statydama maišelį ant darbastalio. – Pieno, duonos, kavos.

– Atsiprašau, – tariu žiūrėdamas į Aną, – gal reikėjo pasitarti? Kai kurių šitų dalykų aš jau nupirkau.

Fiona numoja ranka.

– Nesijaudinkit. Paėmiau iš akies. Važiuodama pro šalį. Taip jau pripratau. Judu eikit sėskitės, aš viską sudėsiu, tada galėsime išgerti kavos.

Su Ana atsisėdame prie stalo, Fiona iškrauna produktus. Pasiūlo išgerti tirpios kavos, aš neatsisakau, nors negaliu pakęsti tokio birzgalo. Noriu būti draugiškas.

Fiona turbūt baigianti trečią dešimtį, o gal ją ir perkopusi, žodžiu, gerokai už mus vyresnė ir su Ana elgiasi beveik motiniškai. Panašesnė į motiną ar vyresnę seserį negu į draugę.

Ji atneša ant stalo puodelius, pasiūlo cukraus ir pieno, tada atsisėda galustalėje, tarp manęs ir Anos. Pasisuka į mane.

– Kaip įsikūrėte? Ar namas patinka?

– Taip, – linkteliu, – viskas gerai.

– Ar ne per didelis? – klausia ji. – Neklaidu?

– Kol kas ne, – atsakau.

Fiona ima pasakoti ilgą ir painią istoriją apie kažkokią avariją, kurią jai teko matyti atvažiuojant. Jos šneka manęs nelabai domina, bet iš mandagumo apsimetu, kad įdėmiai klausausi. Ana nė nesistengia apsimesti. Siurbčiodama kavą žiūri į tolį, regis, visai negirdėdama Fionos žodžių.

Keistokas Anos elgesys Fionai, atrodo, nė motais. Ji kalba ir kalba, lyg viskas būtų visiškai normalu. Nesuprantu, ji taip pripratusi prie Anos tylėjimo, kad nebepastebi, ar tik išmoko to nepaisyti?

Kai baigiame kavą, Fiona nuneša puodelius į kriauklę. Atsisveikindama su Ana pabučiuoja jai į viršugalvį. Ana šypteli.

– Timai, gal paėjėtumėt su manim iki mašinos ir truputį pasižiūrėtumėt? – kreipiasi Fiona. – Atvažiuojant ėmė žybsėti prietaisų skydas. Gal, sakau, baigiasi alyva?

– Na, žinoma, – sakau. – Džiaugsiuosi galėdamas padėti. Bet iš manęs prastas mechanikas.

Paskui Fioną išseku į priebutį. Ji uždaro duris.

– Klausykite, aš ne dėl mašinos, – tyliai taria žvilgčiodama atgal. Ji suraukia antakius, tokius pat plačius kaip Marko, tačiau jam jie tinka, o jos veide atrodo per daug vyriški. – Aš tik norėjau pasakyti, kad jeigu atsibos gyventi su Ana, jei nutarsite išsikelti, mudu su Marku jus suprasime. Labai svarbu, kad nesijaustumėte priverstas čia būti. Jūs galite išsikraustyti kada tik panorėjęs. Nepamirškite to.

7

TĄ VAKARĄ RESTORANE DIRBAME TIK TRISE – AŠ VIRTUVĖJE, Bleikas plauna indus, aptarnauja mūsų geriausia padavėja Džou. Iš visų tėčio darbuotojų man labiausiai patinka Džou ir Bleikas. Pastarasis vienas tų beprotiškai didelių bernų. Toks švelnus milžinas. Geriausias jo bruožas – nesudrumsčiamai giedra nuotaika. Karštoje virtuvėje, kur išvien plušama, ramybė labai pravarti. Indų rietuvės gali siekti lubas, bet Bleikas kaip niekur nieko darbuosis nepamiršdamas nusišypsoti ir visada išlikdamas mandagus.

Džou taip pat smagaus būdo, bet Bleikas didžiulis ir ramus, o ji mažutė, smulki ir guvi. Tamsiaplaukė, žvitriaakė. Vakarais, kai pilna žmonių, savo energija ji, dievaži, valdo visą salę, kažkokiu stebuklingu būdu žino, kas vyksta prie kiekvieno staliuko.

Dirbant trise viskas eina kaip iš pypkės, taigi dešimtą valandą jau visi lankytojai išėję ir restoranas sutvarkytas.

Mes sėdime prie baro. Mudu su Bleiku geriame alų, Džou – raudonąjį vyną.

– Kaip šįvakar arbatpinigiai? – klausiu Džou.

– Dvidešimt penki baksai, – nusišypso ji.

– Gausi pavaišinti mus Steino aludėj, – sako Bleikas.

– Gera mintis, – karštai pritaria Džou. – Timai, tu už?

– Nee... – sakau. – Ačiū. Eisiu namo. Nusikaliau. Anksti kėliaus eit ant bangų.

– Šaunuolis, – taria Bleikas. – Ei, ar tebesiglaudi pas savo buvusiąją Kolarojaus pakrantėj? Turbūt nesaldu vakare grįžti?

– Ką tik išsikėliau. Dabar gyvenu Fearlaite. Nuo čia daugiausia penkiolika minučių pėsčiomis.

– Eik sau! – švilpteli jis. – Sakai, Fearlaite? Gera vieta. Prieš kiek laiko ten dažiau keliuose namuose. Gražiausias buvo toks didžiulis smiltainio pastatas. Žinai, apie kokį kalbu? Tokie rūmai su žaliu parku. Prisimenu, šeimininkė norėjo, kad valgomąjį nudažyčiau raudonai. Bijojom, kad nebūtų per daug tamsu, bet pavyko labai gražiai.

– Aš ten ir gyvenu, – įsiterpiau.

– Nejuokauji? Loderdeilo prospekte?

Linkteliu.

– „Fearvju“ viloje.

– Ta pati! – Kraipydamas galvą, jis dirsteli į Džou. – Žinok, man visada baisiai patiko tas namas. Vaikas būdamas vis taikydavau pro jį praeiti. Maniau, kad pilis, ir pasižadėjau ją nusipirkti, kai praturtėsiu. – Juokdamasis pasižiūri į savo dėmėtas drapanas. – Neatrodo, jog šitai greit įvyktų. O dabar, Timai, klok, kaip tau pasisekė ten įsisukti?

– Aš nuomojuosi tik vieną kambarį. Iš merginos, vardu Ana, – atsakau.

– Ana... Tokiu vardu buvo duktė. – Jis susimąsto, prisimena. – Visam tam didžiuliam tuščiam dvare ir gyveno tik trise. Ana mums atnešdavo šalto gėrimo. Buvo tikrai draugiška mergaitė. – Jis išsišiepia. – Ir pasiutus viliokė, jeigu gerai prisimenu.

– Kažkaip nepanašu, – sakau. – Ana turbūt droviausias žmogus pasaulyje, kokį man teko matyti. Gal tu su kuo nors painioji? Ana šviesiaplaukė. Liesa.

Nutyliu, kad ji ne iš draugiškųjų, ir tikrai nepavadinčiau vilioke.

– Aha, tikrai šviesiaplaukė, bet kad drovi? Nė velnio, – sako Bleikas. – Tik ne ta mergaitė, kurią prisimenu. Ji turėjo tokio žavesio, supranti? Mokėjo padaryti, kad žmogus jaustumeis ypatingas. Viena tų, kurios visiems patinka.

*

Grįžęs svetainėje pastebiu šviesą, iš ten sklinda triukšmas. Aną randu susirangiusią ant sofos su pižama. Man įėjus, ji atsisėda tiesiai, striukai pasilabina ir vėl įbeda akis į televizorių. Pasiūlau jai alaus, atsinešto iš restorano, bet ji papurto galvą nežiūrėdama į mane. Pats atsidarau butelį, atsisėdu ant kitos sofos ir žiūriu filmą iki pirmos reklamos.

– Ką veikei? – negalvodamas klausiu. Nelabai ką nuveiksi visą laiką tūnodama namie.

– Nieko ypatingo, – atsako ji be jokios ironijos.

Nutariu patikrinti Bleiko pasakojimą.

– Nepatikėsi, bet virtuvėje su manim dirba toks vaikinas, vardu Bleikas. Pasirodo, seniau buvo dažytojas. Įsivaizduok, sako, kad prieš kelerius metus dažė šiuose namuose. Prisimena tave ir tavo mamą. O tu jį prisimeni? Tokį milžiną?

– Vargu, – murmteli ji.

– Nejaugi ne? Bleikas nė kiek neabejojo. Pasakojo, kaip raudonai dažė valgomąjį, kaip tu jam patikai, sakė, atnešdavai šaltų gėrimų. – Bandau juoktis, bet ji sėdi abejinga, netgi nuobodžiaujanti. – Tikrai neprisimeni?

– Ne.

Jos balsas šaltas, atsainus, ir mano susidomėjimas šia istorija staiga atrodo kvailas ir nederamas. Ana nusisuka į ekraną, ir mes tylėdami žiopsome į reklamą.

Išsėdžiu visą filmą, išgeriu visą alų. Per reklamos pertraukėles mandagiai šnekučiuojamės bendromis temomis, tačiau tarp mūsų lyg nekviestas svečias visą laiką tūno neįvykusio pokalbio šešėlis.

8

ŽINOMA, JI PRISIMENA BLEIKĄ IR KITUS DAŽYTOJUS. TAČIAU NEKEtina šnekėti apie praeitį.

Šnekant apie praeitį jai norisi rėkti.

O jei dabar pradėtų rėkti, neaišku, ar įstengtų nustoti.

9

STAIGIAI KRŪPTELĖJĘS PABUNDU. ŠIRDIS DAUŽOSI, LYG BŪČIAU SApnavęs košmarą. Parėjęs užtraukiau portjeras, todėl dabar beveik nieko neįžiūriu. Spoksau į juodumą išplėtęs akis ir mirksiu. Kurį laiką guliu tramdydamas kvėpavimą, laukiu, kol sulėtės pulsas. Kiek apsiraminęs apsiverčiu ant šono, pasitaisau pagalvę.

Ir tada pamatau.

Žmogaus pavidalą.

Žiūrintį į mane.

Mano kambaryje kažkas yra.

- Velnias!

Nustumiu antklodę, per skubėjimą įsipainiojęs į paklodę nugriūnu ant grindų. Kai vėl pakeliu akis, žmogus ar koks kitas padaras jau išnykęs. Atsistojęs einu prie durų, įjungiu šviesą. Rankos dreba.

Nors žinau, kaip beprasmiška ir net kvaila, vis tiek atidarau prie durų stovinčią spintą. Nieko, tiktai kabo mano drabužiai.

Nubėgu laiptais prieš tai įjungęs visas lemputes.

- Ei, ar ten kas nors yra? - šaukiu.

Mano balsas nakties tyloje nenormaliai nugriaudėja aidu atsimušdamas nuo sienų, ir paskui stojusi spengianti tyla mane dar labiau nugąsdina. Namas jau atrodo per didelis, per tuščias, per

tamsus. Jaučiuosi bejėgis ir įkalintas, lyg būčiau vienintelis žmogus pasaulyje. Apačioje patikrinu lauko duris. Užrakintos. Kyšteliu galvą į valgomąjį ir svetainę. Paskui į pobūvių salę. Nė gyvos dvasios, nė ženklo, kad kas būtų judinta.

Staiga susirūpinu dėl Anos. Galbūt įsibrovėlis nuėjo kitu keliu, jos kambario pusėn. Gal jai gresia pavojus. Užbėgu aukštyn, pabeldžiu į jos duris.

– Ana, viskas gerai?

Atsako nelaukiu. Atidarau duris, sugraibau jungiklį. Ji jau sėdi lovoje trindamasi akis.

– Timai, ką čia veiki? Ko dabar triukšmauji? – irzliai klausia ji. – Ar kas atsitiko?

– Aš kažką mačiau.

– Kaip suprasti?

– Savo kambaryje, – nekantriai sakau. – Tarpdury. Žiūrėjo į mane.

Ji atverčia antklodę, atsistoja.

– Tau nepasirodė? O Dieve... Ar... ar patikrinai duris apačioj?

– Užrakintos.

– Abejos?

– Nežinau. Velnias. Aš ne... aš patikrinau tik priekines.

Mes lipame žemyn. Ana susisupa chalatu.

– Tu matei žmogų? – klausia. – Ką jis veikė?

– Nežinau, – atsakau. – Buvo per daug tamsu, neįžiūrėjau. Stovėjo, ir tiek.

Užpakalinės durys užrakintos, virtuvėje tylu ramu. Niekas neliesta, nepaimta.

– Kitus kambarius jau patikrinau, – sakau. – Nieko nepastebėjau. Baisiai keista. Kaipgi kas nors galėjo patekt į vidų neišmušęs lango ar kitaip neįsilaužęs?

– Negalėjo, – atsiliepia ji.

Atrodo jau ne išsigandusi, o tik pavargusi, kiek suirzusi. Tačiau vengia mano akių, ir aš spėlioju: tai tik įprasti nervai ar ji ką nors slepia?

O gal į mane žiūrėjo Ana? Jeigu taip, dėl ko? Galbūt visai neketino į mane spoksoti, paprasčiausiai atėjo pakalbėti, gal ko paklausti. Gal norėjo įsitikinti, ar esu namie. Ko gera, šaukdamas ją išgąsdinau. Bet kodėl tada viso to nepasako? Kam meluoja?

Kita galimybė – įsibrovėlis – dar labiau baugina. Ir nelogiška. Kurių galų brautis į namus ir nieko nepavogti?

Anai savo minčių nepasakoju. Aišku, ji nenori kalbėtis: kai, išjungę šviesas, lipame aukštyn, eina nuleidusi galvą ir kietai apglėbusi save rankomis. Prie savo durų palinkiu jai labos nakties, ji murmteli kažką nesuprantama.

Man tebesidaužo širdis, burnoje kartus adrenalino skonis. Mintyse tebematau tarpdury stovintį žmogų. Žinau, jog nesapnavau. Prisimenu pernelyg ryškiai, pernelyg aiškiai, vaizdas neblunka, kaip esti ką nors susapnavus. Bandau įrodinėti sau, kad man tiesiog pasivaideno – alaus ir nuovargio padarinys. Tačiau negaliu atsikratyti negerumo širdyje, vis stiprėjančio jausmo, kad Ana London ir jos tušti seni namai kažkokie įtartini.

*

VĖL ATSIGULU, BET KELIAS VALANDAS BLAŠKAUSI IR VARTAUSI, KRŪPčioju nuo menkiausio staigaus garso per daug sudirgęs, kad užmigčiau. Pagaliau užsnūstu kažkada po ketvirtos, tačiau dar po kelių valandų pypteli telefonas.

– Velnias...

Atsisėdęs sugraibau jį ketindamas išjungti, bet pastebiu, kad žinutė nuo Lilos.

Kelkis, tinginy. Aš prie tavo namų. Atidaryk duris. Turiu tik dvidešimt minučių!

Lipdamas žemyn galvoju apie nakties įvykius. Tamsią figūrą miegamojo tarpdury. Visa jau regis taip nutolę. Dar taip neseniai ryškus prisiminimas tapo blausus, jį apiblukino miegas ir raminanti ryto šviesa.

Atidarau duris. Lila stovi įsisprendusi į šonus, kaip visada juodais drabužiais. Mini sijonėlis atidengia nuostabias kojas. Trumpi plaukai susitaršę, lūpos ryškiai raudonos. Purtydama galvą be ceremonijų drožia vidun.

– Negaliu patikėti, – sako praeidama pro mane. – Pamaniau, gal suklydau, vos nepasibeldžiau į gretimą namą, bet pamačiau išeinant kažkokią senutę, tada supratau, kad nieko nesupainiojau. – Ji sustoja ir apstulbusi dairosi. – Velniai griebtų, Timai. Tu čia gyveni? Negaliu patikėti, kad man nepasigyrei. Ar tik ne kokie burtai?

Jos atkaklumas, įsitikinimas, kad viską privalau pasipasakoti apie savo gyvenimą, mane kartais juokina. Tačiau tokį ankstų rytą tik erzina.

– Juk aš čia, tiesa? Tai kaip tau atrodo?

Ji žengia artyn, pasistiepia ir pakšteli į skruostą.

– Tau reikia nusiskusti.

Ir nueina koridoriumi braukdama delnu per sieną ir kraipydama galvą.

– Lila, gal gali tyliau? Tavo batai baisiausiai kaukši. Ana miega.

– Vajetau, atsiprašau. – Ji kaltai šypteli, nusiauna batelius ir juos nešasi. Atidaro valgomojo duris, pasižiūri. – Tik pažiūrėk. Gražu. Nuostabi raudona spalva.

Paėjėjusi praveria svetainės duris.

– Ko tau reikia? Dar tik septinta valanda. Aš turiu ilgiau pamiegoti.

– Norėjau pasižiūrėti, kur tu gyveni. Be to, anksti susiruošiau į darbą, – sako ji, eidama į kambarį, kurį Ana vadina sąvartynu. –

Oho... Koks gražumas tų senų baldų... Kai kurie tiesiog dieviški. Ir garantuotai vertingi. Kodėl jie čia sukrauti? Kaip galima šitaip švaistyti turtą? Matyt, kai kurie žmonės nežino, kur dėti pinigus.

Aš stoviu tarpdury.

– Eik iš čia.

– Kodėl? – klausia ji. – Aš nieko nesugadinsiu.

Atsidusęs atsišlieju į staktą. Lila glosto seną medinį bufetą, atidariusi dureles kažko naršo tarp senų stiklo dirbinių. Atvožusi kažkokią dėžutę išima pluoštą senų popierių ir nuotraukų, ima po vieną sklaidyti.

– Kas tie žmonės?

– Nežinau, – sakau priėjęs arčiau. – Nuotraukos ne mano. Padėk atgal.

Ji atkiša man vieną fotografiją. Kieme priešais namą stovi vyriškis, moteris ir smulki maždaug aštuonerių metų šviesiaplaukė mergytė. Namas aiškiai šitas. Atpažįstu priebutį, akmens mūrą, langus. Mergytė stovi tarp abiejų suaugusiųjų ir šypsosi tiesiai į kamerą, du priekiniai dantys gerokai didesni už kitus. Vyriškis, žilstelėjęs ir neišvaizdus, taip pat šypsosi. Moteris, šviesiaplaukė kaip ir mergytė, spindinti šaltu grožiu, nesišypso. Pakėlusi smakrą žiūri kažkur šonan. Manau, tai Ana su tėvais.

Lila paima kitą nuotrauką. Grupė žmonių sustoję aplink stalą, ant kurio padėtas tortas. Tiesiai priešais jį mergytė, atrodo, ką tik užpūtusi žvakeles. Pakreipusi galvą juokiasi kamerai. Į burną lenda plaukų sruogelė.

– Tik pažiūrėk į ją, – sako Lila, – kokia gražuolė.

Lila teisi, mergaitė gražuolė. Keisčiausia, kad kaip iš akies traukta Ana, bet neturinti nė lašelio Anos nerangaus, nervingo drovumo. Iš tikrųjų koketiška jos šypsena labiau primena Lilą. Tačiau tikrai Ana. Apverčiu nuotrauką.

„Septynioliktas gimtadienis", – parašyta kitoje pusėje.

– Tai štai su kuo tu gyveni? – kumšteli man Lila. – Net neužsiminei, kad ji taip atrodo.

Todėl, kad šitaip neatrodo, pamanau. *Bent šiuo metu.*

– Einam iš čia, – paraginu ją. – Neturėtume žiūrinėti jos daiktų.

Padedu nuotraukas ir nutempiu Lilą prie pobūvių salės.

– Eik, žvilgtelėk, – sakau mostelėdamas į duris.

Ji atidaro kambarį ir iš netikėtumo atšoka. Pasižiūri į mane su šypsena, tada puola į vidų, ima suktis, suspiegia.

– Nutilk.

Ji užsidengia burną.

– Atsiprašau. Atsiprašau. Tačiau, Timai, visa tai velniškai gražu. Koks namas... neįtikėtina. – Ji susiraukia. – Kodėl man nesakei? – Nelaukusi atsakymo išpoškina: – Žinok, turėsi surengti čia vakarėlį. Gyvendamas tokioj vietoj neišsisuksi. Būtų nusikaltimas. – Dirsteli į laikrodėlį. – Velnias, reikia važiuot.

Ji apsiauna, pripuolusi vėl mane pabučiuoja. Palydžiu ją iki durų ir žiūriu, kaip ji nueina keliu, įsėda į sukiužusį „Laser" ir nuvažiuoja. Lila visada tokia, greita, netvarkinga ir padūkusi, visai kaip nuo vandenyno pučiantys vėsūs audringi vėjai, atimantys žmogui nuovoką, bet kartu ir žadinantys iš snūdo, kaip niekas kitas padedantys pajusti, kad gyveni. Norėčiau, kad būtų lengviau galvoti apie ją kaip apie draugę. Norėčiau, kad jos seseriški bučiniai neprimintų man, kaip seniau bučiuodavomės, nekeltų jausmo, jog esu praradęs kažką brangaus. Ji žino, kaip mane jaudina, ir gardžiuojasi tuo, gardžiuojasi savo galia. Jeigu taip nebūtų, nebučiuotų manęs, neitų taip arti ir šitaip nesirengtų. Visada žinojau, kad jai patinka kelti sąmyšį, būti įvykių centre. Kartais klausiu save, ar tik jai nepatinka manęs skaudinti.

*

Lauke jau karšta. Nutaręs pasidžiaugti šiluma žygiuoju paplaukioti.

Prie Fearlaito potvynių baseino ramu. Atsisėdu ant krašto, nuleidžiu kojas į vandenį ir madaruoju atstatęs saulutei nugarą. Lėtu brasu išilgai baseino plaukia senukas, moteris tingiai iriasi šonu, dar viena – energingai pūškuoja laisvu stiliumi. Dar neteko matyti, kad kas plauktų taip greitai, vikriai ir lygiai. Pasiekusi baseino galą dailiai apsisuka ir nestabtelėjusi varo atgal. Man visada kniečti pasivaržyti su gerais plaukikais, todėl jai prisiartinus nuslystu į vandenį ir imu plaukti šalia stengdamasis prisiderinti prie jos tempo.

Trimis mojais pralenkiu ją, bet paskui turiu sulėtinti ir iki galo plaukiu jai iš paskos.

– Gražiai plaukiate, – sakau jai vėliau, išlipęs iš baseino.

Ji džiovinasi atokaitoje atkišusi saulei veidą, maudosi spinduliuose. Moteris gal kokių penkiasdešimties metų, kūnas plaukikės, ilgas ir liaunas. Neatsimerkdama ir negrįžtelėdama mano pusėn nusišypso.

– Jūs irgi.

Eidamas namo galvoju apie Aną ir vėl pajuntu jai gailestį. Negalėčiau gyventi be malonumo būti vandenyje, be tonuso, kurį suteikia grynas oras. Neištverčiau viso to netekęs. Bet ji tikrai ne visada buvo tokia, ir vėl imu sukti galvą, kaip ir kodėl iš gyvos mergaitės tose nuotraukose, iš laimingos merginos, apie kurią pasakojo Bleikas, ji virto nelaimėle, su kuria dabar gyvenu.

10

KELIAS DIENAS ANOS BEVEIK NEMATAU. EIDAMAS Į DARBĄ SYKĮ susiduriu su ja koridoriuje, ji pasisveikina, bet nestabteli, kitą vakarą grįžęs iš restorano randu ją svetainėje žiūrint televizorių, tačiau neužsukęs lipu į savo kambarį. Ji santūri ir šalta, o jeigu mane ir užkalbina, tai tik apie buitiškus dalykus: nekaistąs vienas židinio elementų arba užsikirtęs lango rėmas. Kartą ji man paduoda sąrašą, ko norėtų, kad nupirkčiau krautuvėje, ir aš atpažįstu aiškią kairėn pasvirusią rašyseną iš lapo, kurį tada radau sandėliuke. Sąraše jokio šviežio ar sveiko maisto. Viskas perdirbta arba konservai. Senutės pirkinių sąrašas.

– Čia viskas? – klausiu. – Nei vaisių, nei daržovių? Nei mėsos?

– Ne, – šaltai atsako ji. – Parnešk tiksliai, ką surašiau.

Jos atšiaurumas manęs nebaido. Namas toks didelis, kad galime nesimaišyti vienas kitam po kojų.

Todėl nustembu, kai sekmadienio rytą nulipęs į apačią randu ją pjaustant obuolius ir tyliai niūniuojant. Apsirengusi kaip visada, bet plaukai palaidi, krinta ant pečių ir veido. Atrodo gyvesnė negu paprastai.

– Labas, – sakau.

Ji krūpteli, pakelia akis.

– Ką nors gamini?

– Mėginu. Bet kad nelabai moku. Pietų ateina Markas su Fiona. – Ji nedrąsiai šypteli. – Jeigu būsi laisvas, prisidėk.

Kvietimas nustebina, bet ir sudomina.

– Gerai, – tariu. – Jeigu nori, puiku, būsiu. Vis tiek neturėsiu ko veikti. Ačiū.

Valandėlę stoviu žiūrėdamas, kaip ji pjausto obuolius, ir galvodamas, kad namuose nėra jokių šviežių produktų.

– Ana, – pagaliau tariu, – nori, kad nueičiau į parduotuves ir ko nors parneščiau? Juk namie beveik nieko nėra, tiesa? Ką čia darai?

Peilio smaigaliu ji parodo į obuolius.

– Deserto kepsiu obuolių pyragą. Nežinau, ar pavyks, tačiau tikiuosi. O pietų bus sriuba.

Padėjusi peilį eina į sandėliuką, paima jautienos ir daržovių sriubos skardinę.

Mano nuostaba turbūt akivaizdi, nes ji susiraukia ir atkiša man skardinę.

– Čia delikatesinė sriuba, ne šiaip koks marmalas. Žiūrėk, net žolelių dėta.

Paimu skardinę ir apsimetu skaitąs etiketę. Delikatesinė ar ne, bet vis tiek konservuota. Pakeliu akis ir šypsodamas purtau galvą.

Ji atima iš manęs skardinę ir ryžtingai trinkteli ant darbastalio. Susideda rankas ant krūtinės ir žiūri į mane. Skruostai užraudę kaip vaiko, kuris ilgai lakstė lauke. Staiga ji garsiai nusijuokia, ir aš išvystu tą kitą merginą. Mergaitę iš nuotraukų. Ir Bleikas visai nenusišneka vadindamas ją vilioke.

– Kas dabar bus? – klausia ji. – Ką reikės daryti? Daugiau nieko neturiu.

– Argi aš ne tam čia apsigyvenau? – sakau. – Kad tau padėčiau? Galiu nueit į krautuvę. Ką nors nupirkti.

– Bet aš visai nemoku gaminti valgio, – sutrikusi prisipažįsta ji. – Neturiu supratimo, ką sugalvoti ir nuo ko pradėti. – Ji grįžteli į supjaustytą obuolį. – Šitą receptą radau senose mamos knygose, bet tikriausiai nieko neišeis.

– Tai kodėl man neleidi tuo užsiimti? Aš moku virti ir kepti. Eisiu, nupirksiu žuvies. Moku tokį rifų ešerio receptą. Vienas juokas. Darbo penkios minutės, o gardumas neapsakomas. Ir atrodo įspūdingai. Aš tau parodysiu, kaip jį pagaminti, ir, be konservuotos sriubos, savo valgiaraštyje turėsi dar vieną receptą.

– Tikrai?

– Taip pat moku iškepti gardų obuolių pyragą. Įdėsiu truputį imbiero, geriau pasikels. Ir reikės grietinės.

Pasuku koridoriumi prie durų, bet ji mane pašaukia:

– Palauk! – Pribėgusi atkiša šimtą dolerių. – Štai, paimk. Neleisiu tau už visa tai mokėti. Ir nupirk ko nors gerti. Alaus ar ko. Gal ir vyno. Kas tau patiks.

Kepinant saulei karšta plumpinti į parduotuves. Grįžtant pilnutėlė kuprinė lenkia prie žemės. Siaubingai prakaituoju, gaila, kad nepasiėmiau butelio vandens. Kai pagaliau pareinu namo, viduje apsidžiaugiu prieblanda. Gal ir tamsoka, bet nors vėsu.

Į šaldytuvą sukraunu gėrimus ir produktus, nusiplaunu rankas ir stoju prie darbo. Užminkau tešlą, sudedu obuolius, pabarstau imbieru ir pyragą pašaunu į orkaitę. Pataisau salotų. Ana pasisiūlo padėti, liepiu jai sumaišyti marinato ir ištepti juo žuvį.

Baigę darbus einame į savo kambarius ruoštis. Nusimaudau po dušu, apsivelku švarius marškinėlius, užsimaunu geriausius šortus. Man virtuvėje tikrinant pyragą įeina Ana. Raudonais marškinėliais ir su džinsais. Drabužiai nepasakysi kad seksualūs, bet aš pirmą kartą pastebiu jos figūrą – kūną, kurį iki tol ji visiškai slėpė. Turbūt įsispoksojau, nes ji sutrinka, tada atsisėda kitapus stalo ir ima nervingai gniaužyti rankas. Pasijuntu nenaudėliu.

– Alaus, – sakau ir atnešu stiklus, atkemšu butelį tikėdamasis, kad į veidą plūstelėjęs karštis nepasiekė odos.

Alų išsinešame į kiemelį už virtuvės durų. Žiūriu, kaip Ana atsisėda. Vienu mauku išgeria pusę stiklo.

– Ar tau čia gerai? – klausiu sėsdamasis priešais ją. – Lauke?

Ji neryžtingai linkteli.

– Dažniausiai nieko blogo nebūna, jeigu esu prie pat namo. Kartais negaliu... – Ji nutyla, atsidūsta. – Viskas gerai. Jeigu būtų priešingai, pasakyčiau.

Bet atrodo prastokai. Nelaiminga ir įsitempusi. Bandau užmegzti pašnekesį, tačiau mano pastangos nueina perniek ir lieku sėdėti nesmagiai tylėdamas. Ana užbaigia savo alų, o mano stiklas beveik nepaliestas. Einu į vidų atnešti butelio, vis šioks toks užsiėmimas.

Kitą stiklą ji irgi kaipmat sutvarko, išgeria greitais gurkšniais lyg vaistus, ir aš pamanau, kad ji gal alkoholiu bando raminti nervus. Ir su antru stiklu mane pralenkia.

– Turbūt dar prisipilsiu, – taria stodamasi. – O tu nori?

– Žinoma, – atsakau ir išgeriu iki dugno. – Kodėl gi ne?

Ji atneša dar vieną butelį, pripila stiklus ir butelį įneša atgal. Grįžta lyg ir labiau atsipalaidavusi. Atsišlieja į kėdės atlošą, užuot sėdėjusi ant paties kraščiuko, o šiaip neramios jos rankos juda jau ne taip karštligiškai. Trečią stiklą ji gurkšnoja pamažu. Mėginu sugalvoti, ką čia pasakius, gailėdamasis, kad su ja taip sunku kalbėti, bet mane išgelbsti rausvakrūtinių kakadu pulkelis, triukšmingai nutūpęs į medžius virš mūsų. Valandėlę abu grožimės paukščiais. Kalbėti nėra reikalo.

Pagaliau suskamba skambutis, Ana pašoka. Glostosi plaukus, timpteli marškinėlius.

– Štai ir jie, – be jokio reikalo praneša.

Kaip ir pirmą kartą, kai su jais susipažinau, Markas ir Fiona vilki, mano manymu, biuro drabužiais. Markas tamsiomis kelnėmis, marškiniais su apykakle, Fiona su sijonu ir švarkeliu. Manau, per daug oficialu sekmadienio pietums pas draugę. Pasiimame gerti ir išeiname į kiemelį. Netrukus aišku, kad visas tas alus, kurį Ana išmaukė, pradeda veikti: jos veidai užraudo, akys žiba it stiklinės, o nuostabiausia – ji pradeda kalbėti.

Pasakoja man apie Marko ir Fionos darbą. Jie abu advokatai. Apsako, kaip Fiona universitete studijavo teisę, gaudavo geriausius pažymius ir kaip paskui ją susirado prestižinė advokatų kontora. Fiona tyli, nesmagiai šypsosi klausydamasi Anos pagyrimų. Mėgina pasukti kalbą, bet Ana jos nepaiso, varo savo. Dabar dėsto, kaip studijavo Markas, kaip jie pagaliau sukaupė tiek bendros patirties, kad dviese galėjo įsteigti nuosavą firmą.

– Ji vadinasi „Herou ir Herou“, – šypsodama sako Ana. – Jeigu tau reikės teisinės pagalbos, į juos ir kreipkis. Jie labai aukštai vertinami.

Ana taip pasikeitė, kad vis primenu sau nespoksoti. Antrą kartą tą dieną išvystu merginą, apie kurią pasakojo Bleikas, mergaitę iš nuotraukos: gražią, nuoširdžią, šnekią.

– Jūs jau žinote, kad Timas restorano virėjas, – sako ji, pasisukdama į Marką su Fiona. – Judu turėtumėte džiaugtis. Jis jus išgelbėjo nuo konservuotos sriubos pietų.

– Virėjas? Tikriausiai sunkus darbas, – sako Fiona, smalsiai žiūrėdama į mane.

– Karštokas ir nešvarus, – tariu. – Bet aš tik padėjėjas, nesu vyriausiasis virėjas.

– Koks skirtumas? – sako Markas.

Įtariu, kad jis stengiasi būti mandagus, galbūt dėl Anos, bet iš tikrųjų aš jam nerūpiu.

– Kelerius metus mokiausi technologijų koledže, – sakau. – O apie darbą nėra ko daug pasakoti. Pakrikas, nešvarus ir karštas. Jūsų darbas kur kas įdomesnis, net neabejoju.

– Taip, teisė įdomu, – patvirtina Fiona. – Kartais būna sunku. Bet tik ne nuobodu.

– Na, bent jau nedažnai, – priduria Markas.

– Ir kaip sekasi bendras verslas? Gana neįprastas dalykas, ar ne? – klausiu. – Tikriausiai nedaug brolių ir seserų, kurie pakęstų dirbti kartu kiekvieną dieną.

– Neįprasta, bet mums tinka, – taria Markas.

– O jūs turite seserį? – paklausia Fiona. – Arba brolį?

– Ne, – atsakau. – Esu vienturtis.

Ji pasižiūri į Marką, išplečia akis lyg norėdama pasakyti: „Tada ką jis išmano?"

Jos laikysena man keistoka, tačiau jie visi man atrodo keisti, šią trijulę gaubia kažkokia nepakartojama aura. Jie tikrai nepanašūs į daugumą mano pažįstamų, ne tokie, su kuriais norėčiau draugauti. Mano tėvas juos vadintų originalais, bet jokiu būdu ne niekindamas. Jis taip vadina žmones, kurių nesupranta. Šypsodamasis siurbčioju alų.

– O iš kur jūs pažįstami su Ana? – klausiu.

– Oi, mes kaži kadai pažįstami, – atsako Ana. – Markas su Fiona dirbo mano tėvams, o jiems mirus – man. Mes jau senokai esame artimi draugai, tiesa?

Ji uždeda delną ant Marko rankos, spusteli, pasisuka į Fioną.

– Tai jau taip, – patvirtina Markas.

– Kartu mes daug patyrėme, – sako Fiona. Kosteli lyg susigėdusi, kad prasitarė, nors ir tiek mažai.

– Be to, mes visi gyvenome kartu, – taria Ana. – Šiuose namuose. Dar visai neseniai.

– Nežinojau, kad jūs čia gyvenote, – sakau žiūrėdamas į Fioną. Esu nustebęs ir nuoširdžiai susidomėjęs. – Kada tai buvo?

– Išsikėlėme vos prieš kelias savaites, – atsako Fiona.

– Rimtai? Kodėl? Turiu galvoj, kodėl išsikėlėte?

Nelabai aišku kodėl, bet akimirksniu smagi nuotaika virsta niūria. Stoja ilga nejauki tyla, pritvinkusi kažkokio tiršto negerumo. Ana susigūžia lyg norėdama prasmegti skradžiai žemę.

– Ai, buvo priežasčių, – prabyla Fiona. – Šis tas atsitiko. Visaip esti gyvenime.

Ana linksi įbedusi akis į savo rankas.

– Bet nesigilinkime į visa tai, – paragina Fiona jau šaltesniu balsu. – Diena tokia graži. Kam ją gadinti?

*

Kai pietūs jau gatavi, Ana mus prikalbina neštis lėkštes į valgomąjį. Ten padengtas stalas: brangūs įrankiai ir taurės, staltiesė, servetėlės, vidury pamerkta gėlių. Ana juokdamasi nurodo mums vietas. Pastebiu, kad ji truputį velia žodžius.

Mums pasidėjus lėkštes ir susėdus, Ana vėl pakyla ir išskuba į virtuvę. Grįžta nešina buteliu vyno.

– Aš vairuosiu, – sako Fiona, pridengdama delnu savo taurę.

– Oi, tik vieną, – įkalbinėja ją Ana. – Dar spėsi išsiblaivyti.

Fiona susižvelgia su Marku.

– Mes negalime ilgai būti, – prabyla Markas. – Atsiprašau, bet turime darbo.

– Juk šiandien sekmadienis, – taria Ana. – Nejaugi sekmadieniais dirbate?

– Kad ir kaip gaila, Ana, – sako Fiona, – mes esame įsipareigoję savo klientams.

Vos nenusikvatoju iš jos pompastiško tono, pamanau, gal juokauja, bet pamatęs nusiminusį Anos veidą susilaikau, paimu peilį ir šakutę.

Žuvis skani, švelni ir kvapi, savo gabalą mikliai sudoroju. Pažvelgęs matau, kad Ana jos beveik nepalietė. Sėdi tiesi, įbedusi akis į tolį. Veidu tyliai rieda ašaros.

– Klausyk, Ana, kas yra? – klausiu.

– Ak, viskas, – atsako ji ir kilstelėjusi rankas bejėgiškai nuleidžia ant stalo. – Viskas. Šitaip neturėtų būti.

Markas atsargiai padeda peilį ir šakutę.

– Liaukis, neverk, – ramina Aną.

– Bet aš negaliu tverti, – murma ji ir pravirksta taip, kad krūpčioja pečiai. – Aš pasiilgau Bendžamino. Taip jo pasiilgstu, kad, atrodo, galiu numirti.

– Žinau, – sako Markas. – Ir aš pasiilgstu.

– Aš nuruošiu stalą, – stodamasi pasisiūlo Fiona. – O tada, Markai, reikės važiuoti. Nemanau, kad dabar kokia nauda iš mūsų buvimo.

Ir ji triukšmingai ima rinkti lėkštes, įrankius.

Atsistoju, surenku taures ir sprunku į virtuvę.

Netrukus įeina Fiona, abu sukrauname indus į indaplovę, aš prileidžiu kriauklę vandens ir imuosi keptuvų. Fiona, susiradusi šluostę, juos šluosto. Dirbame tylėdami, bet aš galvoju, kas čia darosi. Kas tas Bendžaminas ir kodėl Ana tokia prislėgta? Kas tarp jų trijų įvyko? Mano manymu, tai, kad gyvenu su Ana, pateisina mano smalsumą, bet nuo Fionos atloštais pečiais, sučiauptomis lūpomis, nudelbtomis akimis sklinda bangos, sakančios, kad klausimai nepageidaujami.

Sutvarkę virtuvę grįžtame į valgomąjį. Fiona ragina Marką važiuoti, ir keturiese einame prie durų.

Laikydama atviras duris, Ana nulydi juos žvilgsniu. Jiems einant prie mašinos, ji išbėga ir pasileidžia keliuku.

– Markai, prašau! – šaukia griebdama jam už rankos, sulaikydama jį. – Prašau, pasilik.

Jos veidas persikreipia, ji vėl ima kūkčioti.

– Ana, nusiramink, – maldo ją Fiona. – Mes tikrai turime darbo.

Tai išgirdusi Ana dar beviltiškiau kabinasi į Marką. Jis stovi sustingęs ir suglumęs, nuleidęs rankas. Nieko nesako, nebando jos guosti, nekrusteli nė vienas veido raumenėlis. Pagaliau Ana susmunka ant žolės ir nurimsta.

Fiona pakelia ją, prikalbina grįžti į vidų.

– Gana, – kalba eidama pro mane, – nuvesime tave į miegamąjį, paguldysime.

Einu į virtuvę, užkaičiu arbatinį, paimu puodelius, pieno, cukraus. Markas įseka paskui mane. Atsukęs jam nugarą laukiu, kol vanduo užvirs.

Ateina ir Fiona.

– Ana jau lovoj, miega. – Fiona, net nepažvelgusi į kavos puodelį, kurį jai pripyliau, paima mašinos raktus. – Timai, duosiu savo numerį. Jeigu pasidarytų neramu. Jei atrodys, kad reikia mūsų.

– Vėliau gal truputį išeisiu, – tariu. Jokių aiškių planų neturiu, bet nenoriu jaustis įsipareigojęs sėdėti namie. Gūžteliu. – Juk negaliu visiškai...

– Žinoma, – pertraukia mane Fiona. – Ką reikia, tą ir darykite. Šiąnakt ji miegos kietai. Išgėrė migdomųjų. Tikriausiai nepabus lig ryto. Tačiau gal kelias dienas ją šiek tiek prižiūrėtumėte? Dėl visa pikta.

– Beje, dėl jos nuotaikos... Kaip ji jums atrodo? – klausia Markas. – Apskritai. Gal pastebėjote ką neįprasta? Apie ką mums reikėtų žinoti?

Valandėlę abejoju lyg ir bijodamas brautis į Anos asmeninį pasaulį, bet nutariu, jog tylėti kvaila. Jie yra seni šeimos draugai ir tikriausiai nuoširdžiai ja rūpinasi. Būtų neatsakinga ką nors slėpti.

– Kartą girdėjau naktį ją verkiant, – atsakau.

– Verkiant... – linktelėdamas pakartoja Markas. – Nieko stebėtino.

Fiona nusišypso neva raminamai, bet jai nelabai pavyksta.

– Viskas gerai. Tikrai. Žinau, po šiandienos pietų tikriausiai jaučiatės... Na, galbūt spėliojate, į ką čia įsivėlėte. Tačiau, patikėkite, nemanau, kad yra dėl ko taip nerimauti. Kol kas Ana šiek tiek nelaiminga.

– Ar daugiau nieko nenorėjote pasakyti? – klausia Markas. – Lyg ir nesiryžtate, Timai. Mums galite pasakyti, jei kas kelia nerimą. Mes čia esame tam, kad padėtume. Mes ne...

– Šiuo metu Ana labai dirgli, – atsidususi įsiterpia Fiona. Jos tonas keistai šaltas, beveik paniekinamas. – O kai ji sudirgusi, elgiasi truputį nelogiškai.

– Taip, tikrai, – tariu. – Matote, jeigu jau užsiminėte, yra dar vienas dalykas... Žinau, nuskambės keistai, bet manau, jog vakar naktį ji buvo įėjusi į mano kambarį. Stovėjo ir žiūrėjo. Garantuoti negaliu. Beje, kai pašaukiau, pabėgo. Išnyko. O vėliau nieko neprisiminė... Suprantate, iš tikrųjų buvo labai tamsu, o iš miegų man galėjo pasivaidenti, bet abejoju. Tuo metu buvo tikrai šiurpoka. Kai ji šitaip stovėjo. Netgi gerokai išgąsdino.

– Žiūrėjo į jus? – Fiona kilstelėjo antakius, pažvelgė į Marką. – Klausykite, Timai, man labai gaila, kad jūs... Paimkite mano numerį. Skambinkite, jeigu pastebėsite ką neįprasto. Arba jei manysite, jog turime atvažiuoti. Bet kokiu atveju.

– Taip, bet kokiu atveju, – pakartoja Markas, mąsliai trindamas smakrą. – Žiūrėk, Fiona, kodėl tu jam neduodi mūsų elektroninio pašto adreso? – Jis atsisuka į mane. – Kartais visą dieną susitikinėjame su klientais ir į skambučius negalime atsiliepti. Bet vienas mūsų visada patikrina paštą.

Nelabai patinka šis pasiūlymas. Dėl su juo susijusios atsakomybės. Noriu protestuoti, kad mes beveik nepažįstami. Bet Fiona užrašo pašto adresą ir aš nieko nesakau.

Jiems išeinant stoviu virtuvėje ir šluoste piktai daužau spintelę. Jaučiuosi, jog man užkrauta našta, bet niekas nesiteikė nieko dorai paaiškinti. Tas pats, jei kas paprašytų užvilkt į kalną lagaminą, kai nežinai, kas jo viduje. Juk net neįsivaizduoju, kas iš tiesų vyksta. Išgirdęs atidarant lauko duris staigiai apsisprendžiu ir išbėgu į koridorių.

– Palaukit! – šaukiu.

Jie sustoja tarpdury.

– Aš tik norėjau paklausti. Kas tas Bendžaminas?

Mane apstulbina neviltis Marko veide.

– Bendžaminas miręs, – sako jis.

– Bendžaminas ne jūsų reikalas, – kerta Fiona. – Visiškai ne jūsų reikalas.

Ir užtrenkia duris.

11

Jos draugystė su Marku ir Fiona prasidėjo tą vakarą, kai motinai pasakė jos nekenčianti.

Jau kurį laiką jie buvo jos pažįstami. Per kelerius metus lankėsi ne viename jos tėvų pobūvyje ir išsiskyrė pirmiausia tuo, kad visada išvažiuodavo namo, kai visi kiti prisigėrę imdavo siausti.

Tą vakarą Ana buvo vakarėlyje, bet anksti grįžo namo, nes ėmė skaudėti galvą. Atidariusi namo duris išgirdo balsus, juoką, taurių skimbčiojimą. Norėjo lipti į viršų, kad pabėgtų nuo tėvų ir jų įkyrių draugų, bet, vos pradėjo sėlinti koridoriumi, išlindo artimiausia motinos draugė Debė. Per trumpa ir per siaura leopardo kailio rašto suknele ir juokingai aukštais kulneliais.

– Ana! – Nuo jos trenkė cigaretėmis, viskiu, o kai ji apkabino, Ana pašiurpo. Debė mokėjo apsimesti gerute, bet iš tikrųjų buvo gyvatė. Šaltakraujis roplys, raštuotas kaip leopardas. – Einam į lauką išgerti!

– Gal aš eisiu į viršų, – tarė Ana.

– Oi, net nemėgink, – pasakė Debė, griebdama Anai už riešo. – Einam pasisveikinti. Būk draugiška. Mama nusimins, jeigu visiškai nepasirodysi.

Ana dvejodama ilgesingai pasižiūrėjo į laiptus.

– Ir Stivenas lauke, – tūžmingai metė Debė. Stivenas buvo Anos tėvas, Debė niekad neslėpė, kaip jo nekenčia. – Kaip visada, linksmina moteris. Žemina tavo vargšę motiną.

Ana dažnai pagalvodavo, kad tėvas galbūt kada nors atstūmė Debę. Debės besaikis atsidavimas Frensei niekada neatrodė visai nuoširdus. Tiesiog Debė nebuvo tokia gera. Daug logiškiau manyti, jog ji turi kokią nors asmeninę priežastį nekęsti Stiveno.

Frensę jos rado virtuvėje pilstant šampaną. Iš užkaitusių skruostų, stiklinių akių Ana iškart suprato, kad motina įkaušusi.

– Anksti grįžai, – tarė ji, uždėdama rankas Anai ant pečių ir europietišku papročiu bučiuodama į abu skruostus.

– Norėjau gultis, – tarė Ana.

– Ak, brangioji, neik, – atsiduso Frensė. – Negalima amžinai eit miegoti, kai namie turime svečių. Dievaži, Ana, nors retsykiais galėtum šiek tiek pasistengti. Jei ne dėl manęs, dėl tėvo.

Ji paėmė taurę šampano ir įspraudė Anai į ranką.

Ana paėmė šampaną ir išėjo į kiemą, kur tėvų bičiuliai stoviniavo rūkydami ir gerdami, damos – stengdamosi priblokšti grožiu. Dauguma jų klaikiai nuobodžiavo. Pamačiusi Marką su Fiona, mažiausiai pretenzingus iš svečių, Ana pasuko prie jų.

Fiona su Marku pasislinko padarydami jai vietos, pasisveikino, bet pokalbis nesimezgė, o ji buvo per daug pavargusi nuoširdžiai stengtis. Jie mindžikavo nesmagiai šypsodamiesi kits kitam ir beveik nesišnekėjo.

Tėvą ji pamatė greta patrauklios nepažįstamos moters. Jo ranka gulėjo jai ant juosmens, jos veidas buvo pakeltas į jį, lūpose koketiška šypsena. Tėvas nekaltas, kad moterys lipte lipo prie jo. Jis buvo žavingas ir gražus. Traukė visus, ir vyrus, ir moteris. Kas galėjo jį smerkti, kad retkarčiais paflirtuoja? Frensė buvo nelaiminga, kad ir ką jis būtų daręs.

Susidūrusi su jo žvilgsniu, Ana pamojavo. Jis šypsodamas irgi jai pamojo, tada atsiprašė moters ir per kiemą priėjo prie jos.

Anos santykiai su motina buvo irzlūs ir permainingi, o su tėvu – lengvi ir meilūs. Jiems būdavo gera drauge, juodu teikė kits kitam džiaugsmą.

– Pagaliau, – tarė jis ir pasilenkęs pabučiavo į skruostą. – Jau abejojau, ar pasirodysi.

Ji ėmė pasakoti apie vakarėlį, kuriame buvo. Su kuo susipažinusi. Kaip visada, jis klausėsi susidomėjęs, nepeikė jos draugų, nekritikavo šnekos, laikysenos ar plaukų. Kai prie jų priėjo motina ir atsistojo šalia tėvo susidėjusi rankas ant krūtinės, Ana iškart susidrovėjo ir sklandus pašnekesys pasidarė nenatūralus.

Ana net pašoko sudužus stiklui.

– Velnias, – burbtelėjo Markas, lenkdamasis prie alaus butelio, iškritusio jam iš rankos. Ana pasilenkė padėt surinkti šukių. Atsargiai sudėjo jas jam į delną, ir jis nunešė į šiukšlių dėžę.

– Atsiprašau, kad išgąsdinau, – grįžęs pasakė Markas. – Stryktelėjai vos ne metrą.

– Ak, Markai, nereikia atsiprašyti, – garsiai prabilo Frensė, patraukdama visų dėmesį. Ji kalbėjo guviu, skambiu balsu ir plačiai šypsodama, kad niekas neapkaltintų žiaurumu. – Ana visada bijojo net savo pačios šešėlio. Maža buvo tokia nervinga mergytė. Beveik iki dvylikos metų nesutikdavo miegoti savo lovoje. Buvo taip nepatogu ir nelabai sveika santuokai, jei suprantate, ką turiu galvoje. – Ji iškalbingai apžvelgė draugus. – Vargšelė sapnuodavo baisius košmarus ir naktį visokiu laiku klaidžiodavo po namus pusiau miegodama. Jos niekaip negalėdavai prižadinti, o paskui ji šnekėdavo visokias kvailystes – fantazuodavo apie pabaisas, demonus ir vaiduoklius. Aš kalbu ne apie kūdikystę – šitai baigėsi vos prieš kelerius metus! Kartą radom ją vidury nakties gulinčią salėje ir verkiančią. Visiškai sugniužusią. Ji įsikalbėjo, kad jos tėvą nužudė kažkoks monstras. Tik per gerą valandą ją pažadinom ir nuraminom. O jis juk stovėjo priešais ją! – Frensė apsižvalgė lin-

guodama galvą, išplėtusi akis iš andai patirtos nuostabos. Ištiesusi ranką sutaršė Anai plaukus. – Bijau, kad Stivenas ją per daug išlepino. Susikūrė princesę.

– Princesę? – negalėdama patikėti pakartojo Ana. – Princesę?

– Ne? – tarė Frensė. – Teisingai, ne princesę. Mums labiau patinka gėlė, tiesa? Tu juk esi brangiausia tėčio gėlytė.

Žodyje „gėlytė“ sutilpo metų metus kaupęsis apmaudas, Ana matė pasitenkinimą motinos akyse, palengvėjimą, kad nuo krūtinės nuristas šis akmuo. Gėlytė buvo skulptūrėlė, kurią Stivenas dovanojo Anai vaikystėje. Jis pats ją padarė per vieną korporatyvinę sueigą, surengtą tam, kad komanda atseit labiau susidraugautų užsiėmusi kokia nors kūrybine veikla. Tai buvo kukli skulptūrėlė, paprasta gėlė, ryški, raudonai glazūruotais žiedlapiais. Moliniame pagrinde tėtis išraižė palinkėjimą: „Manajai gėlytei! Laimingo septinto gimtadienio! Mylintis tėtis.“

Jis tada juokėsi iš savo nemokšiškumo, atsiprašinėjo už grubų darbą, bet Anai gėlė iškart nepaprastai patiko ir nuo tada ji ją brangina.

Staigi pykčio banga nušlavė visus varžtus, kurie paprastai darydavo ją klusnią ir malonią. Ji jautė, jog visi žiūri, bet nieko nepaisė. Žengtelėjusi prie motinos garsiai išrėžė:

– Tu negali pakęsti, kad mes su tėčiu taip gražiai sutariame. Tu paprasčiausiai pavydi!

Frensė bandė juoktis, bet Ana jos akyse matė sumišimą, – sumišimą ir baimę, – ir valandėlę apsvaigo nuo savo galios.

– Nenuostabu, kad jis tavęs nebemyli. Tu esi siaubingas, pavydus žmogus. Nekenčiu tavęs, Frense. Nekenčiu.

– Oi, Ana... – Motina dirbtinai šyptelėjo. – Matyt, šampanas mušė į galvą. – Ji uždėjo delną sau ant krūtinės, ir Ana matė, kaip dreba jos pirštai. – Visada buvai nesukalbama.

– O tu visada buvai savanaudė kalė, – drėbė Ana ir apsisuko ant kulno.

Pasileido koridoriumi. Norėjo užsidaryti savo kambaryje, palįsti po antklode, bet laiptų viršuje stovėjo porelė. Ji bučiavosi. Jokios abejonės, pasislėpė čia, kad neužkluptų antrosios pusės. Ji nebegalėjo žiūrėti į kokčius motinos bičiulius, tad nulėkė laiptais žemyn ir išlėkė pro priekines duris į lauką. Ėmė vaikščioti po kiemą sugniaužusi kumščius. Mintys pašėlusiai sukosi. Kodėl motina amžinai ją erzina? Visą laiką provokuoja? Kodėl neduoda jai ramybės?

Bet kai ataušusi Ana užlipo į priebutį, pamatė neturinti rakto. Nė už ką nesibels. Reikės laukti, kol kas išeis važiuoti namo.

Grįžusi į kiemą atsisėdo po medžiu ant žolės. Jau temo, jos čia niekas nepastebės, jeigu neieškos.

Netrukus prie durų ji išgirdo balsus, pamatė išeinant Marką ir Fioną.

– Tai bent scena, – tarė Fiona, juodviem einant keliuku.

– Tikrai, – pritarė Markas.

– Visada juos laikiau idealia šeima, – kalbėjo Fiona. – Neįsivaizdavau, kad tarp jų tokia įtampa.

– Kiekviena šeima turi savo bėdų, – tarė Markas.

Ana pajuto, kad rausta iš gėdos.

– Man taip pagailo Anos. Įsivaizduok, jei tavo motina išklotų tokią istoriją. Ir dar prie visų tų žmonių. Ne geresnė už mūsų močiutę.

Kai jie prisiartino prie Anos, ji kostelėjo, kad jie pamatytų, kur ji.

Fiona stabtelėjo, išsigandusi užsidengė burną. Markas keiktelėjo.

Ana atsistojo. Džiaugėsi tamsa, nes žinojo, kad veidas raudonas.

– Atsiprašau, išėjau be rakto...

Pirmas atsitokėjo Markas.

– Gal nori, kad mes...

– Ne, – pertraukė ji. – Nė vieno nenoriu matyti. Nesirūpinkite. Įeisiu į vidų vėliau.

– Mes negalime palikti tavęs čia vienut vienos, – juokingai oficialiu balsu pareiškė Markas.

Ana visada jį laikė kiek nerangiu. Seniokišku ir manieringu. Tačiau dabar pamatė, kad po visu tuo pasipūtimu iš tikrųjų jis geras žmogus.

– Verčiau būsiu čia negu viduje, – nusijuokė Ana. – Rasiu būdą pagaliau įsigauti į namą.

Fiona žengė artyn.

– Ko tau nevažiavus su mumis? Pasisvečiuotum. Mes gyvenam netoli, Kremorne.

– Fiona, – įsiterpė Markas, – nemanau, kad Ana...

– Bet kodėl ne? – įkalbinėjo Fiona. – Jai gali tekt čia sėdėti kelias valandas. Lygiai taip pat gali patogiai pasėdėti mūsų namuose. Ji nenori grįžti namo pabrukusi uodegą, ir aš jos nekaltinu. – Ji grįžtelėjo į Aną. – Kaip manai?

Kvietimas buvo keistas ir netikėtas – Ana nė už ką nesitikėjo. Bet galvą nustojo skaudėti, o kivirčas su motina įliejo neramios energijos. Net jei vis dėlto pavyktų nepastebėtai grįžti į vidų, ji niekaip greitai neužmigtų.

– Manau, labai gera mintis. Ačiū.

Gerdami viskį, jie išsėdėjo iki ryto. Šnekėjo daugiausia Ana. Šnekėjo nesustodama. Papasakojo apie savo vaikystę, apie audringus santykius su motina, žodžiu, ko niekam nebuvo pasakojusi.

– Man gaila tėčio, – pasakė ji. – Mama ant jo visada dėl ko nors pyksta. Amžinai svaidosi beprotiškais kaltinimais. Nesveikai pavydi.

– Pavydi? Ko?

– Ai, vis mano, kad jis ją apgaudinėja. Bet iš tikrųjų ne. Jam tai nepriimtina. Nors niekas jo nekaltintų. Kai šitiek laiko reikėjo su ja taikstytis.

Markas užjaučiamai tylėjo. Fiona kamantinėjo apipildama klausimais. Ana nė akimirkos nepajuto, kad jiems su ja nuobodu. Pagaliau Markas pasakė labos nakties ir išėjo teisindamasis, jog jam reikia pamiegoti.

– Tau reikėtų pasilikti, – pasakė Anai Fiona. – Jau per vėlu važiuoti namo.

Fiona paskolino jai naktinius ir dantų šepetėlį, nuvedė į laisvą miegamąjį ir apkabinusi palinkėjo labos nakties. Atsigulusi į švarų patalą, Ana pasijuto lyg ištrūkusi iš kažkokio kalėjimo, nors daugiausia ir pačios išsigalvoto. Emocinė motinos tironija buvo tarsi kamera atrakintomis durimis. Tereikėjo stumtelėti duris ir išeiti į laisvę.

*

Jeigu tik tas laisvės jausmas būtų išsilaikęs... Jeigu tik ji būtų turėjusi galimybę juo pasidžiaugti... Bet įvykiai, užgriuvę po tos nakties, įvykiai, palikę ją šituose senuose tuščiuose namuose vienut vieną, prislėgtą sielvarto ir kaltės, nusipelniusią visų negandų, kurių gyvenimas jai atseikėjo, uždarė kitokiame kalėjime. Šis kalėjimas turi mažesnes kameras, jis be langų ir šviesos, tvirtai uždarytomis durimis, kurių niekada neatidarysi, kad ir kaip jas stumtum.

12

Fionai ir Markui išvažiavus, netrukus paskambino tėtis.

– Atsiprašau, bet, sakau, gal šįvakar galėtum ateiti? Lajemas negalės. Nugriuvo nuo dviračio, sumušė riešą. Neprašyčiau, bet užsakyta visa salė.

Šiaip jau nekenčiu, kai esu prašomas padirbėti per išeiginę, bet šiandien mintis nueiti į restoraną neatrodo bloga. Vis geriau negu sėdėti namie su Ana. Susiruošęs eiti pabeldžiu į jos kambario duris.

– Klausyk, Ana, aš einu į darbą. Tikiuosi, tau viskas gerai. Jeigu ko reikės, paskambink.

Laukiu, bet atsako nėra.

– Gerai, iki pasimatymo.

Restoranas užsakytas kažkokiam jubiliejui. Svečiai rinksis septintą, tad atėjęs penktą pataisau pavakarius personalui, kad pavalgytume prieš prasidedant antplūdžiui. Pakepu ant grotelių žuvies, padarau didelį dubenį salotų, kitą prikraunu bulvių traškučių, visi susėdame prisipylę šalto limonado ir kokakolos.

– Na, kaip reikalai tavo naujuosiuose namuose? – klausia Bleikas, kimšdamas į burną traškučius. – Ar paklausei tą merginą... kuo ji vardu... apie dažymą? Prisiminė mane?

– Jos vardas Ana, – sakau. – Nemanau. Nežinau. Beveik nieko nesakė.

– Apie ką šnekat? – paklausė tėtis, žiūrėdamas čia į mane, čia į Bleiką.

Paaiškinu, kad Bleikas dažė tuose namuose kambarį.

– Vadinasi, susipažinai su Ana? – klausia tėtis Bleiką.

– Aha, graži mergaitė.

– Nuo to laiko ji daug išgyveno, – tariu. – Manau, gerokai pasikeitusi. Aišku, tebėra graži, bet labai jau tyli. Pirmiausia žuvo jos tėvai. Paskui mirė dar kažkoks jai artimas žmogus. Kažkoks vyrukas, vardu Bendžaminas.

– Nejuokauji? Jos tėvai žuvo? – Bleikas kraipo galvą. – Baisus dalykas. Beje, kuo vardu buvo jos motina?

– Nežinau.

– O kas tas Bendžaminas? – klausia tėtis.

– Manau, tikriausiai Anos vaikinas. Bet gerai nežinau, – paaiškinu. – Nežinau, kas jis ir kaip mirė. Tik žinau, kad mirė.

Tėtis smalsiai žiūri į mane.

– O iš kur šitiek žinai?

– Matai... – Susiraukęs galvoju, kaip geriau viską paaiškinti. – Vakar Ana turėjo svečių, ir jie man pasakė. Na, pasakė, kad Bendžaminas miręs, bet nutylėjo, kas jis buvo. Tiek žinių.

– Kaip? – klausia tėtis.

– Kas kaip?

– Kaip jis mirė?

– Sakiau, nežinau, – piktai atsakau.

– Klausykit, vyručiai, – taria Džou, nužvelgdama mus visus. – Ar prisimenat istoriją laikraščiuose prieš kelerius metus? Tiesą sakant, turbūt rodė ir per televiziją. Tą siaubingą avariją. Važiuojant nuo kalno sugedo puspriekabės stabdžiai ir ji rėžėsi į lengvąją. Sutraiškė.

– Neprisimenu, – murmteliu aš.

– Žuvo kažkokia piniguočių pora. Laikraščiai vis rypavo dėl likusios vienui vienos jų dukters. Vadino ją „vargše turtuole mer-

gaite". Našlaite Ana. Tikrai prisimenu, taip ir rašė. Buvo tikra sensacija. Prisimenu, kaip mama kalbėjo, kad spauda per daug naudojasi šita nelaime, – kalba Džou. – Laikraščiai įdėjo tėvų nuotraukas, paskui tokias kvailas liūdinčios tos merginos nuotraukas. Kaip manai, Timai, ar ten buvo tavo Ana?

– Galėjo, – atsakau.

– Dieve... vargšiukė. Įsivaizduok, kiek jai reikėjo iškentėti.

– Tai viską ir paaiškintų, – taria Bleikas. – Kodėl ji taip pasikeitė. Kodėl tokia tyli.

– Žinoma, – pritaria jam Džou, smeigdama šakute žuvies gabalėlį. – Sumautas reikalas. Žūva abu tėvai, paskui miršta vaikinas. Tikriausiai ji jaučiasi baisiai vieniša, nuskriausta gyvenimo.

– Tai jau taip, – burbteliu.

*

Anksti rytą Aną randu virtuvėje. Sėdi prie stalo su dideliu kavos puodeliu. Pavargusi, išbalusi, liūdna. Man įėjus pakelia akis, ir pajuntu, jog ji manęs laukė.

– Atsiprašau dėl vakar dienos, – taria.

Įjungiu kavavirę, pasidarau kavos.

– Nėr už ką atsiprašyti, – sakau.

– Yra už ką. Elgiausi kaip kvaiša. – Ji paliečia kaktą. – Turbūt padauginau alaus.

Tylėdamas įsileidžiu kavos ir atsisėdu priešais ją.

– Pirmiausia, – sakau, – nesielgei kaip kvaiša. Žmogus turi teisę liūdėti. Antra, – šypteliu aš, – jei nori, gali kaltinti alų, bet aišku, kad kažkas vyksta. Kažkas negero.

– Kažkas negero, – pakartoja ji pavargusiu balsu. – Ne tas žodis.

– Taigi... – Nenoriu spausti ar stačiokiškai kamantinėti. Ana tokia nervinga ir įsitempusi, bijau, kad vienas klaidingas žingsnis,

ir ji gali pabėgti. Neabejoju, jog ji gedi Bendžamino, bet, prisiminęs keistą Marko pyktį vakar, nedrįstu klausti apie jį. Visa ta tema atrodo per daug rizikinga. Bent kol kas jos tėvų mirtis – lyg ir saugesnis pasirinkimas.

– Galiu kai ko paklausti? – sakau įdėmiai žvelgdamas jai į veidą. – Kas atsitiko tavo mamai ir tėčiui? Na, aš žinau, kad jie žuvo per kažkokią avariją. Bet kas iš tiesų atsitiko?

Valandėlę ji žiūri į stalą, jau manau susimovęs, bet ji pakelia galvą, jos žvilgsnis tiesus.

– Automobilio avarija. Vieną naktį Monos Slėnio kelyje sugedo puspriekabės stabdžiai. Ji juos sutraiškė.

Vadinasi, Džou neklydo: jos tėvai – ta pati pora, apie kurią rašė laikraščiai ir skelbė televizija. Aš nesakau ką girdėjęs.

– Kaip baisu. Tikriausiai jų pasiilgsti.

Ji taip ilgai tyli, jog pamanau, jai per daug sunku kalbėti, bet pagaliau ji atsidūsta.

– Pasiilgstu tėvo, – taria ji. – Kiekvieną dieną.

Aš tyliu.

– Pribloškiau tave, – taria ji.

– Ne. Nelabai. Tavo motina turbūt nebuvo ideali, ar ne?

– Galbūt aš nebuvau ideali dukra.

– Manau, tėvai labiau atsakingi, kad santykiai su vaikais būtų normalūs, – tvirtai sakau. – Nebūtina elgtis tobulai, tačiau reikia bent jau visko nesugadinti.

– Galbūt, – taria ji, per mano petį žvelgdama į sodą. – Prieš jiems žūstant aš su ja susibariau. Visą savaitę beveik nesikalbėjome. Prišnekėjau baisių dalykų. Išvadinau kale. Ir staiga ji žuvo.

– Oo... Manau, tikrai nenorėjai...

Ji kalba toliau lyg manęs neišgirdusi:

– Prieš jos mirtį troškau, kad ji išnyktų. Seniai apie tai galvojau, troškau to. Norėjau, kad jos neliktų mano gyvenime. Ir staiga

ji išnyko. Amžinai. – Ana sumirksi nuleidusi akis. – Žinai, kaip sakoma: būk atsargus galvodamas norą.

– Taip, bet nieko neįvyksta vien tik panorėjus. Tu tikrai nekalta. – Turbūt reikėtų užbaigti šią temą, nutilti, bet aš iriuosi toliau: – Žmonės nemiršta vien todėl, kad kas nors to trokšta. Taip nebūna. Negali savęs kaltinti. Negali...

– Klausyk, – pertraukia ji mane. Žiūri tiesiai į akis, jos žvilgsnyje pyktis, tvirtu balsu ji sako: – Atrodai labai simpatiškas žmogus ir aš nenoriu būti nemandagi, bet turiu kai ką pasakyti. Esi mano nuomininkas, mes gyvename viename name, tačiau nemanyk, kad gali man padėti. Tik ne šitaip.

Ji pastato puodelį ant stalo, atstumia kėdę. Nespėjus man išsižioti atsistoja ir išeina.

13

Palikusi Timą sėdintį prie stalo, ji nusiskubina į palėpę. Su Timu per daug lengva kalbėti. Vis dėl to jo veido: šviesiai rudos akys, vaikiškai strazdanota nosis, nedrąsi šypsena užduodant klausimą. Sunku patikėti, kad žmogus tokiu veidu galėtų turėti piktų kėslų ar tave smerkti, todėl taip maga viską jam išlieti, iškloti visas skaudžias smulkmenas, kiekvieną juodą nutikimą, tegul jis mąsto ir landžioja po tamsybes, kur ji viena nedrįsta kišti nosies.

14

TĄ VAKARĄ IŠ DARBO PAREINU VĖLIAU IR NAMĄ RANDU SKENDINTĮ tamsoje. Gerokai po vidurnakčio, bet, nors esu fiziškai nusivaręs, protas tebėra įsiaudrinęs nuo didžiulio krūvio. Man reikia alaus, valandos prieš televizorių, kokio beprasmiško filmo – o kad Ana tikriausiai jau miega, puiki proga bent kartą vienam pabūti svetainėje. Atsikemšu iš restorano parsinešto alaus butelį ir išsitiesiu ant sofos. Tingiai junginėju kanalus.

Turbūt mano užsnūsta, nes staiga krūptelėjęs pabundu nuo garsaus nepaliaujamo beldimo.

Atsisėdu, beldimas nutyla. Apdujęs nesusigaudau, iš tikrųjų jį girdėjau, o gal į sapną įsiterpė koks televizijos triukšmas. Išjungiu televizorių, pasižiūriu į telefoną, kiek valandų.

Beveik trečia ryto.

Vėl beldimas. Smarkus, nekantrus. Į lauko duris.

Velnias.

Atsistoju, beldimas nesiliauja. Kurtinamas. Atkaklus. Mane suima baimė, oda pašiurpsta.

– Gerai jau, gerai, palaukit! – nurijęs seilę šaukiu stengdamasis neišsiduoti, kad bijau, kad širdis pašėlusiai daužosi ir veide nelikę nė lašelio kraujo.

Dairausi po kambarį ieškodamas kokio ginklo. Pasirenku didelį keraminį knygų ramstį. Pakankamai sunkus kam nors priploti.

– Kas ten? – šaukiu per duris. – Ko reikia?

Jokio atsako, tik dar trys smūgiai į duris, tokie stiprūs, kad man po kojų sudreba grindys.

Tvirčiau suspaudęs ramstį atrakinu duris, atidarau.

Už durų nieko nėra.

Įjungiu kieme šviesą, bet nieko nematyti.

– Ei, kas ten? – šaukiu. – Kokio velnio reikia?

Atsakymo nesitikiu ir nesulaukiu. Padėjęs ramstį žengiu į priebutį, dairausi po sodą, ar ten kas nesislepia, bet per daug tamsu, kad ką nors įžiūrėtum. Didžiuliai seni medžiai meta tamsius šešėlius, iš čia jie atrodo tarsi gilios juodos duobės. Gatvės žibintai nė trupučio nepadeda.

Nutariu, kad vaikigaliai. Gal pagėrę. Krečia eibes, visokias šunybes žmonėms. Ir man su draugeliais patikdavo tokie žaidimai.

Vėl dairausi į krūmus, bet veltui. Nieko neįžiūriu. Reikėtų stipraus žibintuvėlio, kad matyčiau per kelis metrus, bet nutariu, jog nenaudėliai, kad ir kas jie buvo, seniai nubėgo.

– Jeigu dar taip darysit, iškviesiu policiją! – sušunku nežinia kam ir pasijuntu kvailai. Prieš nosį trinkteli durys. Griebiu rankeną, pasuku, stumiu. Viskas, užtrenkta.

– Rupūžė...

Kišenėse rausiuosi rakto, gal kartais palikau kelnėse. Nerandu, bet pastebiu, kaip dreba ir kokie nerangūs pirštai. Giliai įkvepiu liepdamas sau nusiraminti. Durys tikriausiai pačios užsivėrė. Kvaila klaida. Mano klaida. Pamanykit.

Einu pasieniu užpakalinės pusės link dairydamasis į langus. Patamsy nematau kelio, keikdamasis klupinėju. Negaliu patikėti, velniai rautų. Negaliu patikėti, kad trečią valandą ryto likau kie-

me už užsitrenkusių durų. Liūdnai nusijuokiu iš savo kvailumo. Aš toks pavargęs, kad mielai susiriesčiau žolėje ir užmigčiau, pamanau, jog visai rimtas pasirinkimas, gal net vienintelis, tačiau tada prieinu virtuvę, joje dega šviesa. Stiklinės durys atviros, abi pusės.

– Ei! – šūkteliu ir žengiu į vidų, apsidairau. Nė gyvos dvasios.

Užsidarau ir pasuku raktą, stipriai pastumiu duris tikrindamas, ar gerai užrakinau.

Ar prieš eidama gulti jas paliko atviras Ana? Kažkaip neatrodo. Be to, galiu garantuoti, kad pirma šviesa nedegė. Kai grįžau, visas namas buvo tamsus.

Nejau name yra kas nors pašalinis?

Lange išvystu pavidalą, stikle atsispindi neaiškus veidas. Staigiai atsisuku iš baimės aiktelėdamas.

Nieko. Nieko nėra.

Su palengvėjimu nusijuokiu – stikle atsispindėjo mano paties veidas. Nebesuvaldau vaizduotės. Esu už nuovargio ribos, už visa ko ribos, po galais.

Kokie nors vaikėzai pasidaužė į duris ir paspruko. Likau lauke užsitrenkus durims. Ana paliko atviras užpakalines duris. Nieko šiurpaus ar keisto. Man tik reikia žmoniškai išsimiegoti.

Išjungiu virtuvėje šviesą ir nueinu koridoriumi.

Priekinės durys plačiai atvertos.

15

Žinau, kad šiąnakt jau neužmigsiu. Vėl ateinu į virtuvę ir pasidarau puodelį stiprios kavos. Stengiuosi nusiraminti apsimesdamas, jog jau rytas.

Pasiėmęs kavą apeinu visus pirmo aukšto kambarius. Šaukiu, ar kas nors yra, įjungiu šviesą, ieškau už sofų ir užuolaidų. Visas šis ritualas atrodo kvailokas ir beprasmis – nemanau, kad namuose esama įsibrovėlio. Bent jau ne dabar. Bet gultis į lovą nenoriu, turiu kaip nors išvarinėti gyslomis tekantį adrenaliną.

Einu į viršų, į savo miegamąjį. Tuščia, kaip ir palikau eidamas į darbą.

Apeinu ir kitus miegamuosius, patikrinu palovius, spintas. Priėjęs miegamąjį šalia Anos kambario kažką jame išgirstu. Tylų nepertraukiamą rypavimą. Man pašiurpsta sprandas.

Atidarau duris.

Ji tūno susirietusi kambario kertėje, apkabinusi kelius ir įsikniaubusi į juos. Dejuodama ir verkdama, pasilinguodama kažką be paliovos murma.

– Ana?

Įeinu tyliai, kad nenugąsdinčiau. Atsitupiu priešais ją, uždedu delną ant kelio.

– Ei...

Ji nutyla, akimirką sėdi nuščiuvusi ir vėl pradeda tą patį. Verkia ir linguoja.

– Ana, kas tau? – klausiu garsiau.

Ji neatsako. Ir nesiliauja linguoti. Kurį laiką laukiu nežinodamas, ką daryti, paskui nutariu, kad reikia ją pakelti ir paguldyti į lovą. Čia šalta, o ji apsivilkusi plonyte pižama.

– Atsiprašau, – sakau imdamas jai už pažastų, – bet aš parvesiu tave į miegamąjį. Man atrodo, tau... – Nutylu. Net nežinau, ką iš tikrųjų manau. Ar manau, jog jai koks nors priepuolis? Gal susapnavo košmarą? O gal manau, jog tai ji lakstė po namus ir daužėsi į duris? Užtrenkė jas, kad neįeičiau?

Pakeliu ją be jokio vargo. Lengvutė kaip plunksnelė ir nesipriešina. Atsistojusi pakelia galvą, mirksėdama pažiūri į mane. Išraiška romi.

– Ar girdėjai jį? – klausia.

– Ką taip?

– Bendžaminą, – atsako ji.

Tikriausiai ji kažką tebesapnuoja, kažkokį nakvišos košmarą. Papurtęs galvą apkabinu ją ir vedu iš kambario, į kitą koridoriaus pusę. Savo miegamajame pasiekusi lovą ji atsidūsta, atsigula ir apsikloja. Pasivertusi ant šono užsimerkia.

– Gerai, – tyliai tariu net nesuprasdamas, ar ji žino, kad aš čia, ar visiškai pabudusi. – Dabar tau viskas gerai. Viskas puiku.

Išjungiu šviesą ir jau noriu uždaryti duris, kai tamsoje nuskamba jos balsas, liūdnas ir silpnas.

– Jis čia buvo. Bendžaminas. Girdėjau jį verkiant. Jam manęs reikėjo. Aš taip apsidžiaugiau. Pamaniau, jog jis grįžo namo. Pamaniau, grįžo, kad galėčiau dar kartą pabandyti.

16

NORS BUDRIAI SEKU, ANOS VISĄ DIENĄ NIEKUR NEMATAU. PER pietus viršuje girdžiu žingsnius, bėgu aukštyn, bet tik spėju pastebėti, kaip ji smunka į palėpę ir užtrenkia paskui save duris. Susiruošęs eiti į darbą nusprendžiu ją susirasti ir paklausti, ar viskas gerai, pabandyt iškvosti, kas čia dėjosi naktį.

Jos miegamasis atviras, bet tuščias. Beldžiu į palėpės duris, išgirstu žingsnius viršuje, paskui laiptuose. Atsidaro durys. Anos akys raudonos, veidas išbalęs. Atrodo nesveikai. Ir atvirai supykusi.

– Atsiprašau, aš tik išeinu į darbą, – su šypsena sakau. – Viskas gerai?

– Kuo puikiausiai, – teškia ji, bemaž įžeista mano klausimo. Jei ką ir prisimena iš po nakties, neparodo.

– Ką gi... – murmu. – Hm... Vis dėl tos nakties...

– Aš užsiėmusi, – pertraukia ji mane. – Ar tau ko nors reikia?

Jos veidas toks atšiaurus, kad, regis, neįmanoma net užsiminti apie tai, kas įvyko.

– Gerai, – sakau dabar jau pats pykdamas ant savęs. – Puiku. Pamaniau, gal ko reikia nupirkti. Šaldytuvas beveik tuščias. Pamaniau, gal...

– Ne, – nukerta ji. – Ačiū. Man nieko nereikia.

Apsisukusi žengia atgal į palėpę lyg negalėdama sulaukti, kol nueisiu.

– Liuks, – sakau. – Mažiau vargo. Tada palieku tave.

Ji linkteli ir daugiau nieko netarusi uždaro duris.

17

PRAĖJUS SAVAITEI PO GINČO SU MOTINA, FIONA PASKAMBINO IR pakvietė pietų. Markas išvirė makaronų, pataisė salotų, paskui jie nuėjo į vakarinį kino seansą.

– Na, kaip laikosi mama? – paklausė Fiona. – Vėl kokios nors dramos?

– Ne visai, – atsakė Ana. – Dramų nėra, bet ji su manim beveik nesikalba.

Visą savaitę motina vaikščiojo sielvartingu įžeistosios veidu. O jei prabildavo, tai tik tyliausiu, liūdniausiu balsu.

– Tačiau tu laikaisi?

Fiona paėmė Anai už parankės, pritraukė prie savęs.

– Taip, laikausi. Bet norėčiau, kad ji liautųsi šitaip niekingai elgtis. – Ana nusijuokė. – Kartais imu fantazuoti, kad ji ima ir išvažiuoja. Palieka mudu su tėčiu vienus. Be jos gyvenimas būtų daug geresnis.

Fiona susiraukė.

– Dabar manai, kad esu siaubinga, tiesa? – tarė Ana, spustelėdama Fionai ranką ir žvilgtelėdama į Marką, dėbsantį į grindis. – Laikai mane savanaudiška ir nedėkinga.

– Visai ne, – pasakė Fiona. – Kartais tėvai būna beviltiški. Puikiai tave suprantu.

Po filmo Fiona parvežė ją namo. Mašinoje jos aptarė filmą, veikėjus ir siužetą, labiausiai patikusias vietas. Fiona išleido ją prie vartų ir pažadėjo po kelių dienų paskambinti. Ana stovėjo kelio pakraštyje ir žiūrėjo, kaip toldamas mažėja ir mažėja Fionos automobilis.

*

Tą naktį ją pažadino atsargus beldimas į miegamojo duris.

– Ana? Ana?

Kojūgalyje stovėjo jos kaimynė Pet.

Ana staigiai nubloškė antklodę, atsikėlė.

– Ką čia veikiat? – paklausė staiga išsigandusi. – Kas yra?

Pet atrodė baisiai. Akių vokai paraudę, lyg būtų verkusi.

– Brangioji, verčiau lipam į apačią, – tarė imdama Anai už rankos. – Kai kas atsitiko...

– Kas atsitiko?

– Nelaimė.

Apačioje kažkodėl buvo pilna žmonių. Plieskė visos šviesos, virtuvėje sėdėjo du policininkai. Prie stalo stovėjo oficialios išvaizdos moteris. Pet įstūmė Aną į virtuvę ir atitraukė jai kėdę. Ana nustebo sieniniame laikrodyje pamačiusi, kad dar tik truputis po vidurnakčio.

– Ką čia veikia visi tie žmonės? – paklausė ji. – Kur tėtis? Kas atsitiko? Kur mama?

Toliau prisiminė kaip per miglą. Policininkė pasilenkė prie jos ir pasakė, kad vakare jos tėvai pakliuvo į autoįvykį. Motina žuvusi iš karto. Tėvas ligoninėje, būklė kritiška. Koma. Ana dar bandė ginčytis, sakė, jog neįmanoma, turbūt įvykusi klaida. Tačiau moteris ir Pet ją kantriai įtikinėjo ir buvo su ja tol, kol ji viską suvokė.

*

Per motinos laidotuves ji balsu raudojo stebėdamasi, kad jai taip skaudu, kad taip ilgu mamos.

„Atleisk, atleisk, atleisk", – mintyse kartojo ji, kai karstą paslėpė užuolaidos.

Tėvas gyveno dar tris savaites, ir kasdien nuo ryto ligi vakaro Ana sėdėdavo prie jo lovos bandydama valios jėga jį pažadinti. Kad gyventų. Nepaliktų jos.

– Nors tu nepalik manęs, – prašė priglaudusi veidą prie vis dar šiltos jo krūtinės. – Nedrįsk. Aš tavęs nepaleisiu. Ne.

Tą dieną, kai jis mirė, ji viena grįžo į tuščius didžiulius savo namus. Iškart užlipo į miegamąjį ir pasiėmė tėčio jai padarytą keraminę gėlę. Susirietė lovoje kaip kūdikis, gniauždama saujoj gėlę, ir verkė verkė.

18

KITĄ DIENĄ PABUNDU, O LAUKE PILA LIETUS, DANGUS APTRAUKtas pilkų debesų. Tikriausiai karšta ir tvanku, bet viduje vėsu. Užsitraukiu marškinėlius, džinsus, apsimaunu storom puskojinėm, kad nešaltų kojos, ir einu į apačią.

Nuo vaizdo, kurį išvystu, ima daužytis širdis.

Virtuvė lyg uragano nusiaubta. Atviros visos durelės, visi stalčiai. Lėkštės sumestos ant grindų, visur pilna šukių. Puodai, keptuvės, jų dangčiai irgi guli ant grindų, iš žymių sienose aišku, kad tie rakandai į jas buvo sviesti iš visų jėgų. Šaldytuvas atlapas, maisto stiklainiai išmėtyti, sudužę į sienas ir grindis, visur likę bjaurūs klanai ir aštrios šukės.

Čia jau tyčios darbas. Kažkas virtuvę nuniokojo pagautas beprotiško įsiūčio. Kažkas labai pakrikusios psichikos. Apibėgu pirmo aukšto kambarius žiūrėdamas, ar nesiautėta ir juose, bet viskas tvarkinga, savo vietose. Užbėgu į viršų, pasibeldžiu į Anos kambarį.

– Ana, Ana, tu ten?

– Timas?

Atidarau duris. Ji atsisėda, nusibraukia nuo veido plaukus. Atrodo nepatenkinta, balsas irgi irzlus.

– Kas yra?

– Virtuvė, – atsakau nenorom bjauriu, kaltinamu balsu.

– O kas jai?

– Nulipk ir pasižiūrėk.

Ji nuseka paskui mane. Pamačiusi netvarką užsiima burną ir traukiasi atgal.

– O Dieve...

– Kaip manai, kas atsitiko?

Ji pasižiūri į mane, vėl į suirutę, purto galvą. Ir pravirksta.

– Nežinau. Neturiu supratimo.

Valandėlę beveik ja tikiu. Ji atrodo taip nuoširdžiai priblokšta ir išsigandusi, be to, nesunku įsivaizduoti, kad kažkas pašalinis įsibrovė ir visa tai padarė turėdamas savų tikslų, o gal tiesiog pasidarbavo koks apkvaitęs narkomanas. Bet jokių įsilaužimo žymių nėra, langai sveiki, durys neliestos.

– Aš to nepadariau.

– Tai kas tada padarė? – tyliai klausiu ir nusisuku, kol ji mano akyse nepamatė abejonės.

19

Blogiausia, kad ji neprisimena.

Jos atmintyje praėjusios nakties prisiminimai susilieję, išskydę, tiek žino, jog buvo kaip be galvos, apnikta rūpesčio, nevilties, pasidygėjimo savimi.

Diena prasidėjo blogai. Ji pramigo, pabudo apie vidurdienį jausdama svaigulį ir silpnumą. Ir iškart pasijuto nelaiminga, net liūdnesnė negu visada. Norėjosi verkti. Tuoj pat nuėjo į palėpę pasiėmusi puodelį arbatos, atsisėdo į didelį seną tėvo pamėgtąjį krėslą ir apsipylė ašaromis. Verkė tol, kol įsiskaudėjo galvą ir ėmė peršėti akys.

Pavakary, Timui išėjus į darbą, ji užrakino palėpę ir nulipo į virtuvę. Apžiūrėjo šaldytuvą. Yra pieno, sūrio, kiaušinių, kumpio, pusė butelio kokakolos. Podėlyje pusė kepaliuko duonos. Timas stengėsi, kad namie visada būtų ko nors valgomo. Bet ji nenorėjo sumuštinio, nenorėjo kiaušinių. Norėjo pilnos lėkštės sriubos su šviežia traškia duona.

Kuo daugiau galvojo apie sriubą, tuo labiau ji viliojo. Jos jau ne tik norėjo, bet troško. Juk taip logiška norėti sriubos, kodėl gi negalima jos pavalgyti?

Susirado piniginę, apsiavė. Ji eis apsipirkti: paprasčiausiai žengs į lauką, pasuks į Menlį ir nužygiuos į prekybos centrą. Didelio čia daikto.

Ji atidarė duris ir pasuko keliuku vartų link. Jeigu eis sparčiai, negalvodama, jai pavyks. Pasieks tikslą. Daugiau nevems, neverks, dusdama bejėgiškai nesusmuks ant grindų, nebebus savo baimių kalinė.

Priėjusi vartus ėmė eiti Menlio pusėn. Iš pradžių labai greitai, nuleidusi galvą, pasiryžusi, galvodama tik apie tai, kaip kilnoja kojas, stengdamasi nepaisyti juodo baimės kamuolio, išsivyniojančio galvoje, užpildančio visą protą. Bet su kiekvienu žingsniu kvėpuoti darėsi vis sunkiau. Širdis ėmė daužytis, delnai suprakaitavo.

Ėmė mausti skrandį, sukti pilvą. Širdis mušė taip tankiai ir aštriai, jog ji manė ją persišviečiant per krūtinės ląstą. Panikos apimta apsidairė, ar jos kas nemato. Jei dabar koks žmogus pasisiūlytų padėti ar paklaustų, kas yra, ji nepajėgtų atsakyti. Būtų tik blogiau, jeigu ją kas pastebėtų. Ji numirtų iš pažeminimo.

Ji pakėlė galvą į dangų, užsimerkė tramdydama ašaras. Pro vokus regėjo saulę debesų properšoje, regėjo savo kraujo raudonį. Pavakarys toks malonus, visiškai aišku, jog čia nėra ko bijoti... Ji stengėsi lygiai kvėpuoti: įkvėpt, iškvėpt, įkvėpt, iškvėpt. Jokios naudos. Protas ir kūnas į paprastą ėjimą reagavo taip, lyg ją būtų vijęsis išalkęs liūtas. Ji niekinga, silpna, beviltiška. Apsisukusi pasileido namo ir duris pasiekė beveik tekina.

Viduje nuėjo į virtuvę, iš spintelės virš šaldytuvo pasiėmė dėžutę valiumo tablečių. Su gurkšniu kolos iš butelio šaldytuve nurijo keturias. Etiketėje buvo parašyta, kad galima gerti vieną, daugiausia dvi, bet jai reikėjo stipraus poveikio, troško, kad sąmonę lyg vata apgaubtų valiumo svaigulys. Saldi užmarštis. Uždariusi šaldytuvą prisiglaudė nugara prie durelių ir susmuko. Ir ėmė kūkčioti užsidengusi veidą delnais.

Kai taip sėdėdama pavargo ir įskaudo kojas, atsikėlė. Valiumas atbukino aštriausius kraštus, bet norėjosi daugiau. Sandėliuke aukštai ant lentynos susiradusi butelį degtinės siurbtelėjo. Alkoho-

lis nudegino gerklę, užėmė kvapą. Bet ji patraukė dar didelį gurkšnį, paskui dar.

Pradėjo be tikslo vaikščioti koridoriumi, įėjo į svetainę, įjungė televizorių, bet neįstengė nusėdėti, susikaupti. Virtuvėje užsitepė sviestu duonos riekę, uždėjo kumpio, ant viršaus sūrio. Po trijų kąsnių viską išvėmė į šiukšlių dėžę. Susitraukęs skrandis nepriėmė valgio. Dar išgėrusi degtinės vėl ėmė slankioti po namus. Po poros valandų pasijuto blogiau, dar nelaimingesnė, piktesnė, pagaliau apėmė baisus bejėgiškumas, jausmas, jog ji visiškai nereikalinga. Numirtų, ir kas iš tikrųjų jos gailėtų? Niekam jos nereikia, niekas jos nemyli.

Niekas.

Daugiau nelabai prisimena. Prisimena kažkuriuo metu atsidūrusi vonioje. Žiūrėdama į veidrodį ir verkdama dar prisigėrė valiumo su degtine.

- Aš to nedariau, - sako ji jam.

Tačiau tai tardama jau mato, jog Timas netiki. Jis nusisuka murmėdamas kažką nesuprantama. Jo skruostai užrausta.

Jis rausta, nes mano ją meluojant. Jam gėda dėl jos. Toks jau žmogus tas Timas.

20

SUTVARKYTI VIRTUVĘ UŽTRUNKA NE TIEK ILGAI, KAIP MANIAU. Lėkščių ir stiklinių šukes sušluojame į didelį šiukšlių maišą, nuvalome sienas. Ana atneša glėbį popierinių rankšluosčių, jais nušluostome stalus, spintelių dureles, šliaužiodami keliais nusausiname grindis.

Kai baigiame, virtuvė vėl švarutėlė, o mes abu sušilę ir suprakaitavę.

– Galėtume užvalgyt pusryčių, – sakau klestelėdamas ant kėdės ir nuo valymo pradžios pirmą kartą pažvelgiu į Aną. – Bet kad nieko neturime. Tiesą sakant, ir lėkščių nėra.

– Galime išgerti kavos, – pasiūlo ji. – Dar mačiau keletą sveikų puodelių.

Padarau kavos, atsisėdu priešais Aną. Nustembu, kad ji verkia. Stengdamasi paslėpti ašaras tankiai mirksi, pakelia prie lūpų puodelį.

– Kaip jauties?

– Man tik liūdna, – pagaliau atsako ji. – Labai labai liūdna.

*

Baigęs kuopti virtuvę užlipu į savo kambarį. Išvargintas pastarųjų dienų nuotykių, vėlaus gulimosi ir neramaus miego, drebiuosi

skersai lovos, užsimerkiu. Galvoju apie Aną, siaubiančią virtuvę. Bandau įsivaizduoti tą sceną: beprotiškai degančiu žvilgsniu, įsiutusi Ana svaido daiktus. Šiaip atrodo tokia nedrąsi ir santūri, tokia suglebusi, jog sunku patikėti, kad ji galėtų sukaupti reikiamo įkarščio tokiam žygiui. Ši mintis savaime kelia nerimą. Nejau ji turi du skirtingus veidus? Galbūt jos asmenybė susidvejinusi? Nejau aš gyvenu su psichopate?

Gal turėčiau susirūpinti?

Pirmą sykį pagalvoju, ar nereikėtų susidėti daiktų ir dingti iš čia. Gal reikėjo labiau atkreipti dėmesį į Fionos žodžius, kad bet kada galiu išsikraustyti. Bent jau derėjo pasinaudojant proga šio to paklausinėti. Reikėjo paklausti, kodėl ji nutarė mane taip perspėti.

Kad ir kaip nusikalęs, užmigti nepajėgiu, todėl atsikeliu ir atsisėdu prie rašomojo stalo. Įsijungiu internetą ketindamas pasiskaityti apie agorafobiją – ar atitinka jos požymius keistas Anos elgesys, bet nejučia pirmiausia įeinu į „Facebooką". Valandėlę kankinuosi žiūrinėdamas Lilos nuotraukas, bet staiga krūpteliu ekrano apačioje, pokalbių lange, išvydęs jos žinutę.

„Labas, Timai. Ką veiki feisbuke? Maniau, jo nekenti."

Susigėstu, lyg ji būtų įėjusi ir užklupusi mane masturbuojantis. Vienintelis orus atsakymas, kokį galiu sugalvoti, – įberti į vandenį tiesos.

„Žiūriu į tavo nuotraukas, ką dar galėčiau veikti?"

„Cha cha, taip ir žinojau. Ką gi, KIEKVIENAM SAVO, kaip sakydavo mano auklė. (Tu nenaudėli.) Žinai, ką sugalvojau? Ar rytoj rytą turi laisvo laiko? Keltu palydėtum mane miestan į darbą?"

„Keltu? Kas atsitiko mašinytei?"

„Kelioms dienoms atsidūrė mašinyčių ligoninėje. Liga nemirtina. Tai kaip manai? Tau reikės anksti keltis. Mieste išgertume kavos ir pakalbėtume apie tavo gimtadienio vakarėlį."

„Kokį dar gimtadienio vakarėlį? Nebus jokio vakarėlio!"

„Pakalbėsime rytoj. Turime spėti į 7.30 keltą, taigi Menlio prieplaukoje tau reikės būti 7.15. Nevėluok!“

Prisimenu pažadą susisiekti su Fiona ir Marku, atsidaryti elektroninio pašto sąskaitą. Pasiunčiu jiems laišką, paaiškinu, kas nutiko pastarosiomis dienomis – kaip Ana kliedėdama naktimis verkia, kaip nusiaubta virtuvė. Stengiuosi rašyti glaustai, ramiai ir dalykiškai. Jau ir taip jaučiuosi it pašlemėkas. Užtenka, kad Anai už akių rašau jos draugams, – nenoriu dar labiau pagadinti reikalo nusiųsdamas melodramatišką laišką.

Fiona atsako po kelių minučių.

„Ačiū, kad pranešėte, Timai. Kaip manot, ar nereikėtų į jos namus nusiųsti gydytojo?“

„Nežinau. Nesijaučiu galįs atsakyti į tokį klausimą. Turbūt jūs spręskite. Juk apie visa tai žinote daug daugiau už mane. Tiesą sakant, jaučiuosi nesmagiai, kad Anai nežinant siunčiu jums laišką, ir dėl viso kito. Bet jeigu padėtis pablogės, būtinai pranešiu.“

„Gerai, dėkui, Timai. Mes suprantame jūsų abejones, bet prašom nesijaudinti, rašyti mums. Nepamirškite, mes juk stengiamės Anos labui!“

21

Tėvui mirus, jai padėjo Fiona su Marku. Fiona organizavo laidotuves ir šermenis: visur skambino, vežiojo Aną į susitikimus, užsakė gėlių ir maisto. Markas sutvarkė testamento ir finansinius reikalus, pasistengė, kad Ana iškart galėtų naudotis palikimu ir įgytų namo nuosavybės teisę.

Po laidotuvių jie atvažiuodavo pas ją po kelis kartus per savaitę. Kai kada Markas užsukdavo grįždamas iš darbo. Virtuvėje išgerdavo alaus ar kavos, papasakodavo Anai, kaip sekėsi dieną, klausinėdavo, ką ji veikusi, kaip jaučiasi. Fiona atvažiuodavo rytą arba pavakary išgerti arbatos, jiedvi sėdėdavo virtuvėje ir šnekučiuodavosi. Savaitgaliais trise eidavo į Menlio paplūdimį arba į kiną.

Senosios draugės ir draugai taip pat aplankydavo, bet staiga jų pomėgiai susikirto su Anos. Ji nenorėjo eiti į naktinius klubus ir ten šokti, nenorėjo klausytis antrarūšių grupių ir gerti degtinės. Pradėjo atsikalbinėti prasimanydama visokių dingsčių, kodėl negalinti eiti iš namų arba kodėl draugai negalintys užsukti.

Savaitgaliais Fiona ateidavo kartu su Marku. Jie gamindavo jai valgyt, jie po kelias valandas žaisdavo stalo žaidimus arba žiūrėdavo filmus. Kai kada užsisėdėdavo taip ilgai, kad Markas su Fiona likdavo nakvoti atskiruose kambariuose. Tokiomis naktimis

Ana atsiguldavo saugi ir patenkinta. Gulėdavo sau ir klausydavosi, kaip Fiona ir Markas ruošiasi miegoti, kaip bėga iš čiaupo vanduo, girgžda grindų lentos arba kliokia klozeto vanduo, jausdamasi jaukiai ir jau ne tokia vieniša. Būdavo gera sulaukus jų. O geriausia – pabudus girdėti namuose bruzdant kitus žmones, užuosti iš virtuvės sklindančius skrebučių ir kavos kvapus.

Atrodė visai logiška, kad jų draugystė stiprėja. Nors buvo paviršinių skirtumų, jie turėjo labai daug bendra. Kaip ir Ana, Markas su Fiona iš tiesų buvo vieni pasaulyje. Nei senelių, nei giminių.

Ana brangino jų draugystę, jautėsi saugoma, globojama ir suprasta, bet jai buvo smalsu daugiau sužinoti apie juos.

Vieną šeštadienio vakarą, kai jie žaidė žodžių loto, ji pamėgino juos prakalbinti.

– Klausykit, judu viską žinote apie mane, o aš apie jus beveik nieko nežinau. Papasakokit apie savo vaikystę.

Žinojo ją buvus nelengvą. Motina buvo narkomanė, smulki nusikaltėlė, nustojo jais rūpintis, kai dar buvo maži. Savo tėvo nebuvo matę ir nežinojo, kas jis. Juos užaugino senyva močiutė.

Ji pastebėjo, kaip Markas pažvelgė į Fioną ir kostelėjo.

– Gal kitą kartą, – tarė.

– Prašau... Nebijokite, kad ir kas nutiko, man galite sakyti.

Fionos veidas tarsi užsivėrė, akyse nerimas. Ji atsistojo taip staigiai, jog vos neapvertė kėdės. Rankos ėmė drebėti. Tačiau ji prabilo dirbtinai linksmu balsu:

– Oi, kaip jau vėlu! Tikrai turime važiuoti. Dėkui už vakarienę, Ana.

Ana jokiais būdais neįtikino jos dar pabūti, jai taip ir nepavyko sušvelninti akmeninio Fionos žvilgsnio.

Kelios dienos buvo nepakeliamos. Fiona neatsiliepė į skambučius, neatsakė į laiškus. Pirmadienį Ana nuėjo pas juos, tačiau durų niekas neatidarė. Ji jau manė, kad šitiek jai reiškianti drau-

gystė nutrūko. Tačiau trečiadienio vakare pasirodė Markas su buteliu viskio. Juodu sėdėjo virtuvėje ir bemaž tylomis išgėrė po taurelę, paskui jis prakalbo:

– Žinau, mes su Fiona žmonėms keliame įtarimą. Žinau, jie stebisi, kodėl mes tokie artimi. Dauguma mūsų amžiaus brolių ir seserų negyvena kartu ir nedirba taip kaip mes. Matai, mūsų vaikystė buvo nelaiminga. Jau esu sakęs, ar ne?

– Šiek tiek.

– Žinai, kad gyvenome pas senelę. Mama vieną dieną nuvežė mus pasisvečiuoti ir daugiau nepasiėmė. Fionai buvo ketveri, man dveji metukai. Močiutei mūsų nereikėjo, ji tai parodė iš pat pradžių. O vaikui nėra nieko blogiau, kaip jaustis nereikalingam. Mes nutarėme, kad močiutė kada nors irgi mus pames, todėl jautėmės baisiai nesaugūs.

Jis kalbėjo be jokio jausmo, nenoriai, tarsi stumdamas kiekvieną žodį. Visas pokalbis jam buvo nepakenčiamas, bet reikalingas, tad ji susilaikė, neliepė nebesikankinti ir visa kita palikti nepapasakota.

– Mes visą laiką bijojome, – toliau kalbėjo jis. – Bijojome, jog vieną dieną grįžę iš mokyklos nerastume močiutės išsikėlusios. Arba pakeitusios užraktą, kad neįeitume. O ji naudojosi mūsų baimėmis, džiaugėsi galėdama mus įskaudinti. Kas antrą sakinį skųsdavosi pinigų stygiumi, rypuodavo, kokia mes jai našta, kiek kainuojame, kokie esame nedori ir savanaudiški. – Jis liūdnai nusijuokė. – Kiti vaikai mokykloje skųsdavosi, kad per Kalėdas gauna mažai žaislų. Mes per visas Kalėdų atostogas tūnodavom kaip pelės po šluota, kad tik močiutei neužkliūtume, nes kitaip būtume prisiklausę, kokie sunkūs buvę metai, kiek mes iš jos išsiurbę, kokie esam nedėkingi ir taip toliau. Mokėmės niekada nieko nesitikėti ir nieko neprašyti. Mokėmės būti tylūs ir laikytis atskirai.

Ana suprato, kaip Markui sunku šitai pasakoti. Jis buvo išdidus ir uždaras žmogus, ir ji jautėsi pamaloninta, kad jis ja taip pasitiki ir taip atvirai kalba. Bet suprato ir kitką: jeigu tik ji pernelyg pasibaisės jo pasakojimu ir ims per daug gailėti, jis nutils – Markas nekentė dramų, o dar labiau būtų nekentęs gailesčio. Ji labai stengėsi atrodyti susidomėjusi ir užjaučianti, bet nepernelyg smalsi ar priblokšta.

– Fiona vis sapnuodavo, kad mama sugrįš mūsų pasiimti, kad širdyje ji mūsų nori ir taupo pinigus norėdama pastatydinti namą, kuriame galėtume visi trys gyventi. Turėdavau jai priminti, kad mama mus ir paliko. Išgirdusi tiesą Fiona taip supykdavo ir susikrimsdavo, jog ją imdavo pykinti. Tada įtūždavo ant močiutės ir imdavo kurti pasakas apie jos nunuodijimą. – Jis nusišypsojo linguodamas galvą. – Tos pasakos mums pataisydavo nuotaiką: įsivaizduodavome ją mirusią, o save – vienus gyvenančius jos namuose. Nebeinančius į mokyklą ir kasdien vakarienei kertančius šokoladinius sausainius. Liūdna, bet daugiausia džiaugsmo mums teikė bjaurios fantazijos apie močiutę. Galiu tik pasiteisinti, kad ji buvo sena ragana.

– Kiek suprantu, ir buvo baisi, – tarė ji, ramdydama drebulį.

– Vis dėlto kai apie visa tai galvoju dabar, regis, beveik suprantu, kodėl ji visą laiką taip žiauriai elgėsi. Maža džiaugsmo, kai sulaukusiai šešiasdešimt trejų metų užkraunami du vaikiukai. Aš šiaip taip įveikiau nuoskaudą. Po truputį tolstu nuo viso to. Močiutės beveik neprisimenu.

– O Fiona? – paklausė Ana. – Ji jaučia tą patį?

– Ne visai. Vis dar labai pyksta, kaip ir pati matei šeštadienio vakarą. Visa ta istorija jai be galo skaudi. Net negali apie tai kalbėti. Ir nenori. Bet ir suprantama. Matai, man buvo daug lengviau negu Fionai. Man nerūpėjo gražūs drabužiai ar gražūs daiktai. Berniukų nedomino, kad mokykliniais šortais vaikštau ir savaitga-

lį, o batai prakiurę. Tačiau mergaites tokie dalykai domino, ir jos buvo daug žiauresnės. Be to, aš turėjau dar kai ką, ko neturėjo Fiona. Aš turėjau ją. Vyresniąją seserį. Ji mane globojo, aš jaučiausi saugus. Jai šito jausmo niekas nesuteikė. Namie nykuma, mokykloje visų atstumta. Ji taip ir neišmoko pasitikėti žmonėmis.

– Kaip liūdna, – atsiduso Ana.

– Taip, – pritarė Markas. – Na, bet aš norėjau paaiškinti tau padėtį. Kad suprastum, kas vyko aną vakarą. Fionai gėda dėl savo elgesio ir ji labai gailisi. – Jai bandant prieštarauti, jis kilstelėjo delną. – Vis dėlto būtų daug geriau, jeigu nieko jai nesakytum. Taip sakant, neminėtum karo. Ji greit nusiramins. Mes tiesiog pamiršime, kad šitaip atsitiko.

– Žinoma, – sutiko ji.

– Tau kai kada turbūt keistoka, kad mes su Fiona tiek laiko praleidžiame kartu?

– Ne, – papurtė ji galvą. – Niekada apie tai negalvojau.

Ir ji nemelavo. Pernelyg džiaugėsi jų draugija, kad imtų kelti sau tokius klausimus.

– Matai, mudu su Fiona sieja ši bendra istorija. Tebesu vienintelis ją suprantantis žmogus. Vienintelis, kurio meile ji gali pasikliauti. – Jis susiraukė. – Nežinau, kaip ji gyventų be manęs. Arba aš be jos.

Ir aš ją myliu, norėjo patikinti Ana. Bet nutylėjo. Dar turės daugybę laiko įrodyti.

22

TĄ NAKTĮ MIEGU BLOGAI. ŠĮ KARTĄ ATSIGULU PRIEŠ VIDURNAKTĮ, bet nuo menkiausio garso, nuo kiekvieno girgžtelėjimo sename name staigiai atsisėdu, o širdis ima daužytis. Esu per daug įsitempęs, kad miegočiau, kiekviena ląstelė budri ir pasirengusi veikti. Koridoriuje išgirdęs trinksint šoku iš lovos ir įjungiu šviesą, išlekiu sugniaužęs kumščius, bet paaiškėja, jog vonioje vėjas daužo į palangę žaliuzes. Apie antrą valandą pasiduodu, nulipu į svetainę ir per SBS žiūriu antrą kažkokio užsieninio detektyvo seriją. Nuo subtitrų skaitymo įskausta akys ir aš užsnūstu, bet krūptelėjęs pabundu, kai ekrane iššauna pistoletas.

Vėl užlipu į viršų, porą valandų prasivartau ir dorai užmiegu tik saulei tekant, kai nebebaugina tamsa. Be dvidešimt septynios suskambėjus telefono žadintuvui nenoromis atsikeliu.

Tik Lila galėjo mane prikalbinti, kad paaukočiau miegą dėl tokios ankstyvos kelionės į miestą. Dėl beprasmiško pasiplaukiojimo keltu.

Virtuvėje stačiomis, atsišliejęs į stalą skubiai išgeriu kavos. Žiūrėdamas į dangų už lango, juo plaukiančius debesis, virstančius įvairiausiomis formomis ir pavidalais. Prisimenu, kaip vaikystėje pirmą kartą skrisdamas lėktuvu pykau, kad debesys, lėktuvui įlindus į juos, tarsi ištirpsta. Iš arti jie visiškai permatomi.

Lauke jau karšta, mane iškart apgaubia šutra, sakytum kas būtų užmetęs drėgną antklodę. Žygiuoju į Menlį, ateinu penkiomis minutėmis anksčiau ir laukiu Lilos, amžinai penkias minutes vėluojančios.

Šimtus kartų teko plaukti į miestą Menlio keltu, bet niekada – piko valandomis, todėl nustembu, kad lipa tokios minios žmonių, besistumdančių ir besigrūdančių, paniurusiais veidais, nuobodžiais darbiniais drabužiais. Bendra liūdno susitaikymo su likimu nuotaika man primena, kodėl niekada nenorėjau tokio gyvenimo.

– Jaučiuosi lyg teleportuotas į Londoną, – sakau Lilai, kai mudu įsiliejame į minią ir imam plaukti kartu su ja.

– Žiopleli, tu net nesi buvęs Londone, – nusišaipo ji. – Tiesiog, Timai, žmonės vyksta į darbą. Taip jau yra. Žmonės suauga. Susiranda tikrą darbą.

– Ir tegu, – burbteliu gūžtelėdamas.

Nesu nusiteikęs ginčytis dėl savo pasirinkimo. Bepigu Lilai. Ji visada žinojo norinti darbo, susijusio su menu. Universitete studijavo dailę, tiesa, nebaigė, diplomo neturi, bet vis tiek pavyko susirasti darbą vienoje firmoje. Kol kas dirba tik sekretore, bet aš tikiu, kai ji man prisiekinėja užkopsianti karjeros laiptais į patį viršų. Lila viena tų retos sėkmės lydimų žmonių. Ji žino, ko nori. Ne visi taip užtikrintai jaučiasi.

Kelte ji mane užtempia į viršų ir į pirmagalį. Čia kamšatis mažesnė. Manau, biurų tipams per didelis vėjas. Nueiname prie turėklų ir stovime jų laikydamiesi.

– Tikiuosi, uosto įplaukoje tarp Šiaurės ir Pietų Hedų bus didelės bangos, – sako ji. – Dievinu, kai keltas pakrypsta ir visi persigąsta.

Bet vanduo ramus, keltas plaukia lygiai ir lėtai. Saulė kaitina veidą, rankas, smailiomis adatėlėmis bado odą. Bus baisi kepenė.

– Nesidžiaugi, kad plauki? – juokdamasi klausia Lila.

– Tai naujiena – plaukti keltu... – atsakau purtydamas galvą.

Bet džiaugiuosi. Man visada patinka plaukti keltu: tingus slinkimas vandeniu, iš laiko iškritęs pusvalandis, kai nieko neveiki, tik žiopsai į vaizdą, privačius laivelius, sutiktus keltus, grįžtančius į Menlį. Lila mojuoja kiekvienam praplaukiančiam laivui – aukštai iškėlusi rankas ir plačiai šypsodama. Kaip žmogus, mėgstantis apsimesti šalta ir santūria, ji tikrai moka kvailioti lyg vaikas.

– Na, kaip reikalai namie? – klausia ji.

– Puikiai. Išskyrus visokias keistybes.

– Keistybes?

Ji susidomi, žinojau, kad taip bus. Išplėtusi akis tempia mane sėstis.

– Viską klok, – liepia.

Visko neiškloju – neaiškiai jaučiu, kad nedera apkalbėti Anos, be to, pikta, jog Lila visada gauna ko panorėjusi. Papasakoju tik tiek, kad būtų aišku, kaip man nejauku. Koks aš sutrikęs.

Nesakau jai nei apie Anos agorafobiją, nei apie tėvus ar tas šykščias nuotrupas, kurias žinau apie Bendžaminą. Papasakoju bendrais bruožais: kaip naktį į mane kažkas žiūrėjo, kaip buvo sujaukta virtuvė, kaip vėlai naktį kažkas daužėsi į namo duris.

– Manai, kad ji? Ana? Žiūrėjo į tave miegantį? – Ji teatrališkai sudreba. – Šiurpu. Neišsigandai?

– Ne, – tvirtai atsakau ir gūžteliu. – Na, taip. Truputį. Klaikoka atsibusti ir pamatyti kažką stovint.

– Žinoma. Velniai griebtų, Timai, aš numirčiau iš siaubo. Kodėl jos apie tai nepaklausei?

– Paklausiau apie virtuvę. Netiesiogiai. Sakė nieko nedariusi.

– Ir tu tiki?

– Nelabai.

– Tai manai, kad ji kuoktelėjusi?

– Nežinau, – atsakau. – Manau, jai dabar sunku. Šitiek visko užgriuvo.

– Kodėl jau taip sunku?

– Nežinau, – papurtau galvą. – Bet aš per daug nesuku galvos. Manau, ji nepavojinga.

Akimirką Lila begėdiškai žiūri į mane, paskui griebia už rankos ir susijaudinusi šnibžda:

– O jeigu tu klysti? Jeigu ji pavojinga?

– Abejoju. Man rodos, jai depresija, bet pati nepavojinga.

Papasakoju apie naktį, kai radau Aną verkiančią, keistu, užsisvajojusiu žvilgsniu. Šnekančią nežinia ką.

– O varge, – sako ji. – Turi rimtai su ja pasišnekėti. Negalima šitaip gyventi.

– Pasišnekėsiu. Vėliau. Galbūt.

– Ne galbūt, Timai. Privalai tai padaryti.

Abu tylime. Paskui Lila priglunda, sudreba.

– Supratau, kad namas kažkoks keistas. Supratau, – taria ji. – Galbūt jame vaidenasi.

– Namas kaip namas. Sumūrytas iš plytų. Niekas jame nesivaidena.

– Na, aš jame nenorėčiau gyventi. Tiesą sakant, net už pinigus negyvenčiau ten. – Ji atsisuka, žiūri išplėstomis akimis. – Kas, jeigu Anai naktį užeis pamišimo priepuolis? Sukapos tave ir sukiš į šaldiklį?

Užverčiu akis.

– Sakau tik pusiau juokais, – toliau kalba ji. – Galbūt tau gresia pavojus. Pagalvok, ko jai vogčiomis tave sekti? Ar nereikėtų po pagalve pasikišti peilio? Nenorėčiau išgirsti, kad tau atsitiko kas nors bloga.

Kažkodėl norisi ginčytis. Jaučiuosi išdavęs Aną. Lila per daug įsijautė. Dar gerai, kad neišpliurpiau visko: Anos bėdos jai būtų tik proga smagiai paplepėti.

– Visai nejuokinga, – burbteliu.

– Iš tikrųjų gan juokinga, bet ir baisu, – sako Lila. Nesulaukusi atsako apkabina man pečius, ir mano nepasitenkinimas ištirpsta kaip medus karštame vandenyje. – Nesvarbu. Pats žinojai, kad pasiūlymas pernelyg geras. Jei nieko neišeis, visada gali grįžti ir gyventi pas mane.

– Kurgi ne, Patrikas būtų laimingas.

– Hm, velniop tą Patriką.

– Kaip judu sutariat? – klausiu kuo abejingiau, kad ji nepajustų mano viltingo nekantrumo.

– Nežinau. Kartais gerai. Kartais atrodo, jog tikrai esame laimingi. Bet kai kada jis būna toks bjaurybė, kad pagalvoju, ar nevertėtų visko pradėti iš naujo. Išeiti ir susirasti kitą butą. – Ji nuleidžia akis. – Net pagalvoju, ar negalėtume mudu išsinuomoti buto. Gal būtume geri kaimynai.

Nieko netariu. Negaliu, širdis per gerklę lipa.

23

Su Lila pažįstamas nuo vidurinės, bet iki dvidešimties metų artimai jos nepažinojau. Sukiojomės maždaug viename jaunimo sluoksnyje, ir ji dažnai lankydavosi tuose pačiuose vakarėliuose kaip ir aš. Mes pasisveikindavome, trumpai šnektelėdavome, aš visada ją laikiau patrauklia, bet ne visai mano skonio – per daug smarki, per daug kandi ir, tiesą sakant, šiek tiek gąsdinanti.

Vieną kartą pačioje vakarėlio pabaigoje aš ir Lila atsidūrėme būrelyje, kuris anksti rytą nusibeldė į Narabino paplūdimį. Buvo dienos, kai paplūdimys atrodė kaip atvirukas: vanduo nusidažęs fantastišku Breto Vaitlio mėlynos spalvos atspalviu, smėlis baltas, saulė geltona. Perėję kopas ir išvydę vandenyną, visi nejučia aiktelėjome nuo tokio grožio ir be žodžių pasileidome prie vandens, nusiplėšę drabužius puolėm į bangas.

Taip atsitiko, kad abu su Lila ėmėm siausti. Ji mane aptaškė, ir aš ant jos šliūkštelėjau vandens. Kai nubridau giliau, ji prisėlino iš užpakalio ir mane pargriovė. Vandenyje išbuvome gerą pusvalandį, o kai uždusę išlipome, atsigulėme šalia. Aš dar nebuvau išsiblaivęs po vakarėlio, todėl atrodė visiškai paprasta apsiversti, uždėti ranką ant nuogo jos pilvo ir pabučiuoti ją.

Pasprukę nuo kitų nuėjom į kavinę netoliese ir sušveitėm per pusę didžiulę lėkštę kiaušinienės su šonine ir dešrelių. Tada grįžo-

me į paplūdimį, plaukiojome ir deginomės tol, kol pasidariau kaip vėžys, o Lila įrudo lyg šokoladas.

Lila įsišnekėjo. Prisipažino norinti dirbti ką nors kūrybiška. Išpasakojo savo draugių paslaptis, kalbėjo apie turėtus vaikinus. Pasiskundė, kad ją užauginusi vieniša motina, kad gyvenusi niūriame bute, kad nekentusi motinos ištižimo.

– Aš noriu ko nors geresnio, – kalbėjo ji. – Daug geresnio. Nesulauksit, kad aš visą gyvenimą trūnyčiau kažkokiame dvokiančiame kvartale Narabine.

Tada ėmė kamantinėti mane. Klausė, ką noriu veikti gyvenime, ir nustebo išgirdusi, jog neturiu supratimo. Klausinėjo apie draugus, tėvus. Papasakojau, kaip tėtis atidarė restoraną – įgyvendino savo svajonę. Pasakiau neįsivaizduojąs, kuo užsiimti. Man, girdi, svarbiau laimė, o ne sėkmė.

– Tačiau tu privalai susirasti tikslą, – tarė ji, dėdama delną man ant krūtinės. – Įdomiausi žmonės visada turi užsibrėžę tikslą.

Nieko jai nesakiau, tik dar arčiau prisislinkęs pabučiavau sūrias jos lūpas.

Nepažinojau merginos, kuri tiek daug kalbėtų ir taip tardytų.

Tuo metu dar gyvenau pas tėvus. Žinojau, kad mama bus darbe mažiausiai iki septynių, o tėtis apie trečią išeis į restoraną. Taigi man liko keturios valandos laisvės. Be dešimt trečią paklausiau Lilą, ar nenorėtų užsukti pas mane, ir iš jos žvilgsnio supratau ją žinant, ko iš tikrųjų klausiu, ko iš tikrųjų noriu.

Ji sutiko užeiti.

Užplikiau tirpios kavos, puodelius ir pakelį šokoladinių sausainių nusinešėm į mano kambarį. Mano lova buvo viengulė, bet, laimė, atrodė gan švari ir tvarkinga. Mes susėdome ant lovos vienas priešais kitą ir ėmėm gerti kavą. Suvalgėm visą pakelį sausainių.

Išgėrusi kavą, Lila atsistojo ir puodelį pastatė ant mano rašomojo stalo. Pamaniau, kad ketina išeiti, ir suskatau beviltiškai ieš-

koti būdų, kaip ją sulaikyti. Bet, užuot išėjusi, ji išsinėrė iš marškinėlių, nusimovė sijonuką. Tada nusisegė liemenėlę, nusimovė kelnaites, o aš sėdėjau išpūtęs akis kaip kvailys, bijodamas krustelėti, kad nenubaidyčiau šito sapno.

Ji atsigulė šalia, paėmė mano ranką ir pritraukė prie dailaus juodo kauburėlio tarp išskėstų kojų. Ten buvo karšta ir švelnu.

Aš apkvaitau.

Vėliau apkabinusi ji bučiavo man lūpas, skruostus, akis. Paskui atsidususi nulipo nuo lovos ir ėmė rengtis. Gulėjau sumišęs, mirtinai išsigandęs, kad būsiu kažkuo prasikaltęs, padaręs kažkokią nedovanotiną sekso nuodėmę. Bet apsirengusi ji pasilenkė ir vėl mane pabučiavo.

– Lila, palauk, man reikia tavo numerio. Nejau negalima tau paskambinti? Nejau nenori, kad... – Atsisėdęs sugriebiau jos ranką. – Prašau, neišeik.

– Reikia. – Ji vėl mane pabučiavo, šįsyk labai švelniai. – Negadinkime puikios dienos.

Kelis mėnesius nesilioviau apie ją galvojęs. Kaip šypsantis viena lūpų kertelė pakyla, kita nusileidžia, kaip plaukai gaubia jos veidą. Kaip juokdamasi atlošia galvą ir atidengia kaklą – visos tos smulkmenos buvo įsirėžusios į smegenis. Per tas kelias valandas, kurias praleidome kartu, įsitikinimas, jog Lila yra tobula moteris, įsiskverbė po oda, pasklido gyslomis, su krauju pripildydamas kiekvieną ląstelę.

Tik po pusantrų metų ji liko laisva, paskui prireikė dar trijų mėnesių atkaklių mano pastangų, kol ją prisikalbinau draugauti.

Buvome kartu aštuonis mėnesius. Aštuonis liepsningus, įelektrintus, sujauktus mėnesius. Niekada nesijaučiau toks pakilus, bet kartu ir išsunktas, nelaimingas. Mes riedavomės. Kvatodavom kaip bepročiai. Dulkindavomės. Iki tol nebuvau patyręs tokių brandžių ir sykiu juokingai vaikiškų santykių. Kartą Lila dešimt

minučių šaukė ant manęs, kam suvalgiau daugiau negu savo pusę marmeladinių žirnelių. Jos staigumas ir savanaudiškumas man atrodė seksualūs.

Lila nuomojosi butą. Oficialiai aš nepersikėliau, tebegyvenau su tėvais, bet visus aštuonis mėnesius kone kasdien nakvodavau pas ją.

Lila artimai susipažino su mano tėvais, nes mes bent kartą per savaitę pas juos vakarieniaudavome. Mačiau, jog tėčiui ji patinka. Jis juokdavosi iš jos pokštų, pasišaipydavo, kai ji per daug pūsdavosi. Mama visada būdavo mandagi, tačiau tylesnė nei įprasta ir Lilai esant daugiausia krapštydavosi virtuvėje.

– Tau ji nepatinka, tiesa? – paklausiau mamą vieną retų vakarų namie.

Ji atsitiesė nuo savo darbo, susiraukė.

– Nepasakyčiau, – tarė. – Nepasakyčiau, kad nepatinka.

– Tai kas tada?

– Nežinau. Turbūt ji mane šiek tiek gąsdina. Tas jos veržlumas. Godumas. Atrodo truputį... – Ji nusisuko, gūžtelėjo. – Truputį pašėlusi, ar ką.

– Pašėlusi? – Man jau pasidarė pikta. Nekenčiau, kai mama peikdavo mano draugus, bet juk pats buvau kaltas, kad paklausiau. Dabar turėjau išsiaiškinti, ką tiksliai ji turi galvoje, kad galėčiau įrodyti, kaip ji klysta.

– Ne visai tinkamas žodis. Matai, ji atrodo tokia energinga. Labai ambicinga. Mergina, kuri žino, ko nori, ir to siekia.

– Pati man visada liepi būti ambicingesniam, – priminiau jai. – Dvejopi standartai, ką? Vaikinams tinka būti ambicingiems, o merginoms ne?

– Nebūk kvailas, Timai, – tarė ji ir pažvelgė tiesiai į akis. – Kalbu visai ne apie tai. Tiesiog kartais žiūriu į judu ir pagalvoju, kad ji tave gyvą suės. Ji negailestinga. Štai kokio žodžio ieškojau. Negailestinga.

Vis dar nebuvau pristatytas Lilos mamai. Vos tik užsimindavau, Lila atsikalbinėdavo.

– Koks reikalas? Tokios nuobodybės dar nesi matęs.

Bet aš kas savaitę apie tai prašnekdavau: atrodė pernelyg keista draugauti su mergina aštuonis mėnesius, praktiškai kartu gyventi ir nieko nežinoti apie jos šeimą, ir pagaliau ji sutiko mus supažindinti.

*

Vieną sekmadienio popietę išsirengėme aplankyti Lilos motinos. Ji buvo vardu Heizelė ir labai panaši į Lilą, tik penkiasdešimčia kilogramų sunkesnė, gunktelėjusi ir be jokio gyvumo. Keista buvo su ja susipažinti – tarsi su galima Lilos versija ateityje, Lilos, nugyvenusios sunkų, liūdną gyvenimą.

Heizelė tikrai mumis apsidžiaugė. Plačiai šypsodama atnešė kavos ir didelę lėkštę keksiukų. Butas buvo stebėtinai švarus ir šviesus, kava gera, pyragėliai gardūs. Nesupratau, ko Lila taip nenorėjo mūsų supažindinti, ko taip dėl jos gėdijosi.

Nors Heizelė iš širdies stengėsi mums įtikti, Lila buvo šiurkšti ir šalta. Atstūmė jos ranką, kai Heizelė norėjo paglostyti, vartė akis po kiekvieno jos žodžio, sėdėjo ant sofos paniurusi ir sklaidė žurnalus, kalbėti nesiteikė. Ir vis garsiai dūsavo lyg negalėdama sulaukti, kada galės išeiti.

Man buvo nesmagu dėl Lilos šiurkštumo, ir atsilygindamas buvau Heizelei labai dėmesingas. Visą laiką klausinėjau. Klausiausi nepabaigiamų istorijų.

Vienu tarpu, kai Heizelė smulkiai pasakojo kažkurį iš daugybės savo negalavimų, Lila atsidususi paėmė pultelį. Įjungė televizorių ir paleido visu garsumu, kad užtrenktų Heizelės žodžius.

Heizelė akimirką sutriko, bet paskui tik linktelėjo, tarsi nieko geresnio nebūtų tikėjusis. Tarsi jai nebūtų likę nei sugebėjimų, nei

energijos apsiginti, tarsi gyvenimas būtų ją galutinai palaužęs. Atsistojusi išėjo į virtuvę.

– Dar atnešiu kavos, – pasakė.

Jai išėjus atėmiau iš Lilos pultelį ir pritildžiau garsą.

– Nustok būti tokia ragana, – sušnypščiau. – Kas tau darosi?

– Kas darosi? Man, Timai, nieko nesidaro, – atrėžė ji, nė kiek nesistengdama kalbėti tyliau. – Tiesiog nepakenčiu žmonių, kurie tik sėdi ir gaili savęs. Nepakenčiu viso to nepaslankumo. Žiūriu į motiną ir suprantu, kad tokia nenoriu būti. Ji yra tobulas pavyzdys, kaip nereikia gyventi. – Ji nužvelgė mane su panieka. – Bet jūs su mama labai panašūs. Turbūt todėl ir sutari su ja, ji tau patinka. Abu norite sėdėti ir žiūrėti, kaip gyvenimas eina pro šalį.

– Kas čia per kalba?

Nors Lila būdavo pikta ir atžari, šiandien pirmą kartą tyčia ėmė mane užgaulioti.

Ji šaltai šyptelėjo.

– Jūs abu niekam tikę. Slunkiai. Pastumdėliai, o ne stumdytojai.

Aš atsistojau. Iš pykčio ėmė drebėti rankos.

– Išeinu, – mečiau. – Grįžtu pas tėvus. Visam laikui. Tu tikra kalė, Lila. Pikta kalė. – Nežiūrėdamas į ją pasukau prie durų. – Atsiprašyk už mane savo mamos. Pasakyk, kad mane kažko ėmė pykinti.

Kitą dieną, kai, žinojau, ji bus darbe, iš jos buto pasiėmiau daiktus. Raktą palikau ant valgomojo stalo. Buvau piktas, pažemintas ir pasiryžęs ją pamokyti. Nesijaučiau esąs slunkius, bevalis lepšis, kokiu ji mane laikė. Jai taip nepraeis už tai, kad į mane valosi kojas.

Bet mano pyktis truko neilgai, po poros dienų vargiai besusilaikiau neatėjęs pas ją. Lila skambino, palikinėjo žinutes, aš iš paskutiniųjų nekreipiau į jas dėmesio. Visą laiką daviausi su bang-

lente, kad tik negalvočiau apie ją, kad ištverčiau nepaskambinęs. Vieną vakarą ji atėjo į restoraną, bet aš padavėją paprašiau pasakyti jai, kad neturiu laiko šnekėtis.

Iškenčiau nesusitikdamas su ja beveik tris savaites, bet vieną dieną plaukiodamas banglente suvokiau, koks esu kvailas. Žaidžiu žaidimą, kurio baisiausiai nekenčiu, – bandau manipuliuoti žmogumi. Iš tikrųjų pasiilgau jos. Man buvo nusispjaut, kad galbūt pasirodysiu esąs silpnas, slunkius ir pastumdėlis. Aš tik norėjau būti su ja. Galėjome pasikalbėti. Viską išsiaiškinti. Su kita banga pasiekęs krantą pasileidau į jos butą ir bėgau visą kelią.

Pabeldžiau į duris. Nuo manęs žliaugė vanduo.

– Oo... – teištarė ji, pamačiusi mane. Aiškiai nustebo, bet neapsidžiaugė. – Kas yra, Timai?

Ji manęs nepakvietė į vidų, pati išėjo į laiptinę ir privėrė duris.

– Aš tavęs pasiilgau.

– Taip ir patikėsiu.

– Atleisk. – Norėjau paimti jai už rankos, bet ji atsitraukė. Tada prapliupau iš paskutiniųjų stengdamasis pataisyti padėtį, nubraukti jai nuo veido tą abejingą, šaltą išraišką: – Atleisk, kad neatsakinėjau. Žinau, elgiausi kaip idiotas. Bet aš noriu, tikrai noriu susigrąžinti, kas buvo tarp mūsų. Aš vis dar... velnias, Lila, kaip tavęs pasiilgau! Aš tave myliu.

Iki tol niekam nebuvau ištaręs šių trijų žodžių. Ir tai buvo vienas iš keleto kartų, kai Lila taip sutriko. Ji sumirksėjo – gal aš ir pataikauju sau – tikrai stengdamasi nepravirkti. Bet paskui dar labiau atsitraukė ir tarsi gindamasi prisidengė rankomis krūtinę.

– Aš jau turiu kitą, – pasakė ji.

– Ką? – kone susijuokiau.

– Ir jis ne toks liurbis kaip tu, Timai. Jis man tinka.

Ji nejučia dirstelėjo į buto duris, ir tada supratau, jog jis yra viduje. Pro durų plyšį pastebėjau prieškambario staliuką. Ant jo

stovėjo vyriška kuprinė su užmestu dryžuotu kaklaraiščiu. Viename kuprinės kampe buvo įspausta puošni raudona monograma. Panaši į karališką herbą, ir aš pamaniau: ir koks gi šunsnukis vaikšto su tokiu pretenzingu šlamštu ant kuprinės...

Išėjau, kol neiškrėčiau kokios kvailystės.

24

PRIPLAUKUS APSKRITĄJĄ PRIEPLAUKĄ, LILA NUPERKA MAN KAvos. Žingsniuojame iki Moderniojo meno muziejaus ir atsisėdame ant žolės po medžiu. Nebekalbame nei apie Aną, nei apie namą. Lila man giria kažkokią naują jai patikusią skulptorę, savo kūriniams panaudojančią senas vielines pakabas ir tvarsčius. Aš atsigulu, užsimerkiu ketindamas valandžiukę pailsėti ir netyčia užsnūstu.

– Ei, parodai, kad merginos kompanija tau nuobodi? – sako Lila, palinkusi prie manęs.

Atsisėdu, persibraukiu plaukus.

– Velnias... Atsiprašau, vis nesiseka išsimiegoti.

– Taigi, Timai, aš rimtai. Ką ketini daryti?

– Dėl ko? – klausiu iškart pasišiaušdamas. Mat pamanau, jog ji vėl kalba apie mano įsidarbinimo perspektyvas.

– Dėl savo kompanionės. Tos beprotės.

– Nežinau.

Tingiai gūžtelėjęs papasakoju apie pietus su Fiona ir Marku. Apie elektroninius laiškus.

– Nors jaučiuosi nelabai smagiai, – aiškinu jai. – Sakytum braunuosi į Anos asmeninį gyvenimą ar ką. Manau, daugiau jiems nerašysiu. Kažkaip negražu.

– O Dieve, Timai, ne. Kodėl negražu? Įsivaizduok, jeigu kas atsitinka. Tu negali būti už ją atsakingas. Nekvailiok. Jeigu jie tokie geri jos draugai, be abejo, norės žinoti, ar jai nieko blogo nėra. Garantuotai.

– Taip, bet vis tiek jaučiuosi bjauriai. Kad jai už akių siuntinėju laiškus apie ją. Nei šis, nei tas. Gal imti ir su ja pasikalbėti? Pasakyti, ką darau? Paaiškinti, kad mes tik stengiamės jos labui?

Lila krato galvą.

– Ar nemanai, kad jie turėtų su ja kalbėtis? Jeigu nutars, jog būtina? O jeigu jie advokatai, negali būti kvaili, tiesa? Tegul patys prisiima atsakomybę. Dievaži, Timai, būk gudresnis. Apsidrausk. Patikėk, tai, ką tu darai, visai nėra bjauru, nes aš esu tikras bjaurumo matuoklis. Tikėk manimi. Tu elgiesi teisingai ir atsakingai.

– Gal, – burbteliu. – Nežinau. Bet, Lila, iš kur tu gali...

– Velnias! – pertraukia ji mane žvilgtelėjusi į laikrodėlį. – Bedieviškai vėluoju! – Ji pasilenkia, pakšteli man į skruostą. – Žinai, ką, Timai? Man labai smagu, kad tu taip visu tuo rūpiniesi. Siuntinėk ir toliau tuos laiškus. – Pašokusi žiūri į mane gulintį, valiūkiškai nusišypso. – Ir nepamiršk peilio. Gali prireikti.

Žiūrėdamas, kaip ji nueina, galvoju tik apie jos pabučiavimą, tebejaučiu jos lūpas ant skruosto ir visai pamirštu, ko norėjau paklausti.

*

Pėdinu atgal į prieplauką ir laukiu kito kelto. Grįžęs į Menlį einu į paplūdimį, nusirengiu ir bėgu į vandenį. Be banglentės duoduosi per bangas, kol nelieka jėgų, tada plumpinu į krantą ir sėdžiu ant smėlio, džiovinuosi.

Parėjęs Aną randu kieme. Sėdi atsilošusi, atsiraičiusi iki šlaunų sijoną, ištiesusi saulėje baltas kojas. Pamačiusi mane atsitiesia, užsitraukia sijoną.

– Nori sluoksniuoto pyragaičio? – klausiu. – Nupirkau keturių rūšių: su avietėmis, kremu, braškėmis ir abrikosais. Dėl visa ko.

– Aš... – taria ji.

– Žinoma, nori, – pertraukiu ją šypsodamas. – Kaip galima nenorėti?

Ji šypteli, o aš einu į virtuvę, sudedu pyragėlius į lėkštutes. Išverdu du kavos ir viską išnešu į lauką.

Nuovargis slegia kaip švinas, bet nuotaika puiki. Nors sau aiškinu, jog taip smagu dėl nuostabaus oro, širdyje žinau – vaikštau išsišiepęs pirmiausia dėl to, ką Lila pasakė apie save ir Patriką. Jų santykiai pašlíję. Mudu su Lila galbūt vėl apsigyvensime kartu. Tokios progos aš ir laukiau.

Su Ana tylėdami valgome pyragaičius. Neužsimenu nei apie virtuvę, nei apie tai, kad, mano manymu, ji, ne kas kitas, naktį žiūrėjo į mane. Nenoriu net galvoti, ne tik šnekėti apie tokį nemalonų dalyką. Be to, po visko, ką Lila pasakė apie Patriką, mano buvimas šiuose namuose veikiausiai laikinas. Nėra reikalo per daug veltis į visa tai. Be to, nors man neaišku, kas iš tikrųjų darosi Anai, žinau, jog vienareikšmiško atsakymo nėra. Ji liūdi. Ji nelaiminga. Nesveika. Ir gal dar daugiau. Svarbiausia, man nėra ko nerimauti. Ana nepavojinga. Jos reikia gailėtis, ne bijoti.

25

Kuo artimiau ji pažinojo Marką, tuo labiau žavėjosi jo laimėjimais. Nepaisydamas vargingos kilmės ir, švelniai tariant, neidealios vaikystės, jis daug pasiekė – per gryną užsispyrimą, protą ir drąsą.

Vieną penktadienio vakarą, praėjus keliems mėnesiams po to, kai Fiona išlėkė iš jos namų, santykiams maždaug grįžus į normalias vėžes, Fiona ir Markas atvažiavo pas ją su pintinėmis šampano ir visokių gardumynų: krevečių ir austrių, ikrų, alyvuogių, sūrių, traškios duonos. Abu buvo puikiai nusiteikę.

– Šiandien pasirašėme naujo pastato nuomos sutartį. „Herou ir Herou" oficialiai bus atidarytas po mėnesio! – pranešė Fiona, pilstydama šampaną.

Ana nė karto nematė Fionos tokios švytinčios. Jie išsinešė vaišes į kiemą. Markas su Fiona paaiškino pradedantys naują verslo etapą – partnerystę. Iki šiol Anai nepasakoję savo planų, nes norėję padaryti jai staigmeną.

Tikriausiai iš jaudulio tą antrą butelį jie įveikė taip greitai. Atkimšo trečią, ir netrukus sėdėjo užraudę, girtais balsais šnekėdami vienas per kitą, kvatodami iš visokių nesąmonių.

Staiga Markas atsitiesė, peiliu pabarškino į taurės kraštą.

– Turiu kai ką pasakyti, – tarė apsimestai rimtu balsu.

– Rėžk, – nusijuokė Fiona ir linksmai pažvelgė į Aną.

– Judvi esate man brangiausi žmonės pasaulyje, – pareiškė Markas, pakeldamas taurę. – Aš ir norėjau pasakyti, kad abi jus myliu.

– Ir mes tave mylime, – tarė Fiona tokiu iškilmingu balsu, kad Ana vos nesusijuokė. – Mes esame šeima. Mūsų trijulė. Neišardoma.

Ištuštėjus trečiam buteliui, Fiona pakilo.

– Atsiprašau, kad būsiu neįdomi, bet jeigu dar išgersiu nors lašą, turbūt apsivemsiu.

Ana užvedė ją į viršų, paguldė. Buvo apmaudu, kad vakaras baigėsi taip anksti: jai buvo linksma, norėjo pasibūti ilgiau, dar pašvęsti. Nulipusi į apačią apsidžiaugė, kad ir Markas panašiai nusiteikęs. Jis pastatė ant stalo butelį viskio, dvi stiklines ir ledo kibirėlį.

– Paragaukime šito, – pasiūlė pakeldamas butelį, kai ji išėjo į kiemą. – Man per daug smagu, kad eičiau gultis.

Markas kaip niekada elgėsi laisvai. Nuo šampano blizgėjo akys, jis plačiai šypsojosi, daug ir nesivaržydamas šnekėjo. Atpalaidavo kaklaraištį, atsisegė viršutines marškinių sagutes. Plaukai virš kaktos styrojo pasišiaušę, lyg nejučia būtų juos sutaršęs pirštais. Juodu sėdėjo vis labiau apgirsdami ir plepėjo apie viską ir apie nieką. Po kiek laiko žodžiai neteko prasmės, užuot stengusis suvokti, ką Markas kalba, Ana žiūrėjo jam į veidą ir pirmą kartą pastebėjo, koks ryžtingas jo smakras, kokios tamsiai rudos akys, kaip romantiškai nesiskutęs. Jai parūpo jį pabučiuoti, paglostyti veidą ir, nespėjusi ko nors pagalvoti, ji pridėjo pirštą jam prie lūpų.

Nespėjo susivokti, kai jie jau stovėjo apsikabinę ir bučiavosi. Markas kimiai sudejavo, ir ji suprato, jog jis seniai šito norėjo. Jie nuėjo į svetainę ir kikendami nugriuvo ant sofos. Jis buvo stebėtinai stiprus ir ryžtingas, nė iš tolo ne toks drovus, kaip ji įsivaizdavo. Puikiai žinojo, ką daryti, kur ir kaip ją glamonėti. Ana šypsodamasi užsimerkė ir tvirtai jį apglėbė.

26

TOLESNIS REŽIMAS TOKS: VAKARAIS DIRBU, PASKUI PAMIEGU, DIEnomis plaukioju arba su banglente šokinėju ant bangų. Namie nevyksta nieko ypatingo, Anos beveik nematau. Jokio ženklo ir iš Lilos, nei skambučių, nei žinučių, aš prisiverčiu jai neskambinti, nelįsti į akis su pasiūlymu vėl susibėgti krūvon. Bet nesiliauju apie tai galvojęs. Mintyse kuriu visokiausius scenarijus: kaip abu apsigyvename kokiame nors bute Menlyje, man grįžus iš darbo naktį gurkšnojame alų, tampame vis artimesni ir atviresni, pagaliau abu pripažįstame, jog pirmiausia nereikėjo tada išsiskirti. Mano įsivaizduojami scenarijai neišvengiamai baigiasi lova. Kai kada aš žengiu pirmą žingsnį, o Lila karštai puola man į glėbį klausdama, ko taip ilgai delsiau. Kitose fantazijose grįžęs namo randu Lilą gundomai išsidriekusią ant sofos, su kokiu nors baisiausiai peršviečiamu drabužėliu – kad tik mane sugundytų.

Po darbo sėdėdamas prie baro su Bleiku ir keliomis padavėjomis gaunu iš jos žinutę.

„Tebesi darbe?“

„Aha. Ką tik baigiau.“

„Puiku.“

„?“

Ir štai, priplojusi nosį prie stiklo, ji jau beldžia į restorano duris. Bleikas ją įleidžia. Aš pristatau ją kompanijai ir paimu jai alaus.

Visi susėdę abipus baro, per vidurį tušti stiklai ir krūva tuščių traškučių pakelių. Lila atsisėda ant aukštos kėdės, užsikelia koją ant kojos, – kad galėtume jomis pasigrožėti. Aš stoviu šalia.

– Mikliai atsiradai, – sakau.

– Mes sėdime Steino aludėj, – paaiškina ji. Užsukome išgerti.

– Mes?

Ji neatsako, pakelia alaus stiklą, apsižvalgo.

– Visai nieko vietelė. Man patinka naujos lempos.

– Jos ne naujos, – sakau. – Jau kelinti metai kabo.

– Nejaugi? – nusišypso ji. – Vadinasi, ilgai čia nebuvau. – Ji siurbteli alaus, pastato stiklą, pliaukšteli sau per kelį. – Na, bet aš atėjau ne dėl restorano. Atėjau pašnekėt apie tą vakarėlį.

– Kokį vakarėlį? Nebus jokio vakarėlio.

– Tavo gimtadienio, – garsiai sako ji, kad visi girdėtų. – Vakarėlį, kurį tu surengsi tuose namuose.

Aš purtau galvą.

– Ne ne.

Nesuprantu, ko ji šneka apie kažkokius vakarėlius. Verčiau aptartume persikraustymą.

– Oi, liaukis. Dėmesio! Liepkite Timui organizuoti vakarėlį. Pasakykite, kad jis privalo. Gyvena viename didžiausių namų šioje Sidnėjaus pusėje, todėl tai jo pilietinė pareiga.

Bleikas ir kiti ima įkalbinėti.

– Kodėl gi ne, Timai?

– Pirmyn, Timai. Kokia puiki mintis.

– Tikrai!

– Na, ką gi, – burbteliu. – Bet pirmiausia turiu atsiklausti Anos. Namas juk jos.

Lila nusišypso patenkinta savimi ir nuslysta nuo kėdės. Pabučiuoja man į skruostą, paploja per petį.

– Iki, Timi, – sako išeidama.

*

Grįždamas namo turiu praeiti pro Steino aludę, bet žiūrėti į vidų neprivalau. Tačiau nesusilaikau. Sustoju, prikišu veidą prie stiklo ir spoksau. Vyrukas, sėdintis arti lango, susiraukia man ir rodo mane savo draugams, tie vaipydamiesi kvatoja. Nekreipdamas į juos dėmesio bandau įžvelgti ką nors už jų – veidų, staliukų, bokalų ir mirksinčių šviesų maišalynėje.

Jau noriu atsitraukti, kai pamatau ją. Stovi vidury būrelio ir gyvai kalba. Ją supa tik merginos, ir aš apsidžiaugiu, kad ji atėjusi su draugėmis. Bet tada prisistato jis. Patrikas. Apkabina ją per pečius, priglunda prie ausies, ji atsisukusi jį bučiuoja.

Per vėlai susigriebiu, kad stoviu po žibintu ir žmonės viduje mane mato ne prasčiau kaip aš juos. Mane pastebėjęs, Patrikas išpučia akis. Lilai užbaigus bučinį, jis tyčia man išsišiepia. Veidas šaltas ir patenkintas.

Apsisuku ir keliauju namo. Plakančia širdimi ir piktai užkaitęs nuo pažeminimo skubiai praeinu pro „Corso“ ir nudrožiu Vakarine esplanada. Tik pasiekęs taką palei prieplauką atgniaužiu kumščius.

Pusiaukelėje iki namų už nugaros išgirstu žingsnius. Neatsisuku pažiūrėti, nes nenoriu pasirodyti susirūpinęs: manau, gali susilaukti nemalonumų, jei žmonės pastebės tavo baimę; vis dėlto pasitraukiu į šalį, kad einantysis iš paskos galėtų mane pralenkti. Bet žingsniai nutyla, ir aš nusprendžiu, kad žmogus išsuko iš tako į gatvę arba įėjo į vieną iš daugybės namų, stovinčių palei taką.

Staiga išgirstu daug garsesnį trepsėjimą, kažkas bėga, ir vis artyn. Tačiau trepsėjimas liaujasi taip pat staigiai, kaip ir prasidėjo.

Atsigręžiu, bet už manęs nieko nėra.

– Ei! – šūkteliu, atsiliepia tik aidas. Šen ten stovi žibintai, bet kai kurie sudaužyti, todėl takas tamsus ir naktį šiurpokas, jeigu esi pasidavęs tokiai nuotaikai. Šiaip man patinka šitas nuošalu-

mas, kai vieninteliai garsai – tolimas transporto gausmas ir švelnus vandens pliuškenimas, bet šiąnakt tyluma viską užkloja lyg stora antklodė, sunki, slegianti, dusinanti. Noriu ją nusimesti, išlįsti į triukšmą ir šviesas, pasiekti eismą ir saugų praeivių artumą.

Apsisukęs paeinu atgal, jau greitesniu žingsniu, ir imu žengti per žolę, kad girdėčiau, jei taku kas nors eis iš paskos. Bet netrukus suprantu, jog ir persekiotojas gali padaryti tą patį, ir aš jo jau negirdėčiau. Einu, bet širdis muša, oda šiurpsta iš baimės, vos susilaikau neatsigręžęs.

Kurį laiką nieko negirdžiu, pradedu apsiraminti, vadinu save paranoiku. Tačiau vos pereinu ant betono, už nugaros vėl aidi žingsniai. Beveik sutampantys su mano žingsniais. Sustoju, ir tie žingsniai sustoja. Pradedu eiti, ir jie ima kaukšėti. Jei nebūčiau vienas, jei nebūtų taip tamsu ir tylu, gal net atrodytų juokinga. Bet esu vienui vienas, aplink tamsa ir gūdi tyla, todėl nuo minties, kad esu sekamas, man plaukai šiaušiasi. Iš gerklės išsiveržia baimingas riktelėjimas.

Atsigręžiu.

– Kas ten? – šaukiu stengdamasis neparodyti baimės, net bandau apsimesti, jog man linksma, lyg visa tai atrodytų kaip labai šaunus pokštas. Bet žodžiai nuskamba bailiai ir plonai.

Nelaukiu atsako ar žmogaus, išlendančio iš krūmų. Apsisuku ir nubėgu kiek įkabindamas.

Įėjęs į namus net nestabteliu pasisveikinti su Ana. Iškart užsidarau savo kambaryje ir mėginu nusiraminti. Vaikštau giliai kvėpuodamas ir gniaužydamas kumščius. Atsisėdęs ant grindų panarinu galvą tarp kelių ir būnu taip, kol širdies plakimas sunormalėja ir panika išsisklaido.

Bijotis nėra ko. Aš namuose, saugus, tas, kas mane vaikėsi, tik kvailai juokavo. O aš išvargęs, susijaudinęs, nepajėgiu blaiviai galvoti. Pernelyg jautriai reaguoju.

Atsistojęs einu prie stalo, įjungiu kompą, įeinu į „Facebooką". Lilos paskyroje naujiena: „Tingiai svaigstu su savo meile." Ir krūva naujų nuotraukų. Peržiūriu po vieną: Lila su Patriku kvailioja paplūdimyje, Lila ir Patrikas geria alų kažkokioje lauko aludėje, Lila ir Patrikas glamžosi ant sofos. Nepaisant visų kalbų apie naują butą, ji tebėra tokia artima jam, kad kiaurą dieną leidžiasi jo grabinėjama. Tiesą sakant, atrodo labai laiminga jo grabinėjama. Nuo vienos nuotraukos man tiesiog užverda kraujas. Lila žiūri į kamerą prasižiojusi, prisimerkusi, apimta palaimos. Vien su bikinio viršumi ar liemenėle. Patrikas jai už nugaros, buldogišką fizionomiją įkniaubęs į kaklą. Apglėbęs ją, ir, nors nuotraukos apačia netelpa, aišku, kad vieną leteną užkišęs po liemenėle. Suima noras paimti kompą ir sviesti pro langą.

Einu į dušą kitoje koridoriaus pusėje. Paleidžiu stiprią karšto vandens čiurkšlę ir stropiai prausiuosi: storai išsimuilinu, ant plaukų išspaudžiu saują šampūno. Maudausi, kol nusiplaunu net menkiausią restorano kvapą, o vonia prisipildo garų. Ištrykšta kelios ašaros, jaučiuosi silpnas ir apgailėtinas, kad leidžiu sau pravirkti, kvailas, kad leidžiuosi iš naujo įsiurbiamas Lilos – lyg akivaro. Reikia judėti tolyn, įveikti šitą maniją; žiūrint, kaip kliokia į nuotaką vanduo, man dingteli, jog Lilos pasiūlytasis vakarėlis galėtų man padėti. Galėtų tapti nauju gyvenimo etapu – visiems mano gimtadienis, o pačiam – žingsnis į priekį.

Energingai nusitrynęs rankšluosčiu ir apsivilkęs švariais drabužiais pasijuntu kur kas geriau.

Jau po vidurnakčio, bet man prasideda antrasis kvėpavimas. Nulipęs į apačią iš šaldytuvo paimu du alaus. Aną randu svetainėje apsivilkusią pižama. Ji guli ant sofos prisimerkusi, veidas numargintas televizoriaus šviesos. Pamačiusi mane atsisėda.

Žiūri nepatikliai, lyg bijodama, jog atėjau kalbėtis kokia sunkia tema. Kuo linksmiau nusišypsau ir paduodu jai butelį alaus. Atsisėdu ant kitos sofos, priešais ją, pasilenkiu.

– Ką pasakytum dėl vakarėlio? – sakau.

Ji sumirksi.

– Čia?

– Žinoma, čia. Kodėl gi ne? Ideali vieta, – kalbu. – Žinau, galbūt neįmanoma, per sunku ar dar kas nors. Dėl tavo agorafobijos ir viso kito. Jeigu taip, tik pasakyk. Aš nenoriu, kad tau pasidarytų blogiau. Turbūt nemėgsti žmonių minios?

– Oi ne, – purto ji galvą. – Visai ne tai... Na taip, truputį privengiu žmonių, bet labiausiai bijau ne jų... Manau, vakarėlį atlaikyčiau.

– Būtų toks visai kasdieniškas susibūrimas. Šį savaitgalį mano gimtadienis. Žinau, laiko nedaug, tačiau tau nieko nereikės daryti. Aš viskuo pasirūpinčiau. Galėtum tik sėdėti ir lepintis.

– Vakarėlis... – ištaria ji lėtai, lyg ragaudama žodį.

– Aha, – išsišiepiu. – Turbūt tau ne naujiena? Na, susirenka žmonių. Leidžia muziką. Geria alų. Pasigeria, šoka. Gal ir ko smagesnio prasimano.

Valandėlę ji tyli žvelgdama į savo rankas. Pagaliau pakelia galvą, palengva nusišypso.

– Neaiškiai prisimenu kažką panašaus.

– Tai ką pasakysi?

Ji linkteli, gurkšteli alaus, atsargiai pastato butelį ant stalo.

– Gerai, – atsako. – Kodėl ne?

27

TIMUI PASIŪLIUS SURENGTI VAKARĖLĮ, PIRMIAUSIA JI IŠSIGĄSTA. Pats žodis kelia tokią daugybę prieštaringų jausmų. Namuose vykusius vakarėlius ji prisimena nenoromis: įtemptas, beveik isteriškas pasirengimo dienas, baisius, storžieviškus svečius, siaubingą vienišos mergaitės įsitikinimą, kad gimusi ne toje šeimoje, kurioje turėjo gimti, ne tame pasaulyje.

Paskui ji prisimena patikusius vakarėlius. Šokius sutinkant Naujuosius metus. Draugų gimtadienius. Laužus vasarą paplūdimyje. Visi tie sambūriai, per kuriuos jai būdavo linksma, vyko kitur, ne namuose, toli nuo motinos.

Tačiau dabar, kai motinos nebėra, kad galėtų viską sugadinti, kodėl jai nesurengus vakarėlio?

Kad ir kaip norėtų, ji negali amžinai slapstytis. Turi pabandyt atsigauti, vėl gyventi normaliai. Ir vakarėlis, saugus savo namuose, savo teritorijoje, atrodo palyginti nepavojingas būdas vėl pritapti, susitikti su žmonėmis, prisiminti tikro gyvenimo skonį. Šiaip jau vakarėlis bus Timo, ne jos, todėl, jeigu reikės išeiti užsinorėjus miego, niekas neatkreips dėmesio.

Lipdama į kambarį, valydamasi dantis, guldamasi galvoja tik apie tai. Kai jau reikia išjungti lempą, nerimas išsisklaidęs, ji veikiau susijaudinusi negu susirūpinusi. Kiek prisimena, pirmą kartą eina miegoti jausdama, jog, atrodo, yra ko laukti.

28

Rytą nuėjęs į virtuvę randu Aną prie stalo su tušinuku rankoje ir užrašų knygute.

– Sudarinėju sąrašą, – sako droviai pakeldama akis. – Ko reikės tavo vakarėliui.

Užplikau kavos ir atsisėdu šalia jos. Ji pastumia man knygelę. Aš perskaitau, kas jos surašyta.

– Ana, mums šitiek visko nereikės. Rengiuosi nupirkti tik dešrelių ir alaus. Nėra reikalo kelti pokylio.

Nors aš tik norėjau gero, kad ji nepersistengtų, Ana nusimena.

– Bet jeigu taip nori... – Parodau į sąrašą. – Jeigu tikrai viso to nori, aš neturiu nieko prieš. Neprieštarauju. Tik nenorėjau, kad tu be reikalo vargtum.

– Kodėl? – Ji pašnairuoja į mane. – Ar kad aš tokia užsiėmusi? – Ji atsiima knygelę, kosteli. – Timai, ar galiu kai ko paprašyti? Padarysi paslaugą?

– Žinoma.

– Ar leisi man viską organizuoti?

– Na, jeigu nori...

– Ir leisi man viską apmokėti?

– Jokiu būdu.

– Kodėl ne?

Aš purtau galvą.

– Būtų negerai. Tiesiog negaliu...

– Oi, nustok, – pertraukia ji mane, ir vėl jos akyse išvystu kibirkštėles, paprastai slepiamą ugnį. – Puikiausiai gali. Aš noriu. Man ne dvylika metų. Aš maudausi piniguose, turiu daugiau, negu galėčiau išleisti. Ką man su jais veikti visą laiką tūnant namie?

– Bet šitaip nebus visada, – sakau. – Tau pasidarys geriau. Ir tada prireiks pinigų.

– Bet aš turiu jų baisybę. Vienam žmogui per daug. Nuo vieno nedidelio vakarėlio nebus nė menkiausios žymės. Prašau, Timai, – susijaudinusi kalba ji. – Prašau, nesistenk manęs globoti, auklėti ar dar kaip nors. Ir nesidrovėk. Aš to noriu. Man bus smagu. Seniai neturėjau tokio smagumo. Žinau, esu sakiusi, jog tu negali man padėti, tačiau gal ir gali. Leisdamas man surengti vakarėlį, – užraudusi užbaigia ji tiradą ir be kvapo nutyla.

Ką aš galiu pasakyti? Nelabai trokštu didelių vaišių, kas nors paprasta, pakepta ant grotelių, man patiktų ne prasčiau už prašmatnius valgius, suvežtus tiekėjų. Bet kaip atsisakyti? Ana atrodo tokia ryžtinga, beveik žūtbūtinai nusiteikusi.

– Ką gi, gerai, – sakau. – Tebūnie.

– Tvarka, – taria ji. – Ačiū. Turėtų būti smagu.

Neatrodo, kad jai nors kiek smagu. Kakta suraukta, visa įsitempusi. Susirūpinusi, sunerimusi, lyg imtųsi organizuoti laidotuves, o ne pasilinksminimą.

29

Ji prašo Timą surašyti visus žmones, kuriuos jis nori pasikviesti. Mat ketina sukurti elektroninį kvietimą ir išsiuntinėti visiems jo draugams.

Jis sėdi nežinia kiek laiko, peržiūri telefone adresatus, galvoja kramtydamas tušinuko galą, pagaliau surašo vardus ir elektroninio pašto adresus. Purtydamas galvą ir murmėdamas neaiškias priežastis išbraukia keletą vardų, tada pastumia jai lapą.

– Daugiau negu penkiasdešimt, – taria ji suskaičiavusi.

– O kaip tu? – klausia jis. – Ką tu pasikviesi?

– Oi, vakarėlis tavo, ne mano.

– Na tai kas? Pasikviesk ir savo draugų ar draugių. – Jis mosteli namo pusėn. – Čia tikrai nebus ankšta.

Būtų lengva pameluoti, susakyti aibę įtikinamai skambančių priežasčių, kodėl ši mintis netikusi, bet ji užrausta nespėjusi susikaupti ir sukurti istorijos.

– Tai kad ne... – murma ji. – Pasikviesiu tik Marką ir Fioną.

– Sakai? Tik du žmones? – tyliai klausia jis, ir ji mato, jog jis gaili jos, stebisi, kaip ji gali būti tokia vargšė, kodėl gyvenime nieko daugiau neturi.

*

Pirmas panikos priepuolis prasidėjo praėjus savaitei po Bendžamino mirties. Markas su Fiona buvo darbe, Ana liko namuose viena. Ji ėmė rengtis galvodama, kaip praleis dieną, ir taip ilgėdamasi Bendžamino, kad vos laikėsi nepravirkusi, kai staiga apėmė visiškai naujas jausmas: krūtinę sugniaužė nežmoniškas siaubas.

Iš pradžių nesusigaudė, kas jai darosi, nesuprato, kodėl nei iš šio, nei iš to taip ėmė plakti širdis, kodėl gerklė taip suspausta, kodėl atrodo, lyg į plaučius pripilta cemento.

Ji pagalvojo, ar tik nemiršta, ar jos neištiko infarktas.

Pasiuntė Markui žinutę šaukdamasi pagalbos.

Atvažiavo Fiona, įlėkė pro duris greičiau, negu Ana galėjo įsivaizduoti, ją išvydusi Ana vos neaiktelėjo iš palengvėjimo. Ligoninėje kalbėjo tik Fiona, nuosekliai paaiškino viską, kas atsitiko. Ana tylėdama klausėsi, kaip Fiona pasakoja gydytojui apie jos tėvų žūtį, viską apie Bendžaminą, visą tragišką istoriją.

Panika, padarė išvadą daktaras. Psichinė, ne fizinė būsena. Anai jis pasakė, kad tai labai normali, beveik tikėtina reakcija į viską, kas jai nutiko. Sielvartas prikrečia keisčiausių dalykų, pasakė jis. Šiaip jai nieko nėra. Viskas vyksta galvoje.

Deja, nuo diagnozės „panika" geriau nepasidarė. Priepuoliai ėmė kartotis dažnai, užklupdavo netikėčiausiose ir netinkamiausiose vietose: perkant maistą, bibliotekoje ieškant knygų. Užgriuvęs smaugiantis siaubas nuvydavo į tualetą. Kai vėl galėdavo kvėpuoti, išėjusi į gatvę susistabdydavo taksi ir kaip nenormali susiriesdavo ant užpakalinės sėdynės. Grįžusi namo iškart atsiguldavo, apsiklodavo lig ausų ir verkdavo, kol įveikdavo miegas.

Prie panikos priepuolių prisidėjo gėda. Kas ji per žmogus, jeigu baidosi prekybos centro? Kas per žmogus, jeigu sunku kalbėtis su kitais, žiūrėti jiems į akis, nes baisu, kad tie neišvystų tiesos?

Kas per žmogus, jeigu turi lėkti namo ir užsidaryti vien tam, kad įstengtų kvėpuoti?

Panika ir gėda vis stiprėjo ir vis labiau susiliejo, pagaliau pasidarė taip blogai, jog ji tik lindėjo pasislėpusi, tūnojo namie užsidariusi nuo visų ir visko.

Tėvams žuvus, kur nors kviečiama atsikalbinėdavo, mieliau bendraudavo tik su Marku ir Fiona. Panika dar labiau viską pagadino. Ji tiek prisimelavo ir tiek išsisukinėjo, atsisakė tokios daugybės kvietimų, kad žmonės liovėsi ją kur nors kviesti. Ir ji nustebo, kad taip paprasta šalintis draugų. Dauguma dėl akių kažką bandydavo, bet atstumti likdavo visai patenkinti, patenkinti melu, džiaugdavosi atsikratę naštos bendrauti su ja, kai ji šitaip pasikeitusi.

30

VISĄ RYTĄ PRASĖDIME PLANUODAMI VAKARĖLĮ. IŠSKYRUS NESMAgią akimirką, kai paklausiau, ar ji nenorinti ko pakviesti, pirmą kartą mums taip jauku, šnekamės labai maloniai.

Atsinešu iš viršaus kompą. Kol aš pusryčiauju, Ana juo pasiunčia kvietimus. Tai padariusi naršo internete. Maistas, gėrimai, tiekimas.

– Balionėliai, – taria ji. – Kokios spalvos?

Šypsodamas gūžteliu.

– Sidabrinės, – pati atsako. – Sidabrinė atrodys nuostabiai baltų lubų fone. – Patylėjusi klausia: – Kokie gėrimai tau patinka? Koks mėgstamiausias alus?

– Man nesvarbu, Ana. Rimtai. Bet koks sueis.

– Užsakysiu gero. Kokio nors vokiško. Manau, jie daro gerą alų. Ir prancūziško šampano. Ir gardaus maisto.

Iš pradžių spyriojęsis pradedu užsidegti prabangesnio, organizuotesnio vakarėlio idėja. Geras alus, gardūs valgiai, viskuo pasirūpinta. Kuo blogai? Rytas slenka, mes klausomės skimbčiojimų, pranešančių apie draugų elektroninius laiškus, atsiliepiančius į kvietimą. Dauguma žada dalyvauti, vienas kitas atsiprašo negalėsiąs. Po kiekvieno sutikimo Ana sąraše pasižymi: 23, 24, 25 ... 47, 48, 49.

Užrašiusi penkiasdešimt nusišypso.

– Tu labai populiarus. Beveik visi tavo draugai ateis. Žiūrėk, – taria sulaukusi Marko laiškelio, – ir mano visi draugai bus.

Ji ima kvatotis. Valandėlę nustebęs žiūriu, bet jos juokas toks užkrečiamas, kad netrukus abu žvengiame. Iki ašarų, susiėmę pilvus. Bandome sustoti, atsikvėpti ir nusiraminti, bet tik pasižiūrime į kits kitą ir vėl plyštame juokais.

– Nustok, – pagaliau ištaria Ana, – man jau galvą skauda.

– Ir man, – sakau ir giliai įkvepiu. – Liaukis. Kvėpuok. Nebesijuok, ir viskas.

– Taip, šitoks juokas geruoju nesibaigs, – sako Ana, purtydama galvą. – Greičiau susigrąžinkime liūdesį.

Tie jos žodžiai tokie netikėti, kad mes pasižiūrime vienas į kitą ir vėl užsikvatojame.

Vos nepražiopsau Lilos laiško, žadančio ateiti.

31

Didžiausią malonumą ji pasitaupo tam laikui, kai Timas išeis į darbą. Naują suknelę.

Ieškojusi visą valandą pagaliau suranda tinkamą ir užsisako. Tinklapis garantuoja, kad bus pristatyta per tris dienas, – taigi marios laiko.

Užsisakiusi suknelę, ji tingiai sklaido Timo adresyno žymeles. Jos daugiausia nuveda į banglentininkų tinklapius, kuriuose mažyčiai žmogeliukai jodinėja siaubingo didumo bangomis. Yra nuorodų į keletą kulinarijos puslapių, vienas – į cunamio. Beveik negalvodama ji spragteli paskutinę žymelę, ir ji nukelia ją į Timo puslapį „Facebooke". Jai net nespėjus ką nors pamatyti, ekrano apačioje išnyra žinutė:

„Tu ir vėl čia, Timai?"

Žinutę atsiuntė mergina, vardu Lila. Ana, aišku, neatsiliepia. Pamatęs, kad jos lankytasi jo puslapyje, Timas pamanys, jog ji šnipinėja. Taip ir yra. Neįstengusi įveikti smalsumo, ji įeina į Lilos puslapį ir žiūrinėja jos nuotraukas. Lila – tamsiaplaukė gražuolė. Daug nuotraukų, kuriose ji kartu su sportiškos išvaizdos šviesiaplaukiu vyruku. Ana stebisi, kad jai taip gera įsitikinus, jog Lila turi mylimąjį. Nuotraukų pridėta šimtai. Lila nutraukta siaučianti vakarėliuose, vilkinti striukas suknytes, atidengiančias įdegusį spor-

tišką kūną. Kitose nuotraukose ji šoka, važiuoja dviračiu, iškylauja krūmynuose, plaukioja vandenyne, aludėse geria alų, brangiuose baruose – kokteilius. Yra nuotraukų, kuriose ji vilki puošniomis suknelėmis, kitose – apsitempusi džinsais arba su susiglamžiusia pižama. Visur atrodo vienodai pasitikinti savimi ir seksuali. Drąsi, įžūli, laiminga nesibaigiančios gyvenimo šventės viešnia.

Aną suima baisus neprotingas pavydas – pavydi Lilai jos gyvenimo, akivaizdžiai nerūpestingos laimės, septyni šimtai devyniasdešimt aštuonių draugų „Facebooke", o labiausiai – jos draugystės su Timu.

Į vieną nuotrauką ji žiūri ilgai ilgai. Lila stovi ant tako, už jos nugaros pastato fasadas. Aukštai iškėlusi kumštį, ji pergalingai šypsosi. Kažkuo ši nuotrauka Aną traukia, ji neaiškiai pažįstama, kažką išjudinanti atmintyje.

„Vis dar šniukštinėji, Timai?" – ekrane pasirodo dar viena žinutė nuo Lilos. Ana uždaro puslapį, užvožia kompiuterį ir nubėga susigėdusi.

Keistas, šiek tiek nemalonus jausmas, kad kažkas ne taip, neapleidžia kelias valandas. Juokinga, kvaila. Tos merginos ji net nepažįsta.

Po pietų ji eina į „sąvartyną" paieškoti girliandų, kuriomis motina pobūviams puošdavo salę. Dar anksti, vakarėlis tik po kelių dienų, bet ji nori jas užkabinti, kad parodytų Timui, kaip pasakiškai atrodys pobūvių kambarys.

Nusineša girliandas į salę, nušluosto nuo jų dulkes, tada visą vakarą kabina jas ant sienų. Tam reikia atsinešti iš užpakalinio kiemo kopėčias; nors baisu eiti į tamsią, voratinklių pilną pašiūrę, jai pavyksta išvengti panikos priepuolio ir grįžti su kopėčiomis. Ji pluša iki vakaro. Dirbti karšta, nepatogu, vis reikia laipioti kopėčiomis, aukštai iškėlus rankas kabinti girliandas. Jų tiek, kad galima tris kartus apjuosti salę. Užbaigusi darbą, ji uždaro duris ir

įžiebia girliandas norėdama pažiūrėti, koks bus vaizdas. Įjungia ir sietynus, bet šviesą prisuka, ir kartu su girliandomis jie sukuria idealią nuotaiką. Svajingą, švelnią, gražią.

Jau po aštuonių, norisi valgyt. Eina į virtuvę susirasti ko valgomo. Jau seniai neturėjo tokio apetito. Paprastai valgis jai tėra būtinybė, o ne malonumas, kuras, kuriuo reikia pakrauti kūną, kad gyventum, tačiau šįvakar alkana kaip vilkas.

Paskrudina tris duonos riekes, storai aptepa sviestu. Supjausto mango vaisių, sudeda į dubenėlį, ant viršaus užpila grietinėlės. Pasiima iš šaldytuvo alaus, Timas visada turi padėjęs, ir viską nusineša į salę. Valgo sėdėdama ant grindų, apgaubta šviesų, ir džiaugiasi jaukumu. Pirmą kartą per kelis mėnesius jaučia šį tą nuveikusi; jei ir ne visai laiminga, bent jau kol kas patenkinta. Rankas maloniai maudžia, ir kiekvienas kąsnis, kiekvienas alaus gurkšnis atrodo gardus ir užtarnautas.

Šiaip jau vakarais ji eina į palėpę, tačiau šįvakar nesinori gyventi praeitimi. Lieka svetainėje priešais televizorių. Žiūrėdama naktinį filmą išgeria dar vieną butelį alaus, paskui antrą, trečią. Kai išgirsta girgžtelint Timo raktą, ji jau apsvaigusi.

Puola prie durų, atidaro.

– Čia dabar, – sako jis ir žengteli atgal apstulbęs, beveik išsigandęs. Bet paskui nusišypso, žengia į vidų. – Ana, tu mane išgąsdinai.

– Atsiprašau, tai tik aš, – taria ji ir už rankos veda jį į pobūvių salę. – Nenorėjau nugąsdinti, bet noriu kai ką parodyti.

Ji uždaro salės duris, akimirką juos supa juoda tamsa. Tada įjungia visas šviesas.

– Oho... – murma jis dairydamasis. Jo išplėstos akys ir patenkinta šypsena – deramas atlygis už jos vargą. – Nuostabu, Ana. Nuostabu.

– Dar užsakiau balionėlių ir kaspinų, – sako ji. – Bus šeštadienį. Kai baigsiu puošti, bus dar gražiau.

Ir tada jis padaro kai ką nepaprasto, stebuklingo. Uždeda rankas jai ant pečių ir pasilenkęs pabučiuoja į lūpas.

– Be galo gražu. Ačiū tau.

Gerai, kad apšvietimas blausus ir jis neįžiūri jos išraiškos, raudonio, palengva užliejančio skruostus.

– Klausyk, nori alaus? – klausia ji nusisukdama. – Aš čia gurkšnojau tavišką, tikiuosi, nesupyksi... Tačiau dar liko. Gal čia išgertume butelį?

– Gerai, – nusijuokia jis, ir ji išlekia iš salės sklidina keisto nekantrumo, tarsi Timas galėtų pradingti, tarsi plonytė laimės gija, kurią ji jaučia virpant savyje, galėtų nutrūkti, jeigu ji kuo greičiau negrįš.

ANTROJI
DALIS

32

POBŪVIO VAKARĄ JI ILGAI RENGIASI.

Jau seniai negalvojo apie drabužius. Bendžaminui mirus, liko jiems abejinga. Išvaizda, apranga, makiažas – visi dalykai, kitados buvę tokie įdomūs ir atrodę tokie svarbūs, – staiga tapo visiškai nereikšmingi.

Bet kažkodėl dėl Timo, dėl to, kaip ima jaustis būdama su juo, ji ėmė rūpintis išvaizda. Maloni permaina rūpintis kuo nors banaliu, skirti dėmesį taip lengvai išsprendžiamai problemai.

Kaip smagu ir lengva būti su žmogumi, kuris tavęs iki šiol nepažinojo, kuris neprisimena buvusios Anos London. Timas niekada nespokso į ją išsižiojęs ir spėliodamas, kas, po galais, nutiko anai nerūpestingai mergaitei. Kada nors ji, žinoma, turės viską jam papasakoti. Tokios paslapties amžinai neišlaikysi. Tačiau ir tada jam tai bus tik istorija, liūdna jos gyvenimo atkarpa, jis niekada nežiūrės į ją su gailesčiu ir smalsumu, kaip dabar į ją žiūri senieji draugai ir draugės.

Ji ilgai maudosi po dušu, nusiskuta blauzdas, išsiplauna galvą. Paskui išsitepa drėkinamuoju kremu, pasipurškia kvepalais – abu šiuos dalykus darydavo negalvodama, o dabar, po tokios ilgos pertraukos, tai atrodo lyg ir pataikavimas savo silpnybėms. Užsivelka naujus apatinius. Raudonus ir plonyčius; liemenėlė pakelia krūtis ir pagilina tarpelį tarp jų, kelnaitės trumpulytės.

Ji apsivelka suknelę, patraukia ant klubų. Suknelė juoda su didelėmis tamsiai raudonomis retro rožėmis, aptempta ir trikampe iškirpte. Bateliai irgi raudoni, smailiais kulneliais ir siauručiais dirželiais ant čiurnų.

Suknelė atrodo fantastiškai, kaip nulieta.

Džiovintuvu išdžiovintus plaukus palieka kristi ant pečių puria banga, apgaubiančia veidą. Atidariusi tualetinę spintelę pasirausia kosmetikos pintinėlėje ieškodama lūpų dažų. Suradusi reikiamo, tiksliai tokio paties raudonio, papučia lūpas ir prisikišusi prie veidrodžio stropiai dažosi.

Atrodo neatpažįstama.

Giliai atsidususi nusišypso sau veidrodyje. Ji pripratusi prie nuolatinio susirūpinimo, bet šitas nervingumas visiškai kitoks. Regis, praėjo amžinybė, tūkstantis tuščių metų nuo paskutinio karto, kai šitaip kuteno širdį džiugus laukimas.

33

PUOŠIUOSI VAKARĖLIUI – TAI YRA NEVA PUOŠIUOSI: UŽSIMAUNU ne šortus kaip visada, o medvilnines kelnes ir palyginti naujus ir sveikus marškinėlius. Išsitrinkęs galvą mėginu tvarkingiau sušukuoti plaukus, kad būtų panašu į stilingą šukuoseną, bet atrodo taip juokingai, jog papurtau galvą ir jie vėl normaliai išsitaršo. Dar pagalvoju, ar nepaprašyti Anos, kad jiems ką nors padarytų, gal net pakirptų, bet jaučiu, jos pastangos būtų dar beviltiškesnės. Nepastebėjau ją turint nors menkiausią nusimanymą apie madą, ji visai tuo nesidomi. Kasdien vaikšto su marškinėliais ir beformiu sijonu arba džinsais. Nesu pažinojęs merginos, taip nesirūpinančios savo išvaizda.

Štai kodėl apstulbstu, kai ji nulipa pasipuošusi suknele. Suknele, kurios niekaip nepavadinsi beforme.

Išgirdęs jos žingsnius pakeliu galvą. Turbūt išpučiu akis ar dar kaip išreiškiu nuostabą, nes ji sustoja.

– Gražiai atrodau? – klausia nedrąsiai šypsodama ir timptelėdama suknelę.

– Taip, – sakau. – Atrodai... atrodai dieviškai.

Stveriu dar vieną ledo maišą apsimesdamas, jog jis sunkesnis, negu yra iš tikrųjų, – tikiuosi, mano užraudusį veidą ji palaikys fizinės įtampos, o ne staiga užplūdusio drovumo ženklu.

Daugiau į ją nežiūriu, bet jaučiu, jog ji patenkinta mano atsakymu. Garsiai kaukšėdama per grindis žengia prie ledo ir šampano dėžės, ištraukia butelį.

– Kodėl mums vieno neatsikimšus? Manau, nusipelnėme.

– Ir aš taip manau.

Atsitiesiu ir pagaliau įsidrąsinęs pažvelgiu į ją, nusišypsau.

– Gražiai atrodai, – taria ji.

– Bet ne taip kaip tu.

„Graži“ – per menkas žodis, bet, įtariu, ji jaučia, kokia pritrenkianti su šita suknele, ypač kai plaukai taip gundomai palaidi. Ji juokdamasi atkemša butelį ir į plastikinius indelius įpila šampano.

– Būk sveikas, – sako ji. – Ir gražaus gimtadienio.

Dega visos šviesos, palubėje siūbuoja balionai, salė atrodo kaip paveikslėlis. Pasieniais stovi baltomis staltiesėmis apdengti stalai. Ant jų dailiomis eilėmis išrikiuotos taurės. Kiekvieno stalo gale sustatyti gėrimai ir padėtas ledo kibirėlis. Mes pasirengę.

*

Po dvidešimties minučių ima rinktis svečiai. Pirmiausia pasirodo vaikinai, su kuriais keliavau. Nemačiau jų mažiausiai metus, bet mes kaipmat grįžtame prie savo įprasto elgesio, pašaipų ir juokų. Vos atidarau duris, jie ima mane traukti per dantį dėl namo – klausia, kada laimėjau loterijoje. Pristatau juos Anai ir matau, kaip jie susižvalgo. Nežinau, ką mąsto, bet aš gardžiuojuosi aiškiu jų sutrikimu ir nieko neaiškinu, tegul spėlioja į sveikatą.

Po jų atvažiuoja Markas su Fiona. Ana atveda juos į salę, savo keistoka oficialia maniera jie man palinki laimingo gimtadienio.

Aštuntą namai prisipildo žmonių, juose gyva ir triukšminga, kaip dar nė karto nebuvo man apsigyvenus. Salėje klegesys ir kvatojimas, nuo viso to, nuo jaudulio, kad vienoj vietoj susirinko tokia daugybė mano pažįstamų, jaučiu energijos perteklių. Džiaugiuosi matydamas, kaip svečiai išplėtę akis dairosi po salę.

Lila, lydima susiraukusio Patriko, atsiranda vėlai. Su ilgaauliais batais ir striuku sijonėliu įžengia į salę taip, lyg būtų šių namų savininkė. Palikusi Patriką, karingai susidėjusį rankas ant krūtinės, ramstyti sienos, nudrožia tiesiai prie vieno kibirėlių su ledu ir pasiima alaus. Pamačiusi mane pamoja, paskui prieina.

– Labai prašmatnu, pone Elisonai, – sako.

– Tai jau. Bet mano jokio nuopelno. Viską darė Ana.

Ji kilsteli antakius.

– Paslaptingoji Ana. – Prisidengusi burną palinksta prie manęs ir klausia: – Ar mums tikrai niekas negresia?

Gailiuosi išplepėjęs Lilai apie Aną. Lila per daug šiurkšti, per didelė pašaipūnė. O iš Anos aš nenoriu juoktis. Kai jau geriau ją pažįstu ir labiau mėgstu, jaučiu pareigą ją ginti. Galvodamas, kiek ji dėl manęs padarė, pasijuntu tikras šmikis, kad išvis su Lila apie ją šnekėjau.

– Atsivedei Patriką, – pakreipiu kalbą. – Neprisimenu, kad būčiau kvietęs.

– Tu ir nekvietei, – sako ji. – Todėl aš pakviečiau. Jam nepatiktų, jeigu būčiau čia viena. Pats žinai. Jis tavęs nemėgsta.

– Bet mes tik draugai, – tariu kur kas nerūpestingiau, negu jaučiuosi. – Sakyčiau, Patrikas truputį karštakošis.

– O gal man patinka karštakošiai vyrai, – vylingai nusišypso ji.

Atsisukę į jį pamatome, kaip jis varsto mus akimis. Jeigu žvilgsniu būtų galima fiziškai pakenkti, jau būčiau sutrintas į miltus.

– Verčiau eik, – liepia Lila. – Kol vyrukas per daug nesupyko.

*

Svečiai tebesirenka, reikia pasitikti draugus, išgerti su jais, pasišnekėti. Kurį laiką vaikštinėju nuo vieno prie kito, nuo grupelės prie grupelės prisimindamas senus laikus. Nepastebiu, kaip ateina Ričas su Bi, bet išgirstu garsų, tik jam būdingą kvatojimą ir surandu juos virtuvėje susikibusius rankomis, jau apspistus klasiokų.

– Linksmo gimtadienio! – mane pamatęs šaukia Ričas.

Paleidęs Bi apkabina mane, suspaudžia kaip meškinas. Įteikia plastikinį maišelį.

– Kas čia?

– O tau kaip atrodo? Dovana.

– Gražiai supakuota, – nusijuokiu.

– Ką padarysi. Dovanų pakavimas nėra mano pliusas.

Maišelyje guli gabalas muilo. Viena jo pusė rausva, kita ruda. Rausvajame šone įspausta „veidui", rudajame – „šiknai".

– Geras...

Įmetęs muilą atgal niukteliu Ričui.

– Tik žiūrėk, nesupainiok pusių, – sako jis. – Kitaip turėsiu vadinti tave šiknaveidžiu.

*

Sugrįžęs į salę alaus viename pasienyje pastebiu Aną, tebesikalbančią su Marku ir Fiona. Pasuku prie jos ketindamas pašefuoti, kad pasisukiotų būryje, susipažintų su naujais žmonėmis, prasiblaškytų.

– Klausyk, nori susipažinti su mano draugais? – klausiu dėdamas jai ranką ant peties.

Esu išgėręs tiek, kad nejučiomis ją apkabinu. Ji juokiasi, gal kiek nervingai, bet nesitraukia. Nuo jos dvelkia švara ir kvapiu muilu, šoną šildo jos kūnas.

Pristatau ją keliems bičiuliams. Jų akyse matau nuostabą ir, mano manymu, pavydą. Ana atrodo žavingai, o namas daugiau negu įspūdingas. Mane užplūsta pasididžiavimas, lyg namas priklausytų man, lyg Ana irgi būtų mano. Vaikštau pasipūtęs kaip kvailys, įsitikinęs, kad mano pasaulyje tobula tvarka.

*

– Taigi... – tarsteli Lila, perleisdama mudu savo akylu žvilgsniu, nuo kurio niekas neprasprūsta. Pažvelgia į Aną. – Koks nepaprastas namas... Tikriausiai esi jauniausia mano sutikta namų savininkė. O namas – didžiausias ir prabangiausias, kokiame teko būti.

Ana murma kažką nesuprantama.

– Tačiau tai turbūt ne mano pažįstamų naudai, – nusišypso Lila. – Pati tikriausiai pažįsti daugybę turtingų žmonių.

Metu į Lilą piktą žvilgsnį, bet ji nepastebi.

– Manau, tau tai greičiausiai ne pirmiena, – varo savo Lila. – Taip užaugusi. Kaip čia pasakius... Nežinau... Na, toks tokį pažino ir taip toliau... – Ji šypteli, pažvelgia į mane, į Aną. – Dažniausiai taip ir būna.

Pajuntu, kaip po mano delnu įsitempia Anos nugara. Reikėjo pasisaugoti Lilos. Taip ir norisi jai įspirti. Kodėl nors kartą negali būti normali ir draugiška? Kodėl turi ieškoti priekabių?

Lila žvalgosi po salę perdėtai kraipydama galvą, lyg kambarys būtų neaprėpiamas.

– Žinai, neįsivaizduoju, kaip turite jaustis gyvendami čia tik dviese, – toliau kalba ji. – Šitiek tuščių kambarių. Tikrai, net gaila. Be to, Timas išeina į darbą, todėl daugiausia būni viena. Vienas žmogus tokioje erdvėje. Tikriausiai nejauku, ypač naktį. Ar nebaisu?

– Ne, – purto galvą Ana. – Visai ne. Aš pripratusi. Visą gyvenimą čia gyvenu.

– Kaip smagu gimti su tokiomis privilegijomis.

– O, turbūt taip, – sumurma Ana.

– *Turbūt,* – pakartoja Lila taip, lyg Ana kalbėtų nesuprantama kalba.

Tada nusišypso, šaltai, šypsena nepasiekia akių, ir staigiai nusigręžusi nuo mūsų užkalbina kažką kitą. Ji taip pabrėžtinai ir

šiurkščiai nutraukia pokalbį, kad man knieti atsukti ją, tegul pabando iš naujo, šįsyk mandagiai, – taip tėvas ar motina paauklėtų negražiai pasielgusį vaiką. Bet Ana žnybteli man į šoną įspėdama, kad nekreipčiau dėmesio, aš taip ir padarau.

34

Ana jaučia, kaip Lilos žvilgsnis ją kritiškai įvertina, meta iššūkį ir sykiu ją nurašo. Žino, kad Lila galbūt imtų ją gerbti, jeigu ji liautųsi elgtis kaip pelytė, nors kiek įsidrąsintų. Užtektų vieną kartą parodyti pyktį ar panieką, kandžiai atsikirsti, ir Lila duotų jai ramybę. Jiedvi gal net susidraugautų. Tačiau tai ne jos būdui. Ji nemoka rasti tinkamų žodžių, nemoka sukaupti savigynai reikiamo pykčio.

Bet Lilos atšiaurumas jos per daug neliūdina. Vien tai, kad jai linksma, kad ji nelindi savo kambaryje žliumbdama, teikia didžiulį pasitenkinimą. Ji eina prie žmonių, sveikinasi su jais, žiūri jiems į akis ir įstengia nuoširdžiai šypsotis. Timas apkabinęs ją per liemenį, o ji nepuola šonan ir nealpsta. Jai iš tikrųjų linksma, ir ši mintis, kartu su bendra smagia svečių nuotaika, sustiprina jos pasitikėjimą savimi, ir šito jausmo beveik nepramuša Lilos panieka. Kas jai darbo, ką apie ją mano kažkokia nepažįstama pana, kai šįvakar, pirmą sykį per kelerius metus, ji jaučiasi kaip normali dvidešimtmetė? Mergina, mokanti juoktis, šypsotis ir linksmintis. Mergina, gal netgi turinti ateitį.

35

Mudu su Ana išsiskiriame, kai grupė klasiokų įtraukia mane į ginčą dėl banglenčių sportui tinkamiausių vietų šiaurinėje pakrantėje. Šiaip ši tema man visada įdomi, tačiau dabar akys nejučia ieško Anos, galvoju, ką ji veikia, su kuo šnekasi. Mintyse teisinuosi, jog aš tik noriu įsitikinti, ar jai smagu, ar linksma kaip ir man, bet, pamatęs, kaip prie jos prisiartina girtas bernas, nepažįstamas, gal kokio draugo draugas, ir atsistoja per arti, beveik griūdamas ant jos, pajuntu nesuvokiamą pyktį.

Nespėjus man nuspręsti, ar eiti jos gelbėti, sučirškia skambutis. Palikusi berną pačiam manytis, Ana nueina atidaryti durų. Pasirodo, atvažiavo tiekėjai. Pasisiūlau padėti, bet Ana atšauna, kad man nėra ko veikti, ir eina su jais į virtuvę. Netrukus jie pradeda nešti padėklus su gardumynais – suši, mažyčiais virtinėliais, gurmaniškais sumuštinukais... Neatsistebiu maisto kokybe ir kiekybe. Turbūt kainavo baisybę pinigų. Ne vienas bičiulis, aiškiai tikėjęsis kokio tradicinio vakarėlių pyrago ar dešrainių, kumšteli man į šoną.

Eidamas padėkoti Anai sutinku Lilą.

– Maistas fantastiškas, – taria ji.

Vaikinas juodu kostiumu ir baltais marškiniais atkiša mums padėklą su virtinukais, paimame po vieną ir nugurkiame.

– Kaip skanu, – pagiria Lila.

– Žinau.

– Ir šampanas labai geras. – Ji pakelia taurę. – Na, Timai, ne tavo stiliaus vakarėlis, ne alus su traškučiais.

– Tai jau ne.

Kažko pasijuntu nepatogiai, nors priežasties nėra. Lila įdėmiai žiūri į mane, ir man pasidaro pikta.

– Įsitaisei mamytę? – nusišaipo ji.

– Atsiknisk, – metu ir apsisuku eiti, bet ji sugriebia man už rankos.

– Nepyk, aš tik juokauju, – nusišypso. – Nors, prisipažįstu, man labai smalsu. Anądien kalbėjai, kad Ana keistuolė, pasakojai visokias baisybes, o šįvakar stovi meiliai ją apkabinęs. Juk mes draugai, tiesa? Draugai turi vienas kitam pasipasakoti tokius dalykus.

Draugai... Ir vėl tas žodis. Aš dar labiau suirztu.

– Beje, ne aš pavadinau ją keistuole. Tu taip sakei. Aš sakiau, kad ji turi sunkumų.

– Gerai, o kaip dėl tos nakties, kai ji žiūrėjo į tave? Dėl nusiaubtos virtuvės? Kažkas nesveika.

– Gal man tik pasivaideno, kad kažkas žiūri. Ir taip galėjo būti. Vidurys nakties, išvargęs po darbo. Gal net buvau išgėręs porą alaus. O virtuvė? Tikrai šiurpoka. Liguista. Vadink kaip nori. Bet, aišku, galima ją užjausti ir sakyti, jog viskas suprantama. Kai pagalvoji.

– Ką pagalvoji?

Aš gūžteliu.

– Apie gyvenimą. Jis kartais žmogų varo iš proto, gal ne? Šiaip ar taip, galėtum pasistengti ir būti jai draugiškesnė. O tai visiškai nusišnekėjai apie tuos pinigus.

– Labai atsiprašau, – taria ji šyptelėdama ir nėmaž nesigailėdama. – Nesusilaikiau nekepštelėjusi. Dieve, Timai, įsivaizduok,

tokio amžiaus ir turėti tokį namą. Tikriausiai vertas milijonų, ar gali...

Sakinio ji nebaigia, nes prieina Patrikas. Viena ranka valdingai ją apkabina.

– Patrikai, ar linksma? – klausiu plačiai išsišiepdamas.

– Nuostabus vakaras, – atsako jis, irgi švystelėdamas nenuoširdžia šypsena.

*

Viską suvalgius ir tiekėjams išvažiavus, mes pagarsiname muziką. Lila, aišku, viena pirmųjų puola į salės vidurį šokti. Pastvėrusi arčiausiai stovintį vaikiną ima strikinėti. Lila šoka taip pat, kaip daro viską, taigi energingai, užimdama neįsivaizduojamai daug vietos.

Iš kitos pusės kambario man šypsosi Ana. Ištuštinęs butelį griebiu kitą ir einu prie jos.

– Manau, galime oficialiai paskelbti, kad vakarėlis nusisekė, – tariu.

Stovime kartu draugiškai tylėdami ir stebime svečius. Man viskas patinka, į viską žiūriu truputį euforiškai, gal dėl išgerto alkoholio, kol į salės vidurį įsirioglina Patrikas. Lilą jis net užgula, kaip alkanas žmogus – valgio lėkštę. Apglėbia ją abiem rankom, prisispaudžia tarpkoju ir pradeda savą nešvankaus šokio variantą. Tačiau dar įstengia akimis susirasti mane ir patenkintas išsiviepti. Kvailys. Net nesupranta, kaip jam pasisekė. Jeigu mano glėbyje būtų Lila, nesivarginčiau maivydamasis jam. Jei turėčiau Lilą, Patrikas būtų tuščia vieta.

Čiumpu Anai už rankos ir ištempiu ją į karštą kūnų spūstį. Nieko neklausiu. Negalvoju. Kažką įrodinėju, nežinau, Lilai, Patrikui ar sau, ir galbūt ne visai gražiai panaudoju Aną savo neaiškiems tikslams. Bet ji nesipriešina ir nesiskundžia, paga-

liau viskas pasidaro nesvarbu, nes, šokdamas su Ana, laikydamas savo delne jos ranką, pamirštu ir Lilą, ir Patriką. Nereikia nė stengtis.

Ana šoka užsimerkusi, vos šypsodama. Ji nėra energinga, drąsi, įžūli šokėja kaip Lila, jai nereikia daug vietos ar publikos dėmesio, tačiau tikrai jaučia ritmą. Toks įspūdis, jog paprastai tarsi tamsus debesis ją gaubiantį nervingumą nupūtė muzika, šokis ir ji virto linksmesniu, šviesesniu žmogumi. Nė ženklo susirūpinusios, drovios merginos, prie kurios buvau pripratęs. Šiuo metu ji neatpažįstama ir, beje, labai patraukli.

Žiūriu jai į veidą aiškiai jausdamas, kad mūsų pirštai liečiasi, kad šokame susiglaudę. Užuodžiu jos plaukus, kvepalus. Ant skruostų atsispindi girliandų šviesos, ir jos oda švyti. Ji tokia blyški ir tyra. Kai atsimerkusi pamato mane žiūrint, susigėdusi nenusuka žvilgsnio, nesutrinka. Žvelgdama tiesiai į akis ima man už kitos rankos ir nusišypso taip, kad prisimenu nuotrauką, tądien matytą sandėliu paverstame kambaryje. Kur ji seksuali ir pasitikinti savimi. Drąsi. Jos šypsena kažkuo primena Lilą, – man kol kas nepraėjusi jos manija, – iš aš stebiuosi, kaip iki šiol Anos nepastebėjau. Pastebėdavau, bet ne taip.

Mes šokame dainą po dainos. Kartais mus kas nors stumteli, tada pajuntu minkštą jos artumą, atrodo baisiai normalu liesti ją, uždėti delną ant klubo, peties, rankos, spausti jos pirštus, o kai ji pakelia galvą norėdama man kažką pasakyti, į ausį dvelkteli šiltas jos kvapas. Nebeganau akimis Lilos su Patriku. Nežinau, kur jie ir kuo užsiėmę. Buvę nebuvę.

– Noriu gert, – pagaliau taria Ana, ir mes einame į pasienį, pasiimame po butelį alaus.

– Nori į kiemą? – klausiu. – Ten gal kiek vėsiau.

Dar pamanau, jog ten gal bus ramiau ir galėsime pasišnekėti. Neturiu jai pasakyti kažko ypatingo, bet nesu matęs Anos tokios

atviros ir nerūpestingos, taigi atrodo gera proga. Nelabai suvokiu, kam ta proga. Gal suartėti, susidraugauti.

Svečiai pradeda vaikštinėti po visus namus, skirstytis poromis, ieškoti vietos toliau nuo salės triukšmo ir tvankumos.

Koridoriuje rūko merginų grupelė, nerūpestingai krečia ant grindų pelenus, jos visur prismardino cigarečių dūmais.

Noriu joms ką nors sakyti, paprašyti, kad eitų laukan, bet Ana trūkteli man už rankos.

– Nekreipk dėmesio, – sušnibžda. – Visiškai nesvarbu.

Virtuvė prisigrūdusi. Būrelis žmonių žaidžia gėrimo žaidimą: vyrukas guli aukštielninkas ant stalo, šalia stovinti mergina pila jam į gerklę šampaną. Valandėlę stovime ir žiūrime, kol jis ima springti ir užsikosėjęs viską aplink aptaško šampanu.

Žvilgteliu į Aną.

– Nesuk sau galvos, – taria ji. – Juk vakarėlis. Rytoj viską sutvarkysime.

Pamatęs lauke Marką su Fiona noriu grįžti į vidų, bet nespėju, jie mus pastebi.

– Klausykite, puikus vakarėlis, – sako Markas mums prisiartinus. – Su Fiona kaip tik kalbėjome, kad gera matyti šiuos namus vėl pilnus svečių.

Kurį laiką stovime gurkšnodami alų ir šnekučiuodamiesi apie vaišių tiekėjus, apie orą, Fiona daugiausia tyli, bet vogčiomis stebi mudu su Ana. Įdomu, ką ji mano, kiek matė. Markas ir Fiona man patinka, bet mieliau leisčiau laiką su kitais žmonėmis, todėl jau ketinu siūlyti visiems grįžti vidun, kai į kiemą išeina Lila su kompanija.

– Timi! – Ji puola prie manęs, apkabina per liemenį. – Štai kur tu.

Su savo juodais ilgaauliais ir mini sijonuku Lila atrodo itin stulbinančiai, matau, kaip Markas žiūri į ją.

– Ar nesupažindinsi su savo draugais?

Ir ji smalsumu degančiomis akimis atremia Marko žvilgsnį.

Kai juodu pristatau jai, ji paspaudžia jam ranką, bet nepaleidžia.

– Markas? – pakartoja Lila. – Koks gražus vardas... Vienas mano mėgstamiausių.

– Dėkui, – tarsteli jis.

– Taip oriai skamba. – Pagaliau ji paleidžia jo delną. – Labai tau tinka.

– Kur Patrikas? – klausiu.

– Oi, jau išėjo, – atsainiai meta ji man ir vėl nusisuka į Marką.

Man bloga nuo Lilos koketavimo, tačiau ji nors palaiko pokalbį. Lila nemėgsta plepėt apie viską ir apie nieką, bet netrukus susirenka nemažas būrys ir pradeda kalbą apie įdomesnius dalykus. Seksą, banglenčių sportą, politiką, pinigus. Lila šneka garsiai, įžūliai ir įdomiai, pastebiu, jog Markas neatitraukia nuo jos akių. Pamanau, gal jį perspėti, pasakyti, jog ji nelaisva, bet nutariu, kad ne mano reikalas. Tegul pats savimi pasirūpina.

Ana sėdi prie staliuko su Fiona, abi tyliai kalbasi sukišusios galvas. Šįvakar Ana visiškai kitokia: atsipalaidavusi ir patenkinta savimi, nervingai negniaužo rankų, nesėdi nudelbusi akių į žemę, tiesiog sunku palyginti dvi skirtingas merginas. Sunku patikėti, kad tas pats žmogus.

Po kiek laiko kieme pasidaro beveik taip pat triukšminga, kaip buvo salėje, ir pokalbis suskyla į keletą grupių. Aš atsiduriu šalia Ričo, tarp klasiokų, visi kvatojame net susiriesdami – varžomės, kas papasakos neįtikimiausią istoriją apie kokią nors mūsų iškrėstą kvailystę.

Ir štai Ričas suvaidina pernelyg entuziastingą mūsų fizinio lavinimo mokytoją poną Bierdą – garsiai šniokštuodamas energingai daro pritūpimus. Atsitiesdamas po itin žemo pritūpimo petimi užkliudo man alkūnę ir apipila alumi visą marškinėlių krūtinę.

– Tai velnias, – sakau atitraukdamas nuo pilvo šlapią audeklą.

– Atsiprašau, bičiuli, – nusišiepia jis.

Paduodu jam tuščią stiklinę.

– Verčiau įpilk man, – sakau ir einu į vidų persivilkti.

Viršuje įjungiu miegamojo lempą ir žengiu prie spintos, bet akies krašteliu pastebiu kažką judant ir atsisuku į lovą. Ne iš karto suvokiu, ką matau.

Vorus.

36

VISA LOVA APNIKTA VORŲ. KRUTANTI, KREBŽDANTI JUODA MASĖ. Jų tokia gausybė, kad beveik uždengė baltą antklodę. Vorų užtiesalas. Lyg iš kokio košmariško sapno.

Griausmas!

Traukiuosi nuo lovos užsidengęs burną, kone žiaukčiodamas iš pasišlykštėjimo. Vorai ropoja lovos kojomis ant grindų, lipa sienomis. Apsidairęs pamatau, jog jų jau pilna visur. Ant užuolaidų, lubų, palangių. Kai kurie grindimis jau artinasi prie mano kojų.

– Kas per velniava!

Keliems užsiropštus ant manęs, imu persigandęs braukti per rankas ir kojas.

Šoku iš kambario, užtrenkiu duris ir nubėgu laiptais. Virtuvėje Lilą randu kalbantis su Marku.

– Vorai! – šūkteliu jiems.

– Ką-ą? – vos neužspringsta gėrimu Lila. – Ką čia šneki?

– Mano kambarys juodas nuo vorų.

– Geraiii... – nutęsia Lila, žiūrėdama į mane kaip į beprotį. – Nereikia panikuoti. Papurkšk purškalu nuo musių. Arba apsiginkluok sunkiu batu, laikraščiu ar dar kuo.

– Nepadės, – sakau purtydamas galvą. – Žinok, jų šimtai. Ateik į viršų. Pati pamatysi.

– Manau, nėra jokio reikalo, – atsidūsta ji nepatenkinta, aiškiai manydama, kad gudrauju norėdamas nuvilioti ją tolyn nuo Marko. – Gyvenime esu mačiusi tiek ir tiek vorų. Bet jeigu tu, Timai, bijai keleto vabalų, galiu eiti ir...

– Viskas gerai? – klausia Ana, priėjusi prie Lilos.

– Ne. Toli gražu. Ateikite į mano kambarį, – sakau visiems trims, – ir patys pasižiūrėkite.

*

– Dieve... – sušnibžda Lila pamačiusi vorus. Ana rikteli, užsidengia burną.

– Kieno nors pokštas? – klausia Markas.

– Nežinau, – atsakau. – Jeigu taip, visai nejuokingas.

Visi trys stovi ir dairosi. Ana atatupsta lėtai traukiasi durų link. Lila sudreba.

– Tikras siaubas, – sako.

– Tai jau, – pritariu. – Purškalas nelabai padės, ką?

Ji pasuka prie stalo tyčia lipdama ant vorų ir juos traiškydama. Pagriebusi knygą priploja vorą ant stalo.

– Šitaip nieko nebus, – sako Markas. – Tik pridarysi bjaurasties. Turiu geresnį pasiūlymą. Lila, einam su manim.

Lila išeina su juo, ir jie nulipa žemyn. Ana stovi koridoriuje prie durų. Išplėtusi akis žiūri į vorus, ropinėjančius grindimis, sienomis, lubomis. Ir vėl nervingai gniaužo rankas.

– Ana, kas tau?

– Tiesiog negaliu patikėti... Kas galėjo...

Užsikirtusi ji papurto galvą.

– Nė velnio neįsivaizduoju, – sakau. – Visiškai.

Lila ir Markas grįžta su dviem dulkių siurbliais. Aš paimu vieną, Markas kitą, o Lila vaikšto baksnodama pirštu ir vadovau-

dama. Prireikia dvidešimties minučių vorams susiurbti, jie bėga, slapstosi, mes klykdami atšokame. Šlykštus darbelis. Pereiname siurbliais visas grindis, kertes, perbraukiame užuolaidas. Atsistojęs ant stalo, Markas surenka juos nuo lubų. Aš atidarau spintą, peržiūriu drabužius.

Kai vorų neliko ir lova vėl baltuoja švari, pastebiu vieną daiktą. Galvūgalyje padėta didelė dėžė. Kartoninė dovanų dėžė. Raudona, su sidabrinėmis žvaigždėmis. Šalia tuščios dėžės guli atverstas viršus. Matyt, vorai buvo atnešti su šita dėže.

– Dovaninė dėžė! – šūkteli Lila. Užvožia ją, numeta nuo lovos ir paspiria. – Dievuliau... Kažkieno visiškai iškrypėliškas humoro jausmas.

Ana stovi tarpdury ir žiūri.

Patikrinę visas keturias kambario kertes ir po baldais ir daugiau nepastebėję nė vieno voro siurblius išjungiame.

– Reikėtų pakeisti patalynę, – pasiūlo Lila. – Dėl visa ko.

– Gera mintis.

Ana atneša švarių skalbinių ir padeda Lilai perkloti lovą. Staiga Ana suspiegia, mes net pašokame. Supratusi, kad jai tik antklodė brūkštelėjo per ranką, kaltai šypteli. Lila nusišaipo.

– Atsiprašau, – murma Ana. – Atsiprašau.

– Jau nėra ko bijoti, – sako Lila. – Nors kokią savaitę galima tikėtis visokių nemalonių staigmenų. Pavyzdžiui, aunantis kojas. Ir tu, Timai, visada gerai išpurtyk kelnes.

Pastvėrusi Markui už rankos kviečia eit į apačią ir nuraminti nervus šokiu. Markas nėra labai sužavėtas pasiūlymo, bet paklūsta Lilai.

– Verčiau grįžk prie svečių, – sakau Anai.

Ji tylėdama linkteli.

Nulydėjęs akimis Aną, paskui Marką su Lila lipančius žemyn, grįžtu į kambarį dar kartą apsižvalgyti. Prieš išeidamas pritupiu

šalia dėžės ir atvožiu ją. Ant dugno, vos pastebimas baltame fone, guli sulenktas lapelis. Išlankstau ir randu parašyta:

„Gražaus gimtadienio, Timai“

Lapelis man iškrinta iš rankos, bet ne dėl turinio. Dėl rašysenos. Aiškiai pasvirusių į kairę raidžių. Anos rašto.

37

Nulipęs į apačią Aną randu virtuvėje. Atsirėmusi į kriauklę nieko nematančiu žvilgsniu žiūri pro langą.

– Kas čia, po velnių, daros? – pakišdamas jai panosėn raštelį klausiu piktai, bet tyliai. Nenoriu kelti scenos, kurią išgirdę visi sulėktų. – Tavo tokia dovana man?

– Ką?

– Čia tavo raštas, tiesa?

Ji pasižiūri į popierių, lėtai linkteli.

– Tu rašei ar ne tu?

– Na, taip. Rašiau, bet aš...

Ji nutyla. Noriu liepti, kad pasiaiškintų, bet jos akys išplėstos iš baimės, veidas staiga nubąla. Pernelyg nusigandusi ir suglumusi, kad ją dabar užsipulčiau.

Nematau jokios logikos. Ko taip nusigąstų, jeigu pati būtų prileidusi tų vorų? Beveik neįmanoma patikėti, kad ji apsimestų, kad mokėtų taip vaidinti.

– Kas tau? – klausiu. – Balta kaip šmėkla.

Ji paliečia sau veidą. Pirštai dreba.

– Aš negaliu patikėti, – taria ji. – Nesuprantu, kas vyksta. – Prispaudusi prie kaktos delną užsimerkia. – Baisiai skauda galvą,

Timai. Turbūt padauginau šampano. Atleisk. Nežinau, ką... – Atsimerkusi atsidūsta. – O kaip tu jautiesi?

Gūžteliu. Nežinau, kaip jaučiuosi. Sutrikęs. Piktas. Išmuštas iš vėžių. Labiausiai noriu alaus ir visa tai užmiršti. Linksmintis iki vakarėlio pabaigos. Susigrąžinti gerą nuotaiką.

Noriu pasiūlyti jai pasiimti dar alaus ir eiti į kiemą, kur galėtume pasišnekėti, bet į duris kažkas smarkiai pabeldžia. Girdžiu jas atidarant, žmonių balsus.

Ana klausiamai pažvelgia į mane.

– Tikriausiai bendradarbiai, – sakau. – Tik jie gali pasirodyti taip vėlai.

– Oo... Tikriausiai eisiu gulti. Manau, nebus nemandagu. Turbūt ilgiau nepajėgčiau...

Ir ji išeina iš kambario.

Skubu pasitikti Bleiko, Džou ir kitų. Bleikas apkabinęs Džou per pečius, abu droviai šypsosi patenkinti savimi. Man ir į galvą neatėjo, kad jie galėtų tapti pora: Bleikas kaip milžinas, Džou vos siekia jam krūtinę, bet vis dėlto kažkuo tinka vienas kitam. Bandau atspėti, kada jie susikukavo, ir Džou nematant smalsiai pasižiūriu į Bleiką. Jis gūžteli išsišiepdamas lig ausų.

Aprodau jiems pirmojo aukšto patalpas. Bleikas linksi atpažinęs namus, rodo savo dažytus kambarius.

– Tai kurgi ji? – klausia, kai ateiname į virtuvę. – Kur Ana?

Paaiškinu, jog nuėjo miegoti, nes skauda galvą, ir išvedu juos į kiemą. Aprūpinęs gėrimais smunku atgal į vidų ir užlipęs pasibeldžiu į Anos kambarį.

– Timas?

Praveriu duris. Ji sėdi lovoje apsivilkusi pižama. Veidas be makiažo, nuvalytas, nupraustas ir toks išbalęs, kad net žalsvas. Tikrai šįvakar nebeis į apačią.

– Ėmei ir išnykai, – sakau.

– Atsiprašau.

– Nieko. Nereikia atsiprašyti. Nėr už ką, – raminu ją ir suabejoju, ar tikrai taip. Galbūt kaip tik ji turi labai daug už ką atsiprašyti.

Bet jos veide neįžvelgiu kaltės. Nei piktdžiugos ar pasitenkinimo. Valandėlę žiūrime į kits kitą. Nežinau, ką sakyti, aišku, jog ir Ana nežino. Nedrįstu net įžengti į kambarį. Išgaravo visas laisvumas ir artimumas, lyg ir radęsi šokant salėje. Pradedam vėl iš pradžių. Du svetimi žmonės.

– Na, gerai, – burbteliu žengtelėdamas atgal. – Verčiau eisiu...

– Žinoma, – taria ji ir atsilošia ant pagalvės. – Nebegaišk...

Aš uždarau duris.

Apačioje mane pasitinka tyla, ir aš ne iš karto suvokiu, kad nebegroja muzika. Dauguma svečių išėjo į lauką. Visi pritilę, šnekasi pusbalsiu, kai kas rūko cigaretes. Virš galvų tingiai raitosi dūmai. Prieina Markas su Fiona.

– Turime važiuoti, – sako Markas. Atsisveikindamas tvirtai paspaudžia ranką ir ne iš karto paleidžia.

– Nuoširdžiai tikiuosi, kad šitas dalykas nesugadino tau gimtadienio, – priduria labai rimtai kaip visada.

– Ačiū, nesugadino. Nesirūpinkit.

Išlydžiu juos pro duris, čiumpu dar vieną alaus ir išeinu į užpakalinį kiemą. Lila sėdi su grupele iš restorano ir dar pora merginų. Pamoja man. Atsistoja, stumteli mane ant savo kėdės ir įsitaiso ant kelių. Apkabinusi viena ranka padeda galvą ant peties.

– Ei, gimtadieniuk, – tyliai taria.

Kažką murmteliu ryžtingai nekišdamas rankų prie jos.

Ji prisiglaudžia stipriau, įsikniaubia nosimi į kaklą.

– Hmm, kaip skaniai kvepi. Kvepi Timu.

– Gerai, kad ne Patriku. Arba Marku.

Ji atšlyja, pasižiūri į mane.

– Nebūk bjaurus.

– Lila, ką tu darai? – sakau purtydamas galvą.

Lyg ir numanau, ko ji sėdi man ant kelių: jai taip liepia savimeilė, Lila nori to, ko negali turėti, o ne manęs paties.

Ir tegu. Leidžiu jai sėdėti. Nebandau nustumti, apsiginti.

Ji vėl padeda galvą man ant peties, gūžteli.

– Nežinau, ką darau. Niekada nežinau. O tu?

Tikrai nežinau, ką darau, ir, norėdamas tai sau įrodyti, irgi ją apkabinu.

*

Sėdime visi dar porą valandų gurkšnodami alų, ramiai šnekučiuodamiesi, patenkinti laisva kompanija ir atvėsusiu nakties oru. Svečiai skirstosi, būreliais ir poromis, darosi vis tyliau, galop liekame tik aš su Lila, Džou su Bleiku ir dar keletas žmonių. Kai pagaliau susiruošia eiti paskutiniai svečiai, sėdime su jais ant priebučio, kol atvažiuoja taksi. Lila pasiprašo, kad leisčiau pernakvoti.

– Su jais netilpsiu į taksi, – aiškina. – Be to, man į kitą pusę. Kainuotų milijoną.

Užvedu ją į miegamąjį priešais mano duris.

– Tik atnešiu patalynę ir antklodę.

Lila susigūžusi dreba.

– Kaip čia šalta...

– Tada dvi antklodes.

Ji atsisėda ant lovos, staigiai apsisukusi dairos aplinkui.

– Aš čia nemiegosiu, – pareiškia. – Nė už ką. Tik jau ne viena. Per daug baisu.

– Kas jau čia taip baisu?

– Viskas, – atsako ji. – Tamsa. Ir paklausyk. – Ji prideda pirštą prie lūpų, išpučia akis, abu įsiklausome, kaip girgžda senutėlis namas.

– Girdi? – sukikena ji. – Jokiu būdu nemiegosiu šituose namuose viena.

– Tada šiek tiek sunkiau, ar ne? Juk negali miegoti su Ana.

Ji atsistoja šalia manęs, paima mano ranką, pasikiša po savąja.

– Žinoma, negaliu, nebūk kvailas. Bet galiu miegoti su tavimi.

– Aš ir nesu kvailas, – sakau atsitraukdamas nuo jos. – Lila, aš negaliu miegoti su tavimi. Velnias! Nedaryk to.

– Ko nedaryti? – Ji linguoja galvą. – Nebūtina ko nors daryti. Tik miegosime, Timai. Nieko daugiau. Ana niekada nesužinos, jei tu šito bijai. Jeigu tau bus ramiau, galime miegoti priešpriešiais – tavo galva, mano kojos.

Lila visada mokėjo įkalbinėti, be to, vėlu, aš pavargęs ir įkaušęs, o mano pasipriešinimas – labai silpnas. Nusivedu ją į savo kambarį.

Nusisukęs nuo jos nusimaunu kelnes, lipu į lovą su trumpikėmis ir marškinėliais. Lila ne tokia kukli. Nusirengusi nusisega liemenėlę ir išsitiesia šalia manęs vien su kelnaitėmis. Stengiuosi nežiūrėti į tamsius spenelius, striuką trikampėlį, dengiantį gaktą. Bet Lila puikiai žino, kokia geidžiama. Guli pasidėjusi galvą ant rankos ir koketiškai šypsosi.

– Gražaus gimtadienio, – taria.

Aš nieko nesakau. Negalvoju, ką darau, tik pasilenkęs bučiuoju ją į lūpas. Ji žaibiškai prisiglaudžia, apsiverčia užtraukdama mane ant savęs, plačiai išsikečia ir godžiai, nekantriai šakumu spaudžiasi prie manęs. Palenkia mano galvą sau prie krūtinės, aš apžioju spenelį, pajuntu, kaip jis stangrėja. Ji kimiai sudejuoja, nuo šio pažįstamo garso norisi verkti ir staigiai ją paimti, tada ji nustumia mane žemyn, prie švelnaus kauburėlio tarpukojy. Jau nutrauksiu kelnaites, bet staiga atsipeikėjęs suvokiu, kad pakliuvau į jos spąstus. Ir vėl.

Nusiritu nuo jos. Pasikeliu aukštyn, atsigulu ant pagalvės.

– Timai, kas tau?

Nusisuku nuo jos, pastatau kelius. Tankiai gaudau kvapą kaip skęstantysis, kurį, įtraukusį gurkšnį oro, tuoj vėl pasiglemš van-

duo. Susikaupęs seku savo kvėpavimą – stengiuosi nors kiek atgauti pusiausvyrą.

– Nepyk, – sakau atgavęs amą. – Buvau kvailas. Mes šito nedarysime. Tik ne dabar.

– Ar tik ne dėl tos beprotės, ką? Gal kartais ją įsižiūrėjai, Timai? Pažvelk man į akis.

– Ne, – atšaunu. – Ir nustok vadinti ją beprote. Ana čia niekuo dėta. Aš tik nuo tavęs pavargau, Lila. Nuo tavęs ir tavo žaidimų. – Pasiverčiu, kad matyčiau jos veidą. Žinai, ką manau? Manau, tau nepakenčiama mintis, kad aš nors sekundę galiu tavęs nebegeisti. Matei mane šokant su Ana ir pasiutai. O dabar šitai? Viskas tik žaidimas. Kvailas, sumautas savimeilės triukas. Štai kas aš tau esu – patogus būdas pakutenti savimeilę.

Ji tyliai susijuokia.

– Būdas pakutenti savimeilę? Šmaikščiai pasakyta. Šaunuolis, Timai. – Ji prispaudžia delną man prie krūtinės. – Tačiau ne, tu klysti. Viskas kur kas gražiau. Tikrai. Aš tave myliu, Timai. Man tu svarbus. Tiesą sakant, išvien prisimenu tave, kaip būdavome kartu. Aš tavęs pasiilgau. Dievaži. O ta mergina kalta tik tuo, jog negaliu net pagalvoti, kad galėtum susidėti su tokia. Ji trenkta, Timai. Aš jos bijau. O tie vorai? Ta siaubinga dovanėlė? Jos darbas. Jos stilius. Klausyk, kur tavo sveikas protas? Ji keisčiausia iš visų tavo pažįstamų. Visi kiti palyginti normalūs. Kas dar galėtų iškrėsti ką nors panašaus? Be to, tu nematei jos veido, kai...

– Nutilk, Lila. Nutilk, gerai? Pati nesupranti, ką šneki. Tu jos net nepažįsti.

Bet vis tiek sukrebžda mintis – o jeigu ji neklysta?..

38

AŠ NEPRAKVĖPUOJU.

Burną ir nosį slegia baisus svoris. Jis spaudžia galvą prie lovos, neleidžia krustelėti. Pražiota burna pilna kažko minkšto, kažko, kas nepraleidžia oro.

Aš rėkiu. Ar bent bandau rėkti. Juk be oro neišleisi garso.

Galva sklidina raudonio. Kankinamai pulsuojančio raudonio. Galvoje verdančio savo paties kraujo raudonio.

Noriu judinti rankas, kojas, bet negaliu. Nieko negaliu. Trūksta deguonies. Turiu panaudoti kiekvieną energijos lašą jam gauti. Įtraukti į plaučius oro.

Galvą užpildo raudonis ir riksmas – tik jo sąvoka, riksmo šešėlis. Jaučiu, kaip gęstu, silpstu. Mirštu.

Staiga burną slėgęs svoris išnyksta, jau galiu kvėpuoti. Traukiu saldų deguonį. Palengvėjimas toks milžiniškas, kad atsisėdęs patamsyje žiopčiodamas ir garsiai springčiodamas godžiai geriu orą.

Palengva pradedu gaudytis aplinkoje. Lila ramiai miega šalia manęs. Girdžiu jos lygų alsavimą. Kambaryje nieko daugiau nėra.

Gal aš sapnavau? Jeigu taip, kodėl maudžia žandikaulį? Kodėl perši lūpas? Kodėl taip tikroviškai tebeskauda krūtinę?

39

Rytą pabudęs pirmiausia prisimenu sapną. Naktį patirtą baimę tebejaučiu kaip nemalonų skonį burnoje. Dienos šviesoje atrodo neįmanoma, kad kas nors naktį įsibrautų į namus ir primygtų prie veido pagalvę – kokia būtų prasmė? Ir argi Lila nebūtų pabudusi, jei šalia kas nors būtų mane dusinęs? Ir vis tiek negaliu atsikratyti siaubo, gulinčio krūtinėje kaip plyta. Braukau pirštais žandikaulį, kaklą tikrindamas, ar nesopa. Išskyrus tvinkčiojantį galvos skausmą nuo viso išplempto alaus, daugiau nieko ypatingo nejaučiu.

– Nesijaudink, – tyloje netikėtai nuskamba Lilos balsas. – Anai pasakysime, kad miegojome sudūrę galvas su kojomis. Visiškai tyrai. Tik pasakyk, kad man buvo labai baisu. – Ji atsidūsta ir rąžydamasi garsiai nusižiovauja. – Aišku, jeigu paklaus. Kuo abejoju. Be to, tu juk nesi jos vedęs. Ilgai nepyks, jei apskritai supyks.

– Dėl Anos aš nesuku galvos. Kurių galų turėčiau sukti? Ir kurių galų jai turėtų rūpėti, kas kaip miegojo?

– Tu kramtai lūpą. Ir tau trūkčioja pėda. Visada taip būna, kai susinervini. Be to, Anai *rūpėtų*. – Pasilenkusi ji pabučiuoja man į skruostą ir išlipusi iš lovos ima rengtis. – O tau ne tas pats, ar jai rūpės. Vakar mačiau, kaip salėje judu romantiškai šokote. Ti-

kriausiai pastebi, kaip ji į tave žiūri. Neišleidžia iš akių nė minutės. Lig ausų tave įsimylėjusi. Nebūk aklas. Ir nebūk toks kvailas.

– Aš ne dėl to, – atsidūstu. – Visai ne dėl Anos. Bet naktį sapnavau bjaurų sapną.

– Tu nesapnavai, brangusis. – Ji mirkteli man, bet surimtėjusi atsisėda ant lovos. – Tikrai atsiprašau. Kvailai pasielgiau. Padauginau šampano. Gal galime tiesiog užmiršti?

– Ir dar ne dėl to, – sakau trindamas žandikaulį. – Dėl to sapno... Aš dusau. Lyg kas būtų mane prispaudęs pagalve. Norėdamas nužudyti. Nežmoniškai persigandau.

Lila vėl atsistoja, aunasi.

– Jaučiausi, lyg mirčiau, galva, atrodė, sprogs. Man tikrai skaudėjo. Ir viskas buvo užlieta raudonai. Tarsi mano krauju ar kuo. Buvo klaiku, siaubinga. Lila, ar tu klausaisi?

– Taip taip. Skamba tikrai šiurpiai. Tačiau negi tau niekas nesakė, kaip nuobodu klausytis svetimų sapnų?

*

Virtuvėje ir kieme baisi netvarka. Visur mėtosi tušti buteliai, ant grindų, stalo, ant visų gulsčių paviršių pilna suniurkytų plastikinių indelių. Kėdės išmėtytos, viena guli ant šono pastalėj. Grindys lipnios. Eidamas koridoriumi randu tą patį vaizdą, be to, kertėj krūva nuorūkų. Pobūvių salė atrodo panašiai, tiek tikiuosi, kad suirutė nepalietė kitų kambarių. Praveriu svetainę. Pora tuščių alaus butelių, daugiau nieko blogo. Pasiimu ruloną stiprių plastikinių maišų ir pradedu rinkti šiukšles.

Lila seka iš paskos retkarčiais pakeldama kokį butelį ir pasakoja dienos planus.

Bet aš jos beveik nesiklausau, galvoju savo. Ar tikrai į mane žiūrėjo Ana? Ar ji mane įsimylėjusi, kaip sakė Lila? Jeigu taip, ar vakar šokdamas su ja nepadariau kvailos klaidos? Nejau tikrai norėjau prasidėti su tokia mergina kaip Ana?

– Lila, – pagaliau tariu žiūrėdamas tiesiai į ją. – Jeigu nenori talkon, kodėl neini namo? Tiesą sakant, ar nemanai, kad būtų geriausia išeiti?

– Geriausia? O kodėl? – Žiūri į mane nieko nesuprasdama, paskui išplečia akis suvaidindama netikėtą nušvitimą. – Nori pasakyti – prieš nulipant Anai?

– Ar tavęs nelaukia Patrikas? – piktai klausiu. – Negalvoja, kur esi?

– Jis mane čia paliko, taigi jam ne per labiausiai rūpiu. – Ji pasilenkia prie manęs. – Nesijaudink. Gali pasakyti Anai, kad nugriuvau ant sofos ir permiegojau. Ji ničnieko neįtars. – Atsitiesusi priduria: – Be to, dar negaliu išeiti. Man reikia kavos, kuo greičiau, niekur neisiu, kol negausiu.

Apsisukusi drožia į virtuvę. Tarpduryje atsigręžia į mane.

– Turbūt ir pats norėsi?

*

Lilai pilant kavą nulipa Ana.

– Nori? – klausia Lila.

– Taip, ačiū, – taria Ana, žvalgydamasi po virtuvę taip, lyg nežinotų, kur dėtis ar ką veikti. Lila, priešingai, jaučiasi kaip namie.

– Sėskis, – sako Anai, – aš atnešiu.

Jos balsas valdingas, globėjiškas. Piktai dėbteliu į ją, bet ji į mane nežiūri.

Ana klusniai eina prie stalo, atsisėda. Manau, tikrai šauni, jog apsimeta nepastebinti, kaip bjauriai Lila elgiasi. O gal jai dėl to elgesio nei šilta, nei šalta, todėl ir nereaguoja. Šiaip ar taip, nepaisant visų rūpesčių, širdies gilumoje ji kupina pasitikėjimo savimi. Ne taip kaip Lila, ji negaudo nepagarbos sau ženklų, nevaikšto pašiaušusi dyglių, nemano, kad pasaulis tik ir ieško progos su ja susikauti.

Tylėdamas valandėlę jas abi stebiu: išvaizdą, manieras, mintyse pasižymiu skirtumus.

Šį rytą man atrodo, kad jų išorė, švelni ir trapi Anos, atšiauri ir dygi Lilos, kone juokingai tiksliai atspindi jų vidų.

Ana kukli ir tyki. Ne taip kaip Lila, ji klausosi žmonių, užuot vairavusi kiekvieną pokalbį. Lila nemaloni, priekabi, kandi ir visada turi pareikšti savo nuomonę, nori kas ją išgirsti ar nenori. Taip galvodamas staiga suvokiu, su katruo moters tipu norėčiau būti. Ana leidžia kitiems sublizgėti, Lila visada turi būti dėmesio centre. Ana žiūri savo reikalų, užsiima savo darbais, niekur nesikiša. Lila visur kaišioja nosį, visus mokina, nesusilaiko nesupeikusi, nepašiepusi, nepakiaulinusi.

Nutariu, jog Lilos troškimas aplinkinių dėmesio, kone nenormalus, iš dalies ji gal net turi didesnių psichikos problemų negu Ana. Anos problemos bent jau turi priežastį, o Lila tiesiog ragana.

O svarbiausia ir patraukliausia, kad Ana po ranka. Ir, kiek suprantu, ji manęs neerzina ir nežaidžia visokių manipuliacinių žaidimų. Su Ana taip – ką matai, tą ir gauni.

*

Kavą, puodelius, cukrų ir pieną Lila atneša ant stalo, ir mes norom nenorom turime sėdėti trise.

– Beje, Ana, ką tu veiki? Studijuoji? Dirbi? – klausia Lila, kai tik susėdame.

– Oi ne, kol kas nieko, – atsako Ana.

Lila pakelia puodelį prie lūpų, žiūri į Aną per jo kraštą.

– Tai gal jau baigei ir dabar ieškai darbo?

Neabejoju, Lila puikiai supranta, ką reiškia Anos „nieko“, ir dabar tiesiog nori jai įgelti.

– Ne. – Ana dirsteli, nuleidžia akis į puodelį. Kaklą ir veidą užlieja karštas raudonis, pasklinda lyg raudonas vynas ant bal-

tos staltiesės. Skaudu žiūrėti, norėčiau, kad ji atkirstų Lilai, jog ne jos reikalas, arba sumeluotų, ką nors sukurtų: sugalvotų kokį netikrą darbą, netikras studijas, bet ką, tegul tik tai nutrina nuo Lilos veido tą pasipūtėlės išraišką. Bet ji prabyla silpnu balseliu: – Aš nei dirbu, nei mokausi. Tiesiog dabar noriu kurį laiką taip sau pabūti...

– Pora metų Anai buvo labai sunkūs, – įsiterpiu varstydamas Lilą akimis.

– Vaje, kaip negerai. Labai gaila girdėti, – sako Lila, nepaisydama mano žvilgsnio. Jos balse nė lašo užuojautos. Šypsodama ji atsidūsta, apsidairo. – Tačiau tu laiminga, kad turi visa tai. Laiminga, kad gali *kurį laiką taip sau pabūti*. Ir tai tik gryniausias laimingas atsitiktinumas. Juk tu dėl to neplušai, to nenusipelnei, nė trupučio. Aš nesakau, kad to verti žmonės, kurie gimė vargšais. Tiesiog tau pasisekė gimti šitaip. Laimės dalykas. Taip krito burtai. Turėtum jausti didesnį dėkingumą, Ana, – dauguma mūsų, ištikus nelaimei, turime toliau gyventi, ir tiek.

Valandėlė tylos, tada Ana sako žvelgdama Lilai į akis:

– Man pasisekė kai kuriais atžvilgiais, o kitais – ne. Kaip ir visiems žmonėms.

Lila nusijuokia.

– Iš tikrųjų nemanau, kad tu gali save lyginti su visais kitais. Manau, suprasi, jog tavo ir kitų žmonių žaidimo aikštelės... ne visai *lygiavertės*. Na, taip, aišku, visiems pasitaiko blogo. Toks gyvenimas. Tačiau ne visi turime krūvas pinigų, kurie padėtų tai įveikti, supranti? Gal tau ir sunku pripažinti, bet aš įsitikinusi, kad pinigai padeda įveikti visus sunkumus. Iš tiesų esu įsitikinusi, kad pinigai dažnai neleidžia tiems sunkumas atsirasti.

– Pinigai nesulaiko mirties, – sako Ana.

Raudonis išblėso, jos balsas kaip ledinis, ir man norisi šaukti „valio“.

Bet Lilos nepaimsi. Ji tik purto galvą.

– Nenoriu būti priekabi, bet manau, jog ir čia tu klysti. Nebejoju, kad pinigai sulaiko mirtį. Dažnai. Prisimink visus tuos privačius daktarus. Prisimink visą papildomą pagalbą, kurią privatūs pacientai gauna ligoninėje... – Patylėjusi priduria: – Nors tavo tėvų atveju mažai padėjo. Be to, kai jau sergi, visa tai tėra antraeiliai pranašumai, tačiau kur dar pirmaeiliai pranašumai, visų pirma neleidžiantys susirgti. Geras maistas. Išsimokslinimas. Visos kitos privilegijos, kurias suteikia pinigai.

Negaliu patikėti, jog Lila tokia ragana. Kad ji tyčia šitaip bjauriai ir teisuoliškai postringautų, esu girdėjęs vos porą kartų. Abu tie kartai buvo linksmas spektaklis, skirtas žmogui, kuris to nusipelnė. Tačiau dabar kas kita. Neteisinga. Dabar Lila pati užsipuola silpnesnįjį, o ne tramdo užsipuolėją.

Piktai atsistoju su triukšmu pastumdamas kėdę. Uždedu ranką ant Lilos kėdės atkaltės.

– Autobusas į parduotuvių rajoną po penkių minučių, – tariu. – Verčiau paskubėk, nes kitas bus tik po pietų.

Aš meluoju ir suprantu, kad joms tai aišku, bet man nesvarbu. Esu jau sotus Lilos ir jos nesąmonių. Noriu, kad ji išeitų.

Lila dar lyg ir nori ginčytis, bet aš perveriu ją baisiausiu, kokį moku, žvilgsniu. Jis, atrodo, padaro laukiamą poveikį, nes ji, mano pasitenkinimui, suglumusi mirksi. Dirstelėjusi į puodelį, paskutinį kartą gurkšteli ir atsistoja.

– Ką gi, gerai. Verčiau eisiu. Ačiū už vakarėlį, Ana. Buvo malonu susipažinti.

Nelaukusi Anos atsako nužygiuoja koridoriumi prie durų.

Aš ją išlydžiu. Priebutyje sakau:

– Koks velnias tave apsėdo? Kodėl tu tokia bjauri?

Ji patyli nudelbusi akis į kojas, paskui pakelia galvą.

– Nežinau, – atsako. – Tiesiog ji mane erzina. – Įdėmiai pažvelgusi į mane priduria: – Neprasidėk su ja, Timai. Ji tau visiškai netinka.

– Iš kur jau taip žinai?

– Aš tave pažįstu.

– Tu mane pažįsti? – nusijuokiu. – Ir kas iš to? Vis tiek neturi teisės būti storžievė. Ir tai nereiškia, jog žinai, kokia mergina man tinkama. Kad ir ką turėtum galvoje.

– Gerai jau, – susiraukusi taria ji. – Tu teisus. Gal man nereikėjo taip kalbėti. Turbūt iš tikrųjų nemėgstu tokio tipo merginų.

– *Tokio tipo merginų?* – pakartoju netikėdamas savo ausimis. – Tu gal juokauji, ką? Praleidai su ja vos penkias minutes. Nė trupučio jos nepažįsti.

– Man ir penkių minučių užteko. Galiu tiksliai pasakyti, kokia ji. Silpna, tiek tai jau įžiūriu. Ar tu tikrai tokios nori, Timai? Lepūnėlės, net nežinančios, ką reiškia užsidirbti pragyvenimą? Žmogaus, nieko neduodančio pasauliui? Visiškai *niekam tikusio*?

Visada žinojau, kad Lila griežtoka, tačiau dabar esu priblokštas. Kaip ji gali šitaip žiauriai pasmerkti žmogų, su kuriuo ką tik susipažino? Aš tik purtau galvą.

– Kartais, Lila, esi velniškai pikta. Ir tau kliūva visai ne tai, jog ji nieko nedirba. Tai tik patogi dingstis, lengvas ir aiškus taikinys. Tu pašėlusiai pavydi, štai kas. Norėtum turėti, ką turi ji. Norėtum būti nors kiek panaši į ją.

– Siaubas! – pasibaisėja ji. – Jau geriau nusišauti.

– Puikiai žinau, kuo tau Ana nepatinka. – Išskaičiuoju užlenkdamas pirštus: – Pirma, ji gera. Antra, patraukli. Trečia, turtinga, ketvirta, ji man patinka. Iš tikrųjų ji tau kelia grėsmę.

Žengteliu artyn ir išlieju visą pyktį, dar pakurstytą vakarykščių įvykių, visos liūdnos mūsų buvimo drauge istorijos, per kelis mėnesius susikaupusios nevilties:

– Beje, Lila, noriu tau pasakyti, kad Anos gyvenimas ne rožėmis klotas. Iš tikrųjų jai daug sunkiau negu tau, ir aš nesuprantu, iš kur tu ištraukei, jog ji lepūnėlė. Kokią teisę turi ją smerkti? O kaip dėl tolerancijos, Lila, a? Ir užuojautos? Prisimeni tuos žodžius? Kadaise savo mėgstamiausius, dar nepamiršai? Ar tos sąvokos galioja tik tokioms kaip tu?

Su malonumu žiūriu, kaip ji susigūžia.

Pats nesuvokiu, koks aš piktas ir kaip žiauriai nuskamba mano žodžiai, kol Lila nekilsteli rankos tarsi gindamasi ir nežengteli atgal. Jos akyse ašaros.

– Dieve, Timai. Gerai, užtenka.

Ji prisidengia burną, matau, tuoj gali pravirkti. Aš išsigąstu ir visas pyktis išgaruoja, – juk Lilą nelengva pravirkdyti, – nutilęs net ketinu atsiprašyti, bet ji nusisuka ir nubėga man nespėjus to padaryti.

Apsigręžęs grįžti į vidų tarpduryje pamatau Aną. Ji aiškiai viską girdėjo.

40

SILPNA. LEPŪNĖLĖ. NIEKAM TIKUSI. NUO ŠIŲ ŽODŽIŲ ANA UŽSIDEga pykčiu. „Tu manęs nepažįsti, – norisi sušukti. – Kaip tu drįsti? Kaip DRĮSTI?“

Tačiau kai pamato, kaip elgiasi Timas, pyktis išsisklaido. Kad jis taip ją užsistoja, taip dėl jos širdijasi, ramina kaip ledas ant nudegintos odos. Jo ginamoji kalba sušvelnina žiaurių Lilos žodžių geluonį. Žiūrint į jį ir klausantis, kaip karštai jis šneka, jai topteli, jog ji nuoširdžiai jam rūpi. Ir šitai suvokus plonytis laimės siūlelis tampa tvirta, patikima gija.

41

ABU SU ANA VISĄ RYTĄ KUOPIAME NAMUS. ANA DARBUOJASI energingai. Kad ir kiek vogčiomis ją seku, nepastebiu kokio ženklo, kad Lilos šnekos būtų ją nuliūdinusios. Alkį malšiname pakeliu sausainių su daugybe puodelių kavos, o kai po pirmos baigiame tvarkytis, namai blizga. Tuščių butelių prikrauname stiklo konteinerį ir tris dideles dėžes, kieme stovi trys dideli maišai šiukšlių.

Išverdu makaronų, prikrečiu į dvi lėkštes. Padedu ant stalo virtuvėje, nes lauke apniukę ir vėsu, visai ne kaip vasarą, valgyti lauke nesinori.

Ana valgo taip lėtai, kad pamanau, gal nepatinka.

– Ar skanu? – klausiu.

– Labai.

Suvalgęs pastumiu lėkštę ir žiūriu, kaip Ana šakute stumdo valgį beveik nieko nedėdama į burną.

– Taigi dėl vakar vakaro, – sakau. – Buvo nuostabu.

– Ai, – numoja ji ranka į padėką, žvilgteli į mane ir atkakliai įbeda akis į lėkštę.

– Ana... – vėl sakau. – Klausyk... Vakar vakare. Kai šokome, man atrodo, gal...

Ir neužbaigiu minties. Visa išvaizda Ana liepia nutilti. Ji užsikniaubusi ant stalo, rankos dreba. Į mane nežiūri.

– Ana?

Siekiu jos rankos, bet ji taip staigiai ją atitraukia, kad apstulbstu.

Tada atsistoja ir pasielgia kaip visada. Pabėga.

42

JAI BAISU TO, KĄ JAUČIA BŪDAMA SU TIMU.

Visą rytą Timas jai dėmesingas ir švelnus, verda kavą, atneša sausainių. Ir valyti namus drauge netgi smagu, visai ne toks nuobodus darbas kaip paprastai. Tačiau būti kartu lengva tik tol, kol abu užsiėmę ruoša, kol turi ką veikti. Vos ji atsisėda prie stalo priešais jį, jaučia, kaip gerklę suspaudžia nerimas. Liepia sau nusiraminti, stengiasi atsikratyti bet kokių minčių, tačiau Timas prabyla apie vakarėlį, ir ji supranta nepajėgsianti su juo kalbėtis. Pirštai pradeda drebėti, įsibėgėja širdis. Ji nori dingti, kol jis nepastebėjo jos panikos. Kol nesuvokė, kokia ji bailė.

Draugystė. Meilė. Romanas. Kad ir kokie būtų jų santykiai, jie aiškiai ne Anai. Ji jau nepajėgia pasirinkti meilės. Net nedrįsta į jį pažvelgti, ne tik normaliai kalbėtis.

Timas paliečia jai ranką, bet ji, negalvodama ir nesuprasdama kodėl, virtusi gyvu nervų kamuoliu, staigiai ją atitraukia. O kai pakelia galvą norėdama pasiaiškinti, atsiprašyti, jo akyse išvysta panieką. Panieką ir gailestį. Pajutusi, kaip iš gėdos visa užrausta, nusisuka. Timas mano, jog ji nenormali. Ji ir yra nenormali.

Ir ji pabėga. Vėl į palėpę, kur gali laisvai kvėpuoti, kur gali paguosti ir paslėpti savo iškankintą širdį. Ją saugiai užrakinti.

43

ANA IŠBĖGA, IR AŠ JOS NELAIKAU. ESU PER DAUG PAVARGĘS IR PAgiringas. Bandymas suartėti su Ana neįmanomas, be to, žeminantis.

Sutvarkęs virtuvę lipu į savo kambarį ir kelias valandas miegu nulūžęs. Pabundu vakare nuo griaustinio ir liūties – įsisiautėjo tikra audra. Einu į svetainę ir atsigulęs ant sofos junginėju visokius šlamštinius šou. Išalkęs telefonu užsisakau picą. Palieku keletą gabalėlių Anai, jei kartais pasirodytų, bet ji nesirodo, ir vienuoliktą valandą aš susiruošiu gulti.

Prieš lipdamas į viršų visuose kambariuose patikrinu langus ir duris, ar viskas sandaru. Vaikštau kažko įsibailinęs, krūpčiodamas nuo savo paties atspindžio, nuo menkiausio garso. Norėčiau gyventi kokiame nors kotedžų kvartale. Kukliame, nedideliame ir jaukiame namuke. Turinčiame svetainę, vieną miegamąjį ir vieną vonią. Namuose, kur nėr vietos pasislėpti. Šis namas turi per daug tamsių šešėlių, jis girgžda ir dejuoja it gyvas. Jame neįmanoma jaustis saugiai, žinoti, jog nesi sekamas. Lipdamas laiptais prisimenu sapną, jame patirtą siaubą ir kančią, ir man vėl pasidaro baugu.

Koridoriuje palieku šviesą, miegamojo durų neuždarau. Nors susinervinęs įsitempiu nuo kiekvieno garso, galų gale užmiegu.

44

KOL PASIEKIA PALĖPĘ, NERIMAS JĄ ĮVEIKIA, TENKA SUSIRIESTI ANT grindų ir kuo giliau kvėpuojant tramdyti smarkų panikos priepuolį. Jam prasidėjus nėra ko daryti, nėra kaip jo sustabdyti, lieka tik laukti, kad praeitų užplūdusi baimė.

Priepuoliui pasibaigus, ji jaučiasi emociškai išsunkta ir fiziškai išvargusi tarytum po maratono. Baimė praėjo, liko baisus tuštumos, begalinės vienatvės jausmas. Niekas niekada nepasikeis. Šiandien tapo aišku. Jos gyvenimą valdo nerimas, jis neleis būti laimingai. Jai lemta gyventi vienai, beprotei, užsidariusiai rūmuose, besislapstančiai palėpėje, o neurastenija kasmet vis stiprės.

Liūdesys tarsi kokia skylė viduriuose, skausminga ertmė, kurią reikia užpildyti. Ji pasiima valiumo ir nuryja užsigerdama degtine tiesiai iš butelio. Tada su buteliu atsisėda į krėslą ir pledu užsikloja kojas. Gurkšteli nesistengdama tramdyti ašarų.

Gal ir geriau šitaip, pagaliau nutaria ji. Kiek jai žinoma, meilė yra kvaila, rizikinga užmačia. Išdrįsęs ką nors pamilti tarsi išplėši iš krūtinės širdį ir laikai ją atkišęs, kruviną, nuogą ir trapią vildamasis, kad niekas nenutėkš jos ant grindų ir nesutryps.

45

Nežinau, kas mane pribudina, gal koks šeštasis jausmas. Staigiai atsisėdęs dairausi po kambarį. Tamsu, šviesa koridoriuje nebedega. Jaučiu, kaip kaktą išmuša prakaitas, kaip širdis daužosi į šonkaulius.

Ir tada pamatau.

Juodą žmogaus siluetą.

Žiūrintį į mane.

Šįsyk ne kambaryje, o toliau koridoriuje, arčiau laiptų, stovintį šešėliuose.

Valandėlę pakraupęs irgi spoksau į jį.

Aš nesapnuoju. Esu visiškai atsibudęs.

Pirmiausia panūstu palįsti po antklode su visa galva, pasislėpti. Kaip vaikas šauktis pagalbos. Bet šito negaliu daryti, todėl prisivertęs surinku:

– Ei, kokio velnio tau reikia? Ką ten veiki?

Figūra nejuda. Nors kiekvienas instinktas reikalauja bėgti kuo toliau, vis dėlto išlipu iš lovos pasiryžęs eiti prie silueto. Bet, nespėjus nė pasiekti durų, figūra sujuda ir dingsta susiliejusi su šešėliais.

– Ei, stok! Stok, kad tave kur! Stok!

Paspaudžiu jungiklį ir mirksiu plykstelėjus šviesai. Nieko nėra. Jokio žmogaus.

Pasileidžiu į apačią ir koridoriuje uždegu lemputę.

Nuo to, ką pamatau, man sustingsta kraujas.

Visos koridoriaus sienos kažkokiu storu įnagiu skersai išilgai išrašinėtos didžiulėmis raudonomis smailiai kampuotomis raidėmis:

ČIA MIRTIES NAMAI

46

Ne kraujas, nors iš tolo taip pamaniau. Kai vėl įstengiu pasijudinti, užrašus apžiūriu iš arčiau, paliečiu pirštais. Raidės lipnios ir šlapios, smarkiai atsiduoda chemikalais. Dažai. Koridorius atrodo kraupiai: dažai daug kur nutekėję, raudonos dėmės kiek primena skerdyklą, o visa scena dvelkia siaubo filmu.

Stengdamasis nepanikuoti nueinu į užpakalinę namo pusę. Virtuvės durys užrakintos, joje tylu, ramu, nieko nėra. Grįžtu prie didžiųjų durų, patikrinu ir kitus kambarius, nors neabejoju nieko nerasiąs. Tiesiog atlieku tam tikrą ritualą. Judu, nes man to reikia.

Įsitikinęs, kad viskas užrakinta, uždaryta, sustoju koridoriuje ir žiūriu į mane supančią bjaurastį. Nežinau, ką toliau daryti. Gal iškviesti policiją? Ir ką gi jai pasakyti? Kad namo savininkę įtariu krečiant man pokštus? Kad laikau ją kuoktelėjusia?

O gal eiti pas Aną? Pareikalauti, kad pasiaiškintų?

Ši mintis nevilioja. Vidurys nakties, aš pavargęs. Mažiausiai norisi žaisti seklį, priremti prie sienos vargšelę Aną. Bet vis tiek reikės su ja pasikalbėti. Išsiaiškinti šitą velniavą.

Atslūgus adrenalinui, pajuntu, kad visas drebu, o širdis daužosi. Nuėjęs į virtuvę pasiimu alaus ir, stovėdamas šaldytuvo šviesoje, dideliais gurkšniais iškliukinu visą butelį.

Užkopiu laiptais, koridoriuje pastoviu, tada nusprendžiu patikrinti kiekvieną miegamąjį iš eilės. Pastangos grynai simbolinės – žinau nieko nerasiąs.

Sustoju prie Anos durų, tiesiu ranką, bet staiga toptelėjusi mintis mane sulaiko ir aš nesibeldžiu. Grįžtu į savo kambarį. Įjungiu kompiuterį ir šįsyk darau tai, ką ketinau daryti vakar, kol manęs neatitraukė Lila. Imu ieškoti.

Surenku „agorafobiją".

„Paprastai sutrikimas prasideda lengvu nerimu dėl kokios nors vietos ar įvykio, jis palengva perauga į paralyžiuojančią baimę, kuri išvis neleidžia niekur išeiti iš namų...

Nuo agorafobijos kenčiantis žmogus pradeda bijotis pačios baimės, savo perdėtos reakcijos į ją, savo paties nesveiko reagavimo į niekuo nepavojingas situacijas...

Agorafobija sergantis žmogus labiausiai bijo pažeminimo, kurį patirtų, jei panikos priepuolis ištiktų viešai..."

Visa tai man padeda geriau suprasti Anos uždarumą, žmonių baimę, tačiau nepaaiškina nė vienos keistenybės, vykstančios šiuose namuose.

Atsigulu tekant saulei.

*

Pabundu po poros valandų. Jaučiuosi sumautai, bet noriu kuo greičiau nykti iš namų pravėdinti galvos. Negaištu laiko pusryčiams, tik greit išsiverdu kavos ir išsiruošiu paplaukioti su banglente.

Eidamas koridoriumi stengiuosi nepasiduoti užrašų įtaigai. Bet raudonis toks ryškus baltame fone, raidės tokios didelės ir rėksmingos, jog neįmanoma jų nematyti, neįmanoma nesustoti ir nežiūrėti. Net ir dienos šviesoje užrašai atrodo šiurpiai.

Plaukioju valandą, tada grįžtu į restoraną išsidžiovinti. Spaudos kioske nusipirkęs laikraštį užsuku į kavinę, užsisakau sočius pusryčius. Koks palengvėjimas būti ne namuose, toliau nuo Anos. Gera galvoti apie kitus dalykus, skaityti naujienas, sutelkti dėmesį į kitų žmonių, o ne į savo problemas.

Neskubu, valgau lėtai. Iškulniuoju į Fearlaitą, kai jau beveik vidurdienis.

Iš kitos gatvės pusės matau, kad namo durys atviros.

Ana koridoriuje. Vis dar su pižama kūkčiodama valo sienas. Per rankas ant drabužių bėga raudonas vanduo. Raudoniu ištepliot skruostai ir plaukai. Ji dirba taip susikaupusi, jog nepastebi, kai įeinu.

– Ana?

– O Dieve, Timai... – Dirstelėjusi į mane vėl nusisuka į sieną. Akys paraudusios, plaukai susitaršę. Atrodo baisiai. – Turiu nuvalyti.

Ir ji toliau staigiais judesiais zulina sieną. Nuo to vaizdas dar blogesnis – ji visur išterlioja dažus.

Uždedu ranką jai ant peties. Žinau, paliesta gali atšokti, tačiau šiuo metu jai reikalinga mano pagalba.

– Klausyk, mesk šitą užsiėmimą. Reikia ką nors iškviesti. Profesionalą, kuris viską nuvalytų.

Bet ji neklauso. Dar skubriau, dar bjauriau terlioja sieną.

– Ne ne, aš padarysiu. Aš galiu. Vis tiek daugiau neturiu ko veikti.

Šalia jos stovi raudono vandens kibiras. Pasilenkusi pamirko tame vandenyje šepetį, ima trinti, bet tik praskiedžia dažus. Nuo sienų žliaugia raudoni upeliukai. Dar garsiau verkdama, ji kurį laiką beprasmiškai šiūruoja šepečiu. Pagaliau nustoja, nuleidžia rankas ir įsiremia kakta į sieną. Pečius supurto verksmas.

– Ei... – Dabar uždedu rankas ant abiejų pečių ir atsuku ją į save. – Ana, eikim ir...

– O Dieve, Timai, prašau, padėk man.

Sugriebusi už marškinėlių priekio prisitraukia mane. Atrodo normalu ją apkabinti, iš pradžių tik bandau guosti, bet ji pakelia galvą ir bučiuoja. Aš nesipriešinu, neatsitraukiu. Iš Anos tokio bučinio nesitikėjau. Ji bučiuoja godžiai, aistringai, prisispaudusi burna ir įkišusi liežuvį. Pajuntu alkoholio ir kažko saldaus, tarsi vanilės, skonį. Krūtys prigludusios, po mano delnais – siaura išsirietusi jos nugara.

Staiga ji atšlyja.

– Oi, atsiprašau.

Ji paliečia sau lūpas ištepdama jas raudonais dažais. Nuvalau juos pirštu.

– Neatsiprašyk, – sakau. – Aš neprieštarauju.

Ji numeta šepetį ant grindų ir žiūri į sieną.

– Beprasmiška, tiesa?

– Tik dar blogiau padarei.

– Blogiau? – Ji nusišypso man. Netikėta, plačia šypsena, visai pakeičiančia veidą. Paklaikusiomis akimis, susitaršiusiais plaukais ir išsitepliojusi raudonais dažais truputį panaši į beprotę, bet ir patraukli. – Kaip, po galais, dar gali būti blogiau?

47

Kol Ana viršuje maudosi po dušu, išverdu kavos. Ji nulipa persirengusi švariais drabužiais, drėgnais plaukais, užkištais už ausų. Prislėgta ir labai pavargusi, tačiau neatrodo nervinga. Rankos nesiblaško, judesiai ramūs – bent sykį, regis, visai savimi patenkinta.

Kavą nusinešame į svetainę ir susėdame ant sofos.

Turiu gal tūkstantį klausimų, bet nenoriu jos skubinti. Galiu ir palaukti.

– Tikriausiai laikai mane beprote, – prabyla ji.

– Visai nelaikau.

– Bet gal ir esu beprotė. Kartais pati suabejoju.

– Ar tu... noriu pasakyti... ar tu tas sienas...

– Ar jas išrašiau? – Ji gūžteli. – Nežinau. Bet, ko gera, taip. – Ji žiūri į mane beveik viltingai. – Nebent tu būtum tai padaręs.

– Ne, – sakau. – Ir šituo esu įsitikinęs.

Laukiu, ką ji kalbės toliau.

– Neprisimenu. Kartais, pasijutusi blogai, kai apima didelis nerimas... – atsidūsta ji. – Kartais išgeriu valiumo. Su degtine. Netikęs mišinys.

– Tai jau taip. Vadinasi, esi toksikomanė? – paklausiu pusiau juokais, bet ji energingai papurto galvą.

– Ne, nesu. Tikrai ne. Aš retai taip darau. Nesu ir alkoholikė. Aš ne... Išgeriu... na, sykį ar du per savaitę. – Ji susiraukia. – Dieve, bet gal jau tampu alkoholike... gal reikėtų būti atsargesnei. Tik to betrūko.

– Aš tik pajuokavau, – sakau. – Bet vis dėlto, jeigu taip neatsimeni, nelabai protinga maišyti vaistus su alkoholiu.

Jau ketinu prašnekti apie žmogų, stebėjusį mane naktį, vorus ant lovos. Lyg ir gera proga paklausti, ar ji ko nežino. Bet ji palinksta prie manęs ir skubiai taria:

– Aš ruošiausi atsiprašyti. Kad su manimi šitaip sunku gyventi. Netyčia taip išeina. Nenoriu būti šiurkšti ir ūmi. Nesu tokia iš prigimties. Vis kaltas nerimas. Kai kada taip įsibaiminu, viduje taip įsitempiu, jog net negaliu į tave žiūrėti. Mane užplūsta baimė, kad žmonės neįžvelgtų, kaip aš bijau, ir neimtų manęs niekinti. Už tai, kad esu tokia ištižėlė, tokia kvaiša. Baikšti kaip benamė katė.

– Tačiau ko tu bijai?

– Nieko. Ir visko. Turbūt bijau savo baimės, jei tau tai turi nors kiek prasmės.

– Šiek tiek pradeda turėti.

Atsistojusi ji įsikiša ranką į kišenę. Ištraukia dėžutę ir droviai šypsodama duoda man.

– Čia tau nupirkau, – sako ji. – Bet paskui net neišdrįsau įteikti. Matai, kokia esu kvaila.

– Kas čia?

– Tavo gimtadieniui.

– Tu nupirkai man dovaną?

– Užsakiau internetu. Maniau, patiks. Parašiau ir sveikinimą. Tą, kurį radai dėžėje per vakarėlį. Parašiusi kažkur pamečiau, bet jau neprireikė, nes pabijojau įteikti tau dovanėlę. Kad neįtartum, jog... – Gūžtelėjusi įdeda dėžutę man į delną ir atsisėda. – Žodžiu, nors ir pavėluotai, laimingo gimtadienio.

Dėžutė visai mažytė. Atidarau. Viduje mažuliukas stiklo kubelis. Jame dar kažkas yra, tačiau toks smulkus, kad norėdamas įžiūrėti pakeliu prieš šviesą. Nustembu pamatęs, kas tai: ogi žmogeliukas ant banglentės, išskėtęs rankas į šonus, kad išlaikytų pusiausvyrą. Nežinau, kas per stebuklas, atrodo neįtikėtina, tačiau banglentininkas ir bangos ketera po juo sudaryti iš smulkėliausių oro burbuliukų.

– Baisiai gražu, – sakau nuoširdžiai žavėdamasis. – Jis pasibalnojęs idealią bangą. Amžinai. Pasiekęs svajonę.

– Man priminė tave.

– Velniškai puikus daikčiukas.

Paakintas dėkingumo pabučiuoju ją į lūpas net nespėjęs pagalvoti ir pats nustembu.

Ji neparausta, nesusigėsta ir nenusisuka. Ne, žiūri į mane šypsodamasi, o man jau ne galvoj nei dažai ant sienų, nei valiumas ar vorai. Vienintelė mintis – *gražuolė, gražuolė Ana.*

48

TIMAS IŠVERDA DIDELĮ PUODĄ MAKARONŲ. JIE VALGO VIRTUVĖJE. Ji nesigėdydama šliurpia spagečius ir kvatoja iš juokingų istorijų, kurias Timas pasakoja apie savo restoraną: apie nepakenčiamus klientus, kulinarines nesėkmes, bjaurius darbuotojus, vakare per patį žmonių antplūdį išeinančius namo.

Pavalgę virtuvę jie palieka netvarkytą ir pereina į svetainę. Nuo vakarėlio likę daugybė gėrimų, jie atsikemša butelį šampano. Atsipalaiduoja, įsišneka ir traukiasi vis arčiau, kol susiliečia pečiai, susiglaudžia šlaunys, o rankos iš lėto susiranda viena kitą.

Televizorius įjungtas, bet nė vienas jo nežiūri. Retkarčiais nusijuokia iš kokios kvailos reklamos ar kokios dialogo nuotrupos, bet šiaip kone visą vakarą kalbasi. Timas pasakoja jai apie savo tėvus, apie aistrą banglenčių sportui.

Ir ji kai ką pasakoja. Bet ne svarbiausius dalykus. Apie Bendžaminą neužsimena. Vis dėlto daug ką pasako. Jis klausinėja apie ją kankinantį nerimą, ir ji, nors ir keista, pajunta, jog visai lengva nemeluoti. Bando jam paaiškinti, kokia žudanti baimė laiko ją namuose. Baimė būti pažemintai, įsitikinimas, kad per panikos priepuolį ją net galinti ištikti mirtis.

Pasakoti nei taip skaudu, nei gėda, kaip buvo galima įsivaizduoti. Timas klausosi užjaučiamai, bet ne globėjiškai. Didžiulis pa-

lengvėjimas iškloti jam tiesą bent apie vieną gyvenimo pusę, atvirai prisipažinti, kokia nesaugi jaučiasi. Užbaigusi pasakoti pasijunta tarsi nusimetusi sunkius žieminius drabužius.

Bet paklausta, ką veikianti palėpėje, atsakyti nepajėgia. Meluoti nenori, o sakyti tiesos negali. Dar ne. Prikandusi lūpą nusisuka.

– Nieko, pamiršk, kad klausiau, – sako jis, imdamas jai už rankos.

Tada jie šnekasi lengvesnėmis temomis, apie muziką ir sportą, savo mėgstamus filmus. Nebūtų pamaniusi, jog jie turi tiek daug bendra. Trumpam ji pamiršta viską, savo gyvenimą, liūdesį, nerimą, ir paprasčiausiai pasiduoda iliuzijai, jog šitai gali būti tikra, ji vėl gali būti laiminga, kvatoti iš menkiausio nieko, bučiuoti vaikinus. Būti mergina, galinčia pamilti.

49

ANTRĄ VALANDĄ NAKTIES LIPAME Į VIRŠŲ. LĖTAI ŽENGIAME SUSIkibę rankomis, nenorėdami išsiskirti. Sustojame prie mano miegamojo durų.

– Galėtum užeiti, – sakau. – Būtų smagu turėti viešnią. Aš gulsiu su šortais. Tavo skaistybė nenukentės, pažadu, kad ne...

– Nutilk, – juokdamasi taria ji.

– Na?

– Gerai. – Ji linkteli pirmą kartą tą vakarą kiek susinervinusi. – Aš tik apsivilksiu naktinius.

Kol ji valosi dantis, užsimaunu treningines kelnes ir marškinėlius. Išjungiu šviesą palubėje, įjungiu lempą šalia lovos ir palendu po antklode. Guliu ant šono ir laukiu. Jai atėjus pakeliu antklodę. Ji atsigula šalia, visai arti, ir apsivertusi prisispaudžia prie manęs nugara. Išjungiu lempą, apkabinu ją.

– Patogu? – klausiu.

– Taip, daugiau negu patogu, – atsako ji, spustelėdama man ranką.

– Ir man.

Užsimerkiu. Ir pirmą kartą per visas tas savaites nesijaudinu dėl keistų garsų ar įsibrovėlių, nešokinėju nuo menkiausio triukšmelio ar šešėlio, o netrukus kietai užmiegu.

50

RYTĄ PABUDĘS JOS JAU NERANDU, IŠĖJUSI. APSIVERTĘS ANT NUGAros atsidūstu – pamanau, jog pabėgo, o kai pamatysiu, vėl bus susirūpinusi ir šalta, ir mudu vėl grįšime į pradžią. Tačiau po valandėlės ji ateina nešina dviem garuojančiais puodeliais kavos. Aš atsisėdu.

– O, labas rytas.

– Labas, – nusišypso ji.

Padavusi man abu puodelius, lipa į lovą ir atsisėda ant antklodės, sukryžiuoja kojas.

– Dabar turiu kai ką pasakyti, – sako atsiimdama savo puodelį.

– Gerai.

– Dieve, kaip sunku. – Ji giliai įkvepia. – Pirmiausia – naktis buvo nuostabi, nesuprask manęs klaidingai. Buvo taip malonu pabūti su tavimi, geriau tave pažinti. Ir kartu miegoti. – Ji nedrąsiai šypteli. – Bet jaučiu turinti tau pasakyti, kad neprivalai jaustis kuo nors man įsipareigojęs. Matai... – Patylėjusi vėl įkvepia, skruostai dega. – Tu man patinki. Labai patinki. Bet žinau, kad ypač tau, Timai, visa ta agorafobija tikriausiai atrodo per daug. Dalykas, nuo kurio norėtum būti toliau. Ir aš suprantu. Visiškai suprantu. – Ji uždeda delną man ant kelio ir kalbėdama smiliumi suka ir suka ratukus trukdydama klausytis. – Tik prašau nemanyti, jog turi

manęs gailėtis. Jeigu nenori... jeigu aš tokia nepatinku, ištversiu. Patikėk. Gyvenime esu patyrusi daug blogesnių dalykų.

Dabar galėjau įjungt atbulinį bėgį. Atsiprašyti ir pasakyti, jog apsigalvojau. Ji man davė puikią progą. Prieš kelias savaites taip ir būčiau pasielgęs. Būčiau nuskutęs tūkstantį mylių, kad tik toliau nuo tokios merginos kaip Ana ir visos tos košės. Tačiau aš pasiduodu.

Pirmiausia, manau, kaltas geismas. Noriu sekso su ja. Ši mintis tvirtai suleido šaknis galvoje vakar, kai ji mane bučiavo, kai jaučiau jos krūtis, uodžiau gaivų plaukų kvapą. Dabar jos ranka ant mano kelio, ir, nors nemanau, jog ji taip daro tyčiomis, tie pirštų judesiukai nepakeliamai seksualūs.

Be to, kai Ana elgiasi taip narsiai, jaučiu, jog ir aš turiu jai prilygti. Ji rizikuoja, tai kodėl aš turėčiau bėgti nuo rizikos? Ir ką jau galiu prarasti? Kas blogiausio gali nutikti?

O dar yra Lila. Man jau bloga, koks aš apgailėtinas šiuo atžvilgiu: kai tik ji manęs įsigeidžia, visada prisistatau ir paskui, po visko, visada jaučiuosi įskaudintas ir piktas. Ne visai suprantu Lilos įtaką man, bet žinau, jog ji pragaištinga. Nauji santykiai galėtų būti puikus priešnuodis, kuris išgydytų mane nuo Lilos.

– Tėtis man sakydavo, kad visada reikia būti atviram naujiems dalykams, viską išbandyti, – sakau.

– Tikrai?

– Maždaug taip ir sakė.

– Vargu ar jis mane turėjo galvoj.

– Kas žino, ką jis turėjo galvoj, – tariu. – Galiu suprasti, kaip man patinka. Aš nebijau tavo agorafobijos. Ji man nerūpi. Žinau, jog praeis.

Ana nusišypso tokia plačia ir nevaržomai laiminga šypsena, kad nesusilaikau nesijuokęs. Griebiu jos ranką, pirštu patrinu švelnų delną.

Galvoje kirba baisybė klausimų. Vorai ant lovos, nusiaubta virtuvė – ar ji tai padarė, o jeigu taip, kodėl? Bet nenoriu jos užsipulti. Nenoriu sugadinti to, kas atrodo kaip trapaus pasitikėjimo pradžia. Taigi nutariu paklausti apie Bendžaminą. Įtariu, jog jis gali būti visa ko esmė, jog supratus, kas nutiko jam, paaiškės daugelis absurdiškų dalykų, vykstančių šiuose namuose.

– Ar galima paklausti? Apie Bendžaminą?

Jos šypsena užgęsta. Ji nieko nesako, tačiau nepasitraukia ir neliepia man užsičiaupti. Pagaliau linkteli.

– Kas jam buvo?

Jos akyse pasirodo ašaros. Ji atsitiesia, nori ištraukti ranką, bet aš nepaleidžiu. Ji pravirksta. Ašaros rieda skruostais, per kaklą, ant marškinėlių, ir netrukus juos numargina šlapios dėmės. Ji verkia be garso. Ašarų nešluosto ir jų neslepia. Jos sau krinta, o ji žiūri į tolį kažkur per mano petį. Sakytum paminėdamas Bendžamino vardą būčiau išgriovęs kažkokią užtvanką. Ir pasipylę ašarų upeliai.

Išsigąstu įsitikinęs, kad kažką padariau ne taip. Dar nesu matęs taip verkiant ir nežinau, kaip tą verksmą sustabdyti ar kuo jai padėti. Bet paskui pamanau, tegul verkia. Neprivalau tildyti jos verksmo, netgi neprivalau jos raminti. Geriausia, ką galiu padaryti, – būti šalia. Ir leisti, kad išsiverktų.

Nežinau, kiek laiko šitaip sėdime. Tik žinau, jog ji verkia be galo, be krašto, nuo sėdėjimo vienoda poza man įskausta nugarą, o mūsų susikibusios rankos suprakaituoja. Vienu tarpu pasilenkiu ir paklodės kampu nušluostau jai skruostus. Rankos nepaleidžiu, ji nė nekrusteli ir nieko nesako. Verkia, ir tiek.

Bet kai jau nebeištverdamas noriu pajudėti ir paklausti, gal jai reikia vandens ar kavos, ji giliai, trūksmingai atsidūsta.

– Jis mirė prieš pusmetį, – taria.

– Tikriausiai jį labai mylėjai.

– Žinoma, mylėjau. Kaipgi kitaip.

– Jis buvo tavo vaikinas, – ne klausiu, o pasakau faktą. Tariuosi bent jau tai išsiaiškinęs.

– O Dieve, Timai, ne. Jis nebuvo mano vaikinas.

Regis, mano klaida ją nuliūdino, ir aš mikliai mintyse pasitaisau. Ne vaikinas. Tai kas, po velnių, toks?

– Jis nebuvo mano vaikinas, – pakartoja ji. – Jis buvo mano sūnus.

51

NUO PAT BENDŽAMINO MIRTIES JI NEIŠDRĮSO KAIP REIKIANT JO prisiminti. Per daug skaudu atgaminti įvykių seką, pasibaigusią nėštumu, kūdikio gimimu ir siaubinga jo mirties diena. Ji žino tik tiek, kad tą akimirką, kai suprato jį mirus, – kūnelis gulėjo šaltas, nubalęs ir negyvas it akmuo, – danguje užgeso saulės šviesa. Pasaulis tapo juodas, ją tarsi apleido pati siela.

Dabar atrodo, jog po visų tų vienatvės ir tylos mėnesių žaizda lyg ir užsitraukė, beribę juodumą krūtinėje dengia gležnas naujos odos sluoksnelis. Prisiminti – tai tartum nudrėksti šašą ir vėl atverti juodą tuštumą širdies vietoj.

52

– KĄ? TAVO SŪNUS?

Toks jausmas, tarsi galva būtų prisipildžiusi švino. Jos žodžiai pasiekia ausis, bet ne protą. Jie man nuskamba beprasmiškai.

– Taip.

Abu tylime. Bandau suvokti, ką tai reiškia.

– Tu turėjai sūnų ir jis mirė?

– Taip.

Ir nors žinojau, kad jai buvo atsitikę kažkas blogo, šitai taip siaubinga, taip pranoksta visas mano įsivaizduotas versijas, jog lieku be žado. Sudrebu staiga pajutęs šaltį, sakytum už kaklo kas būtų užkišęs ledokšnį. Šiaip taip įveikiu galingą norą atsistojus lakstyti po kambarį ir keikiantis spardyti sienas – nors kiek išleisti nervinį garą, nuo kurio sprogsta mano kūnas. Bet prisiverčiu giliai kvėpuoti ir niekur nejudėti, ramiai sėdėti.

Žiūriu, kaip jos skruostu ritasi ašara ir nurieda per kaklą.

– Aš tiesiog nepajėgiu... – murmu purtydamas galvą. – Tu buvai motina?

– Ir *tebesu*, – sako ji. – Tebelaikau save Bendžamino motina, nors jo nebėra.

– Ana, velniai rautų... Nežinau, ką sakyti.

– Tu ir negali nieko pasakyti. Verčiau tylėk.

Mes sėdime tylėdami, ji vėl verkia. Aš netariu nė žodžio. Ką galiu pasakyti? Tai per daug tolima mano patirčiai. Niekada nesu buvęs arti mirštančiojo, bet, kiek girdėjau, netekti vaiko blogiausia, kas gali atsitikti žmogui. Neįsivaizduojama, nusižengimas įprastai pasaulio tvarkai.

Žiūrint, kaip Ana verkia, man dingteli, kokia ji ori ir graži. Ištvėrusi blogiausia, ką gali išgyventi žmogus. Ir visą laiką, kai gyvenu su ja, ji kovoja su šituo sielvartu, slepia jį nuo visų, stengiasi viena susidoroti su tokia tragedija. Pirma laikiau ją silpna, kaip koks žioplys maniau, jog stipresnis žmogus būtų įstengęs įveikti jį įkalinusį nerimą. Dabar manau, kad ji narsuolė.

– Aš nesitikėjau pastoti, – sako ji, rankove šluostydamasi veidą. – Kai sužinojau, buvo toks smūgis. Mama su tėčiu žuvę, daugiau jokios šeimos.

Ji šniurkšteli nosimi, giliai, sunkiai atsidūsta ir ima pasakoti.

53

JAI BUVO AŠTUONIOLIKA, VOS PRIEŠ KELIS MĖNESIUS BAIGUSI MOkyklą. Per jauna tapti motina.

Teigiamas nėštumo tyrimas iš pradžių atrodė lyg pokštas – pernelyg beprotiška, kad būtų tikra. Išvydusi dvi linijas ėmė keistai, isteriškai krizenti. Paskui apsipylė ašaromis. Nusišluosčiusi jas ir nusipraususi veidą vėl nudrožė į vaistinę ir nusipirko dar vieną testą.

Pas gydytoją nėjo. Markui nesakė. Nei Fionai. Liovėsi gerti alkoholį ir sumažino kavos kiekį. Tai nebuvo sunku: ją pykino ir nesinorėjo net pagalvoti apie tokius stiprius gėrimus. Markas su Fiona ničnieko neįtarė – ji paimdavo įpiltą taurę vyno ir paprasčiausiai neva pamiršdavo išgerti, o jie tik pasijuokdavo sakydami, kokia ji išsiblaškiusi. Nuovargį, norą anksti gultis ji pateisindavo kažkokiu įkyriu virusu.

Sąmoningai ji neapsisprendė išlaikyti nėštumo. Tiesiog nieko nedarė. Pas gydytoją nuėjo jau aštuoniolikos savaičių.

– Dar galite pasidaryti abortą, – paaiškino gydytoja. – Tik bus šiek tiek sudėtingiau. Galbūt reikės pagulėti ligoninėje.

– Bet aš nežinau, ką daryti, – tarė Ana, uždėdama delną ant pilvo. – Dar nenusprendžiau.

Daktarė švelniai nusišypsojo ir palietė Anai petį.

– Man rodosi, jau nusprendėte.

Po savaitės ji pajuto pirmuosius vaisiaus judesius. Viduriuose tarsi lengvai suplazdėjo plaštakė.

Dar po savaitės prisipažino Markui su Fiona.

– O Dieve... – ištarė Markas.

– Kiek mėnesių? – griežtai paklausė Fiona, šnairuodama į jos pilvą.

– Keturi. Beveik aštuoniolika savaičių.

– Oo... Vadinasi, tu...

– Taip, gimdysiu, – pasakė Ana. – Apsisprendžiau. Turėtų gimti birželio mėnesį.

Markas daugiau netarė nė žodžio. Kostelėjęs atsisėdo, paskui vėl pašoko ir nuėjęs prie lango ėmė žiūrėti.

Fiona piktai dėbtelėjo į jį, atsiduso ir atsigręžė į Aną.

– Šitai... na, viskas per daug neįtikėtina, – susiraukusi tarė. – Tiesą sakant, manau, jog truputį neatsakingai elgiesi. Tu tiesiog per jauna.

Ji toliau pamokslavo, protino ją, aiškino, kaip būsią sunku, kaip vaikai pakeičia visą žmogaus gyvenimą. Ana leido jai išsikalbėti. Suprato, jog ji šitaip kalba susirūpinusi, o ne smerkdama, ne iš blogos valios. Fionai šnekant, ji mėgino sugauti Marko žvilgsnį. Norėjo jam parodyti, – šypsniu ar akimis, – jog jam nėra ko bijoti. Fiona niekada nesužinos. Nors jis nė karto tiesiai nepasakė, ji žinojo Marką bijant Fionos pykčio. Ana kažkaip suvokė: Fiona bus baisiai nepatenkinta, kad kūdikis Marko.

Ji norėjo nuslėpti tiesą ir dėl savęs. Pernelyg brangino Fionos ir Marko draugystę, kad ja rizikuotų. Ji mielai saugos paslaptį, jeigu tik tai padės išlaikyti esamą padėtį.

Ana ir Markas niekada nesikalbėjo apie jųdviejų naktį kartu, net neužsiminė. Po tos nakties jie daugiau nebuvo fiziškai suartėję, jų santykiai netapo nei glaudesni, nei šaltesni. Sakytum išvis nieko nebūtų įvykę. Ana neįsižeidė. Žinojo, toks jau Marko būdas,

ne dėl Anos jis toks santūrus. Jis buvo pernelyg savarankiškas, kad jam reikėtų tokio artumo. Romantiška meilė, sykį prasitarė jis, jam nesuprantamas dalykas. Ji neprieštaravo. Jai tiko jų trijulės draugystė, o artimesnis ryšys su Marku tik be reikalo viską pakeistų. Nėra reikalo, kad ir kūdikis ką nors pakeistų. Taip, tėvas jis, bet šitai nesvarbu. Niekas neturi sužinoti. Tai galėtų tapti jųdviejų paslaptimi. Net nereikėtų jos aptarti ar tik aiškiai pripažinti. Ji būtų sau, ir tiek.

– O tėvas? – pagaliau paklausė Fiona. – Kur jis? Ką jis mano?

– Jis niekas, – nerūpestingai atsakė ji, stengdamasi nežiūrėti į Marką ir neparausti. – Neketina į tai veltis. Visai ne tėviško tipo. Nenoriu atrodyti lengvapėdė ar dar kokia, tačiau tai nesvarbu.

Fiona vėl atsiduso, Ana pamanė, jog ji ims ginčytis, reikalauti tėvo vardo, kad galėtų priremti jį prie sienos. Bet Fiona priėjusi atsistojo jai už nugaros, padėjo ranką ant peties.

– Žinau, tau tikriausiai baisu, bet mes čia. Su tavimi. Tu nesi viena.

*

Fiona su Marku įsikėlė pas ją, ir tie keli likę mėnesiai buvo vieni laimingiausių Anos gyvenime. Apsigyvenus daugiau žmonių, namas persimainė. Markas su Fiona padėjo išdažyti miegamąjį – švelniai žalsva, gražia, raminančia spalva, drauge jie pakabino naujas užuolaidas, apstatė kambarį kūdikiui reikalingais baldais. Balta lovelė, graži lininė patalynė, puošniu gobelenu apmuštas krėslas, visokie žaisliukai, skirti kūdikiui graužti ir maigyti.

Mėnesiams slenkant, Ana vis labiau storėjo, vis lėčiau judėjo. Daug laiko vien tik snausdavo patenkinta, jog nereikia nieko veikti, tik laukti. Laukti, kol Markas su Fiona grįš iš darbo ir palaikys jai kompaniją, laukti savaitgalių, kai visi trys žais žodžių loto, ilgai ir lėtai vaikštinės saulutėje. Laukti kūdikio atėjimo.

Ana ir Markas niekada nesikalbėdavo apie jo tėvystę. Bet Ana žinojo jį žinant. Kai vaisius ėmė spardytis, ji pasiūlė jam pačiupinėti. Iš pradžių jis atsisakė, susidrovėjo ir susigėdo, bet vieną dieną nusileido, uždėjo delną ant ištempto pilvo ir ėmė laukti. Ana matė, kaip jis išpūtė akis. Jo nuostaba prajuokino. Vėlesniais mėnesiais, kai vaisius pasidarė daug judresnis, o spardymasis tapo aiškiai pastebimas, jis mielai dėdavo ranką ir laukdavo. Ir žiūrėdavo į Aną tokiomis akimis, lyg ji būtų stebukladarė, pirmoji žemės moteris, nešiojanti kūdikį. Ir nors iš tikrųjų ji ničnieko nepadarė, tik neapsisaugojusi užsiėmė seksu, nuo jo žvilgsnio Ana pasijusdavo protinga, nepakartojama ir kažkodėl didžiuodavosi savimi.

*

Gimdymas prasidėjo vidury dienos. Ana nustebo – visada manė, jog tai atsitiks naktį, jai gulint lovoje. O tada ji buvo prekybos rajone. Pirko kūdikiui drabužėlius: neregėto mažumo marškinukus ir kojinytes, daikčiukus, regis, per mažus žmogiškai būtybei. Pirmas skausmas smilktelėjo nugaroj; nors buvo toks stiprus, jog ji sustojo atgauti kvapo, vis dėlto pamanė pasitempusi kokį raumenį ar nevykusiai kryptelėjusi. Buvo nėščia jau trisdešimt aštuonias savaites, bet nesitikėjo skausmo nugaroje.

Vaikštant po parduotuves skausmai kartojosi, pagaliau sąrėmio metu ji turėdavo sustoti ir susiėmusi nugarą giliai kvėpuoti, kol praeis. Jie buvo sutarę, kad prasidėjus gimdymui ji paskambins Fionai ir toji nuveš ją į ligoninę, tačiau jai užsinorėjo Marko. Paskambino jam į darbą.

– Markai, manau, prasidėjo, – tarė jam. – Turbūt jau gimdysiu.

– Kur tu? – paklausė jis. – Tuoj pat važiuoju tavęs paimti.

Jis nuvežė ją į ligoninę. Kelyje ji susigalvojo, kad sąrėmiai apgaulingi, ji bus išsiųsta namo, bet, kai pasistatę mašiną jie ėmė eiti į priėmimo skyrių, surakino toks skausmas, jog prisireikė sustoti ir

atsiremti į Marką. Jai pasirodė, sąrėmis trunka taip ilgai ir jis toks skausmingas, kad ji kaipmat ir pagimdys. Tačiau tai tebuvo pradžia, skausmai užtruko kelias valandas ir naktį visai įsismarkavo.

– Aš negaliu pagimdyti, kai tokie skausmai, – sudejavo ji per vieną trumpą atokvėpį tarp sąrėmių. – Nesąmonė, kad šitaip baisiai skauda. Tikriausiai kas nors negerai.

Tačiau akušerės ramiais, švelniais balsais, nepakenčiamai patenkintais veidais ramino ją, jog viskas eina kuo puikiausiai.

– Aš negaliu pagimdyti! – suriko ji paryčiui, keičiantis medikų pamainai. – Man gana. Važiuoju namo!

Po valandos iš tarpkojo išslydo Bendžaminas ir garsiai užklykė. Ji paėmė jį, ir skausmas stebuklingai liovėsi. Ją užplūdo meilė akušerėms, meilė Markui su Fiona, meilė visam pasauliui. Karščiausiai pamilo savo naujagimį sūnelį.

54

KALBĖDAMA APIE BENDŽAMINO GIMIMĄ IR JO TRUMPUTĮ GYVEnimą, ji visiškai atsimaino. Atrodo švelnesnė, atviresnė, akys spindi kone apčiuopiamu pasididžiavimu ir laime. Gera matyti, kad ir trumpai, jos veidą tokį giedrą, netemdomą šešėlių. Galima pamanyti, jog blogiausia ji net pamiršo. Bet pradėjus antrą pasakojimo dalį, apie Bendžamino mirtį, jos laikysena staigiai pasikeičia. Ji susigūžia, veidą perkreipia sielvartas. Rankos neramiai juda ant kelių. Akyse likęs vien tik skausmas.

55

DIENA, KAI BENDŽAMINAS PASKENDO, BUVO GRAŽI, SAULĖTA, NORS žiema, bet taip šilta, kad galėjai atidaryti langą, įleisti į vidų gryno oro. Bendžaminui buvo aštuonios savaitės – Anai tos savaitės atrodė stebuklingos. Ji neįsivaizdavo, kad meilė gali būti tokia didžiulė, tokia nepasotinama. Neįsivaizdavo, su kokiu džiaugsmu kiekvieną kiekvienos dienos ir nakties minutę ji rūpinsis kitu žmogumi.

Kasdien turbūt valandų valandas tik žiūrėdavo į jį žavėdamasi jo kūnelio, rankyčių ir kojyčių, akių, akinamos jo šypsenos stebuklu. Nors jautėsi užsiėmusi labiau negu visada, besidarbuojanti kur kas našiau ir daug reikalingesnė, vis tiek buvo laisvesnė negu seniau. Ji nebesuko sau galvos dėl įprastų dalykų kaip laikas, mokslas ar namų tvarkymas. Gyveno tik Bendžaminui. Miegodavo, kai užmigdavo jis. Pabusdavo, kai jam jos prireikdavo. Visur jį nešiodavosi, po kelias valandas prasėdėdavo vienoj vietoj jį žindydama arba ant peties migdydama. Vaikščiodavo po namus vilkėdama plačiais marškinėliais ir ilgais sijonais, plaukus susukusi ant viršugalvio į palaidą mazgą. Krūtys buvo didesnės nei pirma, pritvinkusios pieno, ji jautėsi dosni ir graži, patraukli ir moteriška. Jautėsi stipri, viską galinti ir rami.

Tą rytą Bendžaminas buvo užgaidus ir irzlus. Ant kojų nuo ketvirtos valandos, ji apsidžiaugė įėjus į virtuvę Markui.

– Išvežkime jį į lauką, – pasiūlė Markas, atidarydamas stiklines duris, kad įeitų šilumos.

Jis buvo kaip reta linksmai nusiteikęs. Visada toks rimtas ir santūrus, – nepasakysi, kad piktas, tačiau nesišvaistantis šypsenomis, – jeigu jau pralinksmėdavo, būdavo sunku jam atsispirti, neužsikrėsti gera nuotaika.

– Gerai, puiki mintis, – nusijuokė Ana.

Jis pasilenkė prie Bendžamino ir vien tik jam skirtu balsu paklausė:

– Ar norėtum pasivaikščioti, jaunikaiti? Pasidžiaugti diena? Truputį pasigrožėti šia nuostabia šalimi, kurioje tau pasisekė gimti?

Po kiek laiko į apačią nulipo ir Fiona. Kol ji pusryčiams valgė javainius, Markas paklausė, ką ji norėtų veikti.

– Kodėl mums nenuplaukus keltu į botanikos sodą? – pasiūlė ji. – Paiškylauti.

– Iškyla – fantastiškas sumanymas, – pritarė Ana. – Bet neplaukime keltu. O jeigu Bendžaminas pradėtų verkti? Būtų nekas.

– Gal tada galėtume nueiti prie Fearlaito baseino?

– Kad mes visada ten einame. Bandykime kur nors kitur, – tarė Ana. – Kur galėtume nuvažiuoti mašina. Dėl visa ko.

– Žinau tokią vietą, – pasakė Markas. – Nebuvau jau trejus metus. Ten daug medžių, taigi ir pavėsio. Tu, Fiona, galėtum pasivaikščioti, o aš su Bendžaminu ir Ana pasilepinsime ant žolės.

Fiona ėmė tepti sumuštinius, Ana viršuje krovė krepšį. Buvo juokingai susijaudinusi – nuo Bendžamino gimimo beveik neiškėlė kojos iš namų. Dabar puldinėjo po kambarį kišdama į krepšį daiktus: kremą nuo įdegio ir saulės akinius, sauskelnes ir vaiko kremukus. Skrybėlę sau ir kepuraitę Bendžaminui.

Markas vairavo; nuvažiavę vežimėlį jie nunešė laiptais į iškylų veją ir po medžiu patiesė pledą. Valgė sumuštinius ir vynuoges, gėrė apelsinų nektarą. Paskui Fiona pasiėmė knygą, Markas atsigu-

lė aukštielninkas, pasidėjo rankas po galva ir pradėjo snūduriuoti. Ana pamaitino Bendžaminą, tada atsigulė žolėje šalia jo ir viską jam rodė: žolės laiškelius, akmenukus, žalius lapus. Po kiek laiko Fiona knygą padėjo ir pasakė einanti pasivaikščioti.

Netoliese didelė šeima triukšmingai kepė ant grotelių mėsą. Visas būrys vaikų nuo dvejų iki penkiolikos metų šūkavo ir kvatojo. Seniau klegesys Aną būtų erzinęs, tačiau pati tapusi motina ėmė mylėti vaikus, suprato, kokie jie brangūs. Ji žiūrėjo, kaip šeimos motina, kažką patvarkiusi vienam mažesniųjų vaikų, paleidžia jį pliaukštelėdama per užpakaliuką. Moteris atrodė pavargusi, bet laiminga. Ana šypsojosi klausydamasi triukšmo ir svajojo kada nors irgi turėti gausią šeimą. Įsivaizdavo, kaip jai patiktų tokio pulko energija ir keliamas sąmyšis.

Staiga ant jų pledo bumbtelėjo sviedinys, atsirito prie pat Bendžamino galvos. Iškart pribėgo berniukas, uždusęs ir užraudęs, pastvėrė sviedinį ir vėl nulėkė neatsiprašęs ir net nesuvokęs, kad nusižengė. Trepsėdamas per pledą apvertė jų puodelius su nektaru, ir Ana akimirką plykstelėjo pykčiu dėl tokio akiplėšiškumo, nerūpestingumo, bet paskui širdyje nusijuokė, kad jos naujasis atlaidumas taip greitai virto susierzinimu.

Po kiek laiko Bendžaminas ėmė zirzti ir Ana suprato, jog jis pavargo ir nori miego. Vėl jį pamaitinusi paguldė į vežimėlį. Bet jis nenusiramino. Rėkė sugniaužęs kumštelius ir susiraukęs kaip senukas.

– Turbūt eisiu jo pavežioti, – tarė ji Markui.

– Aha, – neatsimerkdamas murmtelėjo jis.

Ana nustebo, kad taip sunku stumti vežimėlį per didelę žolę. Vežimėlis buvo brangus, bet skirtas važinėti mieste, lygiais paviršiais, o ne per nelygią žemę. Maži rateliai strigo žolėje, stojo užkliuvę už akmenų. Ji turėdavo stoviniuoti, o Bendžaminas vėl pravirkdavo. Ji tikėjosi, kad jis apsiramins vežimėliui riedant greičiau, bet, kol pa-

siekė lygią betoninę nuožulnumą, vaikas ėmė verkti dar smarkiau, dar įnirtingiau. Vežimėlio pintinės dugne ji paieškojo čiulptuko, bet nerado. Bendžaminas visai įsirėkė.

– Atsiprašau, vaikine, labai atsiprašau, bet aš turiu surasti tavo žinduką.

Per žolę parstumti vežimėlį atgal visą kelią būtų buvusi per didelė gaišatis, todėl ji paliko jį stovėti ant betoninio tako ir nubėgo į iškylų aikštę. Paskubomis paieškojo tarp pledų, pasirausė maisto pintinėse ir maišeliuose, bet veltui.

– Nubėgsiu prie mašinos, – sušuko ji Markui. – Truputį pasaugok Bendžaminą.

Jis nei atsiliepė, nei atsimerkė, tik kilstelėjo ranką, girdi, aišku.

Pagriebusi raktelius, ji pasileido laiptais į automobilių aikštelę. Bendžamino krėsliuke suradusi čiulptuką lengviau atsiduso. Užrakinusi mašiną grįžo į iškylų veją.

Tik po kelių sekundžių suvokė, kad vežimėlio nėra. Pačią pirmą akimirką net nepersigando, išvis nieko nepajuto. Tik apsidairė manydama, jog Markas bus jį nusivežęs – kur nors pasivaikščioti arba atgal prie iškylautojų. Net nesusirūpino.

Tik žvilgtelėjusi į nuožulnumos apačią ir iš vandens pamačiusi kyšant pažįstamas juodas vežimėlio rankenas, tarsi du egzotiškus paukščius, ji pasileido bėgte.

56

JOS ISTORIJA PAAIŠKINA VISKĄ: LIŪDNUMĄ, NERIMĄ, UŽDARUMĄ.

– Ana, Dieve mano... Jis paskendo? Tai tiesiog... – Aš purtau galvą. – Vargšas berniukas. Vargšelė...

Aš nepasakau akivaizdžios frazės: „Tikiuosi, Ana, tu savęs nekaltini“, nes pasakyti tokius žodžius reikštų atverti duris skausmo lavinai. Taip pasakyti – vadinasi, pripažinti pernelyg baisų faktą: siaubingą tikrumą, jog ji jaučiasi klaikiai, atsakinga už nelaimę. Jog ją drasko kaltė.

Tai buvo nelaimė, idiotiškas nelaimingas atsitikimas, vienas tų sumautų dalykų, kurių nutinka gyvenime, bet vis tiek žinau, jog ji tikriausiai savęs nekenčia.

– Ar galima tau kai ką pasakyti? – nuleidusi akis klausia ji. – Kai ką, ko nesu niekam sakiusi?

– Žinoma.

– Aš visą laiką galvoju... Visą laiką abejoju, ar tą dieną dar kai ko neatsitiko.

– Ką turi galvoje?

– Betono taką. Vos vos nuožulnų. Aš tik po visko pastebėjau, kad jis trupučiuką nuožulnėja iki vandens. Ir aš vežimėlį palikau skersai nuolydžio, taip, kaip ėjau nuo iškylų vejos. Aš tik sustojau. Neatsukau vežimėlio vandens pusėn ar kaip kitaip, – atsidūsta ji,

atmesdama plaukus. – Ir žinau, kad nuspaudžiau stabdį, Timai. Tikrai žinau. Visada labai rūpestingai žiūrėdavau į tokius dalykus. Patikėk. Mat visą laiką bijodavau, kad jam ko neatsitiktų. Ir aš prisimenu, kaip nuspaudžiau stabdį. Daug dienų po to aiškiai prisimindavau plastikinę svirtelę po koja ir kaip ji spragtelėjo surakindama ratuką.

Aš kantriai laukiau nenuleisdamas akių nuo jos veido.

– Niekada apie tai neužsiminiau, niekam niekam, atrodė beprasmiška... tačiau tądien ten buvo daugybė žmonių. Toji šeima su būriu vaikų. Ir visada pamanydavau, ar kartais kuris nors tų vaikų... netyčia ar kaip kvailai žaisdamas, ar dar kaip... galbūt atsitrenkė... Ar nenukėlė stabdžio. Neapsuko vežimėlio. Galbūt pamatę jį riedant į vandenį persigando ir pabėgo. Juk žinai, kokie vaikai.

– Ana, tau reikėjo sakyti, – tariu. – Reikėjo kam nors pasakyti.

– Negalėjau. Kaip galėjau kaltinti ką nors kitą? Iš tikrųjų kalčiausia aš. Net jei kas nors tikrai atpalaidavo stabdį, atsitrenkė į vežimėlį ar netgi jį pastūmė. Aš jį ten palikau. Jo motina. Aš buvau už jį atsakinga.

– O kaip Markas? Ir jis buvo atsakingas. Tu paprašei pasaugoti vaiką.

– Jis tuo metu snaudė. Turėjau patikrinti, ar jis mane išgirdo, ar suprato. Neturėjau teisės būti tokia rami. Bet kas iš to, jeigu rasčiau kitą kaltininką? Bendžaminas miręs. Jis nesugrįš. Nesvarbu, kas kaltas. Bendžamino nebėra.

57

JIS NENUSISUKA IR NESUTRINKA. JO ŽVILGSNIS TEBĖRA TIESUS IR atviras.

Jis ja tiki.

Nors ji sako, įtikinėja jį, kad jai nesvarbu kitų nuomonė, žinojimas, jog Timas ja tiki, krūtinę užlieja nuostabia šiluma, didžiuliu palengvėjimu. Įtampa, kuri paprastai laiko ją užsisklendusią savo kiaute, sunerimusią ir įsibaiminusią, išnyksta ir ji pasijunta glebi ir švelni, susitaikiusi su savimi. Širdis pritvinksta laimės, šis jausmas nuostabus ir naujas.

58

– Einam, noriu tau kai ką parodyti, – sako ji, keldamasi ir tiesdama man ranką, ir iš jos išraiškos suprantu, jog ji ketina parodyti man palėpę.

Vienoje kertėje lovelė. Šalia jos didžiulis krėslas. Lovelė paklota, užtiesta minkšta vaikiška antklodėle. Virš lovutės siūbuoja ryškiai marga žaislinė konstrukcija – geltonos antytės ir raudoni burbuliukai. Iš kitos pusės stovi komoda, ant jos – kelios įrémintos nuotraukos. Ana, laikanti kūdikį. Iš arti nutrauktas Bendžamino veidukas.

Ji eina prie lovelės, pasuka konstrukcijos raktelį. Antytės ima suktis ratu, suskamba švelni lopšinė.

– Ateinu čia pasėdėti šalia jo lovelės, – sako ji. Žingtelėjusi atgal atsisėda į krėslą. Iš akių vėl pasipila ašaros, ji atsidūsta. – Sėdėdama apsimetu, ir tiek. Apsimetu laukianti, kada jis pabus. Apsimetu, jog viso to niekada nebuvo. Jog jis nemirė. Kai kada netgi patikiu tuo. Gal porą sekundžių. Kartais apima nuostabus pasitenkinimas, tarsi būčiau normali motina, laukianti pabundant savo kūdikio. Ir pasijuntu beveik laiminga. Tos akimirkos atlygina už viską. – Ji pakelia antklodėlę prie veido, prikiša prie nosies, užsimerkia. – Šitaip jį užuosdavau. Galėdavau traukti jo kvapą nežinia kiek laiko. Manau, tas kvapas jau išsivadėjo. Bet vis tiek primena jį.

– Kai jis mirė, čia praleidi daug laiko? – klausiu.

Ji linkteli.

– Aš juk daugiausia būdavau viena, ypač kai Fiona ir Markas išsikėlė. Taigi galiu būti ir čia.

– O kodėl jie išsikėlė? Man atrodo, tau jų reikėjo. Ir kad jiems derėjo tau padėti. Būti su tavimi.

Valandėlę ji tyli, ant kelių sulenkia antklodėlę. Nuleidusi akis viena ranka lygina audeklą.

– Neabejoju, kad jie norėjo padėti. Netgi žinau, kad norėjo. Bet, manau, Fiona neištvėrė. Bendžaminui mirus, su manimi buvo sunku gyventi. Labai sunku. Įsivaizduok dešimteriopai audringesnes šios dienos emocijas. Ir pagalvok, kaip reikėjo diena iš dienos tai kęsti.

– Nepavydžiu, – burbteliu.

– O dabar įsivaizduok Fioną, nepakenčiančią net normalių emocijų. Markas mėgino man paaiškinti. Sakė, jų vaikystė buvusi tokia sudėtinga ir neužtikrinta, jog dabar, suaugusi, ji nori viską kontroliuoti. Savo aplinką, kiekvieną gyvenimo smulkmeną. Tačiau sielvarto nesukontroliuosi. Iš tikrųjų sielvartaujančiam žmogui net neįmanoma padėti. – Ji liūdnai nusijuokia. – Manau, begalinis mano sielvartas ją gąsdino. Vertė pasijusti bejėgę.

– Gerai, tarkime, toks paaiškinimas logiškas. Bet... dar vienas dalykas... jeigu jau klausinėju...

Dvejodamas nutylu.

Ji pakelia galvą.

– Sakyk.

– O kaip dėl žaliojo kambario? – klausiu. – Ar prieš kūdikio mirtį jis buvo tavo? Ar ten su Bendžaminu miegodavot?

– Taip, – patvirtina ji. – Trise mes jį įrengėme prieš Bendžaminui gimstant.

– O po mirties tu persikėlei į mažesnį kambarį?

– Po mirties negalėjau jame būti. Negalėjau miegoti. Perėjau į senąjį tėčio kabinetą. Visi kiti kambariai atrodė per dideli. Per daug tušti.

– Ar niekada negalvojai išsikraustyti kitur? – švelniai paklausiau. – Parduoti šitą namą? Pasiieškoti mažesnio.

Ji purto galvą.

– Ne, neturėjau teisės. Čia buvo Bendžamino namai. Jis čia gyveno. Negalėjau išsikelti.

Abu kurį laiką tylime. Neįsivaizduoju, kaip pakryps reikalai po šito pokalbio. Ką daryti su žmogumi, kuris toks sugniuždytas ir nusiminęs? Jaučiuosi lyg be žado, bejėgis. Jos tragedija tokia didelė, tokia visa aprėpianti, kad pats sau atrodau tarsi iš kito pasaulio. Kalbame ta pačia kalba, priklausome tai pačiai kultūrai, tačiau dabar visa tai atrodo tik paviršiniai dalykai. Vidumi ji kitokia, svetima, ir tai mane velniškai gąsdina. Pirma aiškiai žinojau, ko iš jos noriu, – sekso, o dabar toks noras atrodo nederamas, neįmanomas, netgi storžieviškas.

Ji turbūt jaučia mano mintis, mano sutrikimą, nes atsistojusi ima man už rankos, pasižiūri į akis nuoširdžiu ir ilgu žvilgsniu.

– Timai, – taria ji, – ar gali padaryti man paslaugą?

– Žinoma. Kokią?

– Tu neprivalai... – atsidūsta ji. – Tu žiūri į mane jau kitaip. O aš to nenoriu. Nereikalinga. Ir iš to jokios naudos. Man liūdna. Taip, mano kūdikis mirė – aš niekada nesiliausiu liūdėti. Tačiau aš nesu vien tik liūdesys. Tebesu mergina ir vakar tai prisiminiau. Nuo Bendžamino mirties pirmą kartą pasijutau taip gerai. Suprantu, tai, ką tau papasakojau, tikrai sunku ir rimta, bet jeigu pabandytum valandėlę tai pamiršti? Aš noriu vėl gerai jaustis. Noriu bučiuoti tave. Noriu susigrąžinti vakarykštį jausmą. Vakar vakare jaučiausi gyvesnė negu kada nors... Šiuo metu pirmiausia noriu, kad nežiūrėtum į mane lyg į kokią ligonę, o

pažvelgtum, kaip žiūrėjai vakar – lyg aš tau patikčiau, lyg laikytum mane gražia.

Giliai atsidususi, ji nusišypso. Skruostai raudoni, akys blizga. Atrodo gražesnė nei kada nors.

– Tu man ir patinki, – sakau. – Ir tikrai esi graži.

– Tai pabučiuok mane.

Ir aš ją bučiuoju.

59

Juodu grįžta į Timo kambarį. Jų judesiai lėti, atsargūs, iš pradžių abu drovisi, stengiasi rodyti didesnį pasitikėjimą savimi, negu jaučia. Nurengia vienas kitą, palenda po antklode ir atsidūrę jaukioje šilumoje atsikrato viso drovumo, susiglaudžia, bučiuojasi. Neskuba. Glamonėja ir bučiuoja vienas kitą nuo galvos iki kojų. Ji kone visą laiką užsimerkusi, nori mėgautis pojūčiais: kaip Timo pirštai glosto pilvą, lūpos slysta kaklu, kokia sūri jo oda, kaip duria neskustas smakras, bet atsimerkusi pamato Timo šypseną, rusvai žalias jo akis su raukšlelėmis kampučiuose, džiugią nuostabą jo veide.

Ir kol kas ji laiminga, nieko daugiau nežinanti, tik šią valandėlę, prisimenanti, ką reiškia duoti ir gauti malonumą, ką reiškia būti gyvai.

60

RYTĄ PABUNDU VĖLAI. ANA TEBEMIEGA ANT ŠONO, VEIDU Į MANE. Išraiška rami, lūpos tarsi šypsosi, ir man pasidaro smagu, kad aš suteikiau jai laimės. Kuo tyliau išlipu iš lovos ir einu į apačią virti kavos.

Įprastą darbą atlieku autopilotu, mintys grįžta atgal, į viršų, į vakardieną. Aš tikrai ne skaistuolis, pagal amžių nelaikau savęs neišmanėliu ar panašiai, bet seksas su Ana buvo tikras atradimas. Niekada nesimylėjau taip ilgai, taip neskubėdamas, taip jautriai. Niekada iki šiol taip nesirūpinau partnere. Ir pirmą kartą supratau, koks gražus gali būti seksas, kaip jis gali pakeisti žmogų.

Kai pagaliau nešinas puodeliais užlipu į viršų, Aną randu sėdinčią lovoje, apsisiautusią paklode iki pažastų. Šypsodama ji pakelia antklodę.

Keista, tačiau Ana, nuoga kaip dabar ir labiausiai pažeidžiama, regis, jaučiasi patogiau ir laisviau nei kada nors iki šiol.

*

Su Ana išbūname lovoje iki popietės. Atvyksta pora dažytojų sutvarkyti koridoriaus sienų, aš juos įleidžiu ir, palikęs darbuotis, vėl iškart grįžtu į lovą. Atsikeliu tik todėl, kad reikia maudytis ir keliauti į darbą. Restoraną pasiekiu ketvirtą, mažiausiai valandą

pavėlavęs, nes virtuvėje esu vienas ir turiu daugybę parengiamojo darbo. Bet pasikrovęs iš sekso energijos viską padarau rekordišku laiku. Dirbdamas galvoju apie Aną, ką mudu veikėme šį rytą, ką tikriausiai vėl veiksime šiąnakt, ir nuo kiekvienos tokios minties krūtinę nusmelkia laimės šiurpas.

Matau, kaip tėtis mane stebi stovėdamas virtuvės tarpdury. Susigriebiu, kad aš niūniuoju išsišiepęs lig ausų.

– Gerai nusiteikęs, – sako tėtis.

– Buvo puikios bangos prieš darbą, – tariu. Meluoti nėra jokio reikalo, tačiau tai, kas vyksta tarp manęs ir Anos, tebėra pernelyg šviežia. Nenoriu apie tai kalbėti, sugadinti iškeldamas į dienos šviesą.

– Sakai? – nusistebi jis. – Ir kurgi taip?

Tik tada prisimenu, kad man einant į darbą vėjas pūtė kranto pusėn, taigi visi šiauriniai paplūdimiai būtų buvę netinkami.

– Di Vajuje, – sakau. – Buvo geriau, negu atrodė. Priešais klubą krantas visai normalus.

– Rimtai? Ir su kuo ten buvai?

– Su pora draugų, – burbteliu nusisukdamas, susigėdęs dėl savo melo.

*

Vėliau, per patį užsakymų antplūdį, kai virtuvėje karšta ir nėr kada praskėsti rankų, išgirstu ateinant žinutę. Pasižiūriu tik todėl, kad gali būti nuo Anos.

„Timai, atsiprašau!“

Lila. Abejingai nustumiu telefoną ir toliau plušu. Po kelių minučių ateina dar viena žinutė.

„Nesiliaunu apie tai galvoti. Elgiausi pasibjaurėtinai. Jaučiuosi baisiai ir labai labai atsiprašau. Lila.“

Mano rankos tebėra užimtos, todėl atsakau ne tuoj. Kai pagaliau galiu paimti telefoną, pasirodo nauja žinutė.

„Nekankink manęs. Aš nuoširdžiai gailiuosi. Buvau tikra karvė. Ar galime tai pamiršti? Būti draugais?"

„Tu manęs nekankini, – nurašau jai. – Aš darbe, baisybė užsakymų."

„Ar man atleista?"

„Paskutinį kartą."

„Myliu tave. Ačiū. Ir ATLEISK."

*

Uždarius restoraną viską sutvarkau greičiau ir stropiau negu visada, pusę vienuolikos jau galiu eiti. Vos išjungiu virtuvėje šviesas, pypteli telefonas. Vėl žinutė nuo Lilos.

„Tebesi darbe? Gal užeik į Steino aludę su manimi išgerti? Aš jau esu. Pastatysiu alaus."

Man dingteli, jog pirmą kartą esu linkęs Lilai atsakyti. Jau nesu jos valioj. Ir staiga, nepaisant visko, ko ji man prišnekėjusi ir padariusi, man jos pasidaro gaila.

„Kas yra?" – pasiunčiu jai.

„Daug kas. Ar galime pasikalbėti? Ilgai neužlaikysiu. Pažadu."

Lilą randu kertėje su alaus bokalu. Kitas stovi vidury stalo.

– Čia tau, – sako ji.

Atsisėdu priešais ją.

– Kas atsitiko?

Ji atsidūsta.

– Gali nesakyti, – tariu. – Leisk atspėti. Išsiskyrei su Patriku?

Ji linkteli. Apatinė lūpa virpteli, akys sublizga, bet ji neverkia. Lilą nelengva pravirkdyti.

– Šlykštus apgavikas, – sako ji.

Stengiuosi neatrodyti pernelyg ciniškas, pernelyg patenkintas ar dar koks.

– Žinojau, kad kažkas vyksta, – pasakoja ji. – Vakar man grįžus namo taip keistai elgėsi. Kažkas nesuvokiama. Aš pajutau, turbūt šeštuoju pojūčiu. Ir tada jo mašinoje palikau savo telefoną su įjungta įrašymo programa. Jis visą laiką kažkur išvažiuoja. Nežinia kam skambinėja. Sako, verslo reikalais, bet nesąmonė. Žodžiu, demaskavau jį. – Ji trinkteli delnu į stalą. – Niekšas. Telefonas įrašė jį kalbantis su kažkokia merga. Sakė jai negalįs sulaukti, kol ji liks nuoga.

– Tu įrašei jo pokalbį? Ir jis nepastebėjo? Oho, Lila, tai bent įžūlumas. Fantastika.

Ji dėbteli.

– Įrašiau, na ir kas? Jis mane apgaudinėjo. Nemanau, kad šiuo atveju blogiukė esu aš. – Pasiraususi rankinėje išsitraukia telefoną ir ima spaudyti. – Nori pasiklausyti?

– Ačiū, ne. – Neaušinu burnos, girdi, jos pasipiktinimas veidmainiškas. Kam spardyti gulintį šunį? – Bjauru, žinoma. Bet mažas nuostolis.

– Gal ir taip, – sako ji. – Iš tavęs ir nesitikėjau užuojautos. Tik ne po vakarykštės dienos.

Nieko nesakau. Neketinu jai nieko palengvinti.

– Beje, aš buvau neteisi ir gailiuosi, – sako ji. – Elgiausi kaip ragana.

– Tikrai taip. Raganų ragana. Bet kodėl?

– Pati nežinau. – Ji pasižiūri į bokalą, siurbteli alaus. – Visą šitą naktį galvojau. Dieve, Timai, kokia klaiki naktis... Susiėdžiau su Patriku, todėl turėjau nakvoti pas motiną. Bet neužmigau, vis sukau ir sukau galvoje visą šitą šlamštą.

– Na ir?

– Matai, iš tikrųjų aš per daug nesigraužiau dėl Patriko. Žinojau, kad vis tiek turėsime išsiskirti. Neišvengiamai. Labiau krimtausi dėl mudviejų ginčo. Šlykščiai jaučiausi, vis galvojau, ką man kalbėjai. Žinok, tą įrašą padariau tam, kad galėčiau prigriebti Patriką ir pamiršti savo pačios elgesį. Norėjau, kad nors kartą kitas pasijustų blogiuku. – Ji vėl gurkšteli, o kai pakelia akis, jose tikrų tikriausios ašaros. Ji šypteli. – Padarei gerą darbą. Privertei mane pajudinti smegenis. Aš tau skolinga. Labai labai.

Aš purtau galvą jau norėdamas jai liepti, kad pamirštų vakarykštę istoriją, bet ji uždeda delną man ant rankos.

– Ne, paklausyk. Turiu kai ką pasakyti. – Ji palinksta prie manęs. – Naktį negalėjau užmigti. Iš pradžių savęs gailėjausi, jaučiausi be namų, be draugų ir baisiai nuskriausta. Vis galvojau, kokia neteisybė, koks tu nenaudėlis, koks šunsnukis Patrikas. Ir tada kažkodėl prisiminiau, ką man sakė mokyklos direktorė, kai aš buvau pašalinta už šunybę, iškrėstą Kelei Putland.

– Neįsivaizduoju, apie ką kalbi, – sakau. – Neprisimenu nei tos mergaitės, nei tavo šunybės.

– Nesvarbu. Svarbiausia, ką direktorė kalbėjo. Trumpai drūtai, ji man išdrožė, kad vis tiek gausiu ko nusipelniusi, jeigu neatsitokėsiu ir nepradėsiu elgtis su žmonėmis žmoniškai. Sakė, kad aš savanaudė, galvoju tik apie save. Sakė, jog turiu išmokti bent kiek atjausti kitus. Dieve, Timai, buvo tikrai siaubinga klausytis. Tokių žiaurių, piktų žodžių. Taigi nemiegojau kiaurą naktį, viską pergalvojau, iš rimtųjų, supranti? Prisiminiau, kaip elgiausi su Patriku, kaip niekada iš tikrųjų nesijaučiau jam įsipareigojusi, kaip visada dairiausi į šonus, ar nepamatysiu geresnio. Visada taip darau. Visada esu įsitikinusi, kad kitur žolė žalesnė. Paskui daug galvojau apie savo požiūrį į Aną, apie ginčą su tavimi, kol pagaliau man tarsi kokia šviesa nušvito – supratau, kad Anai buvau neteisinga.

Gulėjau ir bandžiau įsivaizduoti save jos vietoj, aišku? Mėginau ją užjausti... – Ji kilsteli rankas. – Ir pagaliau supratau, kaip vis dėlto man pasisekė. Kad tebeturiu protą. Esu psichiškai sveika. Matai, Timai, Ana tokia beviltiška, kad tiesiog nepajėgiau savęs įsivaizduoti jos vietoj. O tai jau daug ką sako, tiesa?

– Per daug savęs nepliek, Lila. Ir nebijok, Ana nė kiek nėra tokia beviltiška, kaip tau atrodo. Iš tikrųjų ji...

– Gerai, tebūnie, – pertraukia ji mane. – Tai netgi nesvarbu. Svarbiausia, jog aš noriu atsiprašyti. Tu buvai teisus. Aš buvau žiauri, bjauri ir to gailiuosi.

– Nieko baisaus, – gūžteliu. – Ačiū.

– Yra dar kai kas. Ką turime abu nuspręsti.

– Ką taip?

– Dėl to kito dalyko, kurį tu pasakei. Lovoje. Vakarėlio naktį. – Ji spusteli man ranką. – Tu neklydai. Aš visą laiką tave vedžiojau už nosies. Panaudojau tave savo savimeilei pakutenti, kaip tu sakei. Žinau, ką tu man jauti, ir turbūt norėjau, kad toliau jaustum tą patį. Malonu tave turėti atsargai, supranti? Kaip apsidraudimo priemonę. Tačiau taip nesąžininga. Dabar suprantu. Iš tikrųjų norėjau, kad tau manęs reikėtų, nors man tavęs ir nereikia. Siaubingas elgesys. Ypač kai žinau, jog noriu tik būti tavo drauge. Daugiau niekuo. Privalai žinoti. – Ji atsidūsta. – Atleisk, Timai. Tikrai.

Jos prisipažinimas, prieš kelias dienas galėjęs velniškai įskaudinti, dabar nuslysta nė neįdrėksdamas, net stebiuosi, kad nė kiek neužsigaunu ir lieku abejingas.

– Viskas gerai, – sakau. – Atsiprašymą priimu. Nieko blogo neatsitiko.

Ji nustemba.

– Nejaugi?

– Ką reiškia „nejaugi“? O ko tu tikėjaisi?

– Nežinau. Kažko daugiau. Anądien ant manęs taip pykai. O aš turbūt ir verta tavo pykčio. Tikrai verta.

Gūžtelėjęs paimu bokalą, geriu alų. Nors staiga Lila tapo apdovanota nauja įžvalga ir taip karštai įtikinėjo norinti pasikeisti, atrodo, jos nė kiek nejaudina mano abejingumas. Neabejoju, jai patiktų, jeigu apsipilčiau ašaromis, maldaučiau sugrįžti. Jai ne prie širdies mano ramumas ir noras atsisveikinti su ja.

– Taigi, – tariu nekantraudamas greičiau išeiti, grįžti pas Aną, – dar turi kokių naujienų? Sakei, yra keletas dalykų, apie kuriuos reikia pasikalbėti.

– Dar vienas. – Ji paleidžia mano ranką, atsitiesia, kosteli. – Man reikia pagalbos.

– Sakai?

– Ar galėčiau pagyventi tavo namuose?

Aš nusijuokiu. Kartais negaliu nesižavėti Lilos akiplėšiškumu.

– Turi galvoj – Anos namuose?

– Tegul bus Anos. Galima? Kokias porą savaičių.

– Man rodosi, tuos namus vadinai skyle.

– Taip nesakiau. Gal minėjau, kad namas keistas ar šiurpokas. Gal sakiau, jog jame šalta. Tikrai nevadinau skyle.

Nenuleisdamas akių nuo jos veido lėtai gurkšteliu alaus.

– Klausyk, daugiau neturiu kur eiti, aišku? Negaliu likti bute su Patriku. Tik ne dabar. O jei ilgiau pabūsiu pas motiną, tuoj mane lankysi psichiatrijos skyriuje. Aš išprotėsiu. Galėčiau ją pasmaugti, o juk praleidau ten vos vieną naktį. – Ji palinksta artyn. – Paklausyk, Timai, tu man skolingas. Mes su Patriku tave priėmėme, kai grįžai iš Indonezijos. Ir tai nebuvo idealus sprendimas. Man reikia kur nors prisiglausti, kol susitvarkysiu gyvenimą. Daugiausia kelias savaites. Žinau, turėsiu atsiprašyti Anos. Ir atsiprašysiu. Tikrai gailiuosi. Galiu net atsiklaupti.

– Nemanau.

– Kodėl gi? Tikrai aš nuoširdžiai gailiuosi. Ana tikrai...

– Ne, – pertraukiu ją. – Noriu pasakyti, tau tikrai nereikės klauptis. Vargu ar Ana tau išėjus kada nors prisiminė tavo šnekas. Mes buvome šiek tiek užsiėmę.

Ji įdėmiai pasižiūri.

– Mat kaip... Vadinasi, jau pora, ką?

– Turbūt.

– Ką reiškia „turbūt"? Arba pora, arba ne.

– Tada, manau, taip.

– Sakei, Anai sunkus metas, – neatlyžta Lila. – Tai kas jai atsitiko?

Aš purtau galvą.

– Nesakysiu. Ne tavo reikalas. Jeigu tikrai nori sužinoti apie Aną, pasiklausk ją pačią.

Lila maldauja papasakoti, žada saugoti paslaptį, bet aš tyliu. Kol baigiame alų, pokalbį kreipiu į kitus dalykus – darbą, orus, panašias neutralias temas. Ji įkalbinėja pasėdėti ir išgerti dar po bokalą, bet sakau, jog turiu eiti. Pažadu šįvakar paklausti Aną dėl galimybės pagyventi ir atsisveikinęs išeinu.

*

Aną nustebina Lilos prašymas, – ir nenuostabu, – bet papasakoju jai, ką Lila kalbėjo, kaip gailisi; akimirką patylėjusi, Ana sutinka. Parašau Lilai žinutę, kad ji jau turi pastogę, tada nusviedžiu telefoną ir visą dėmesį skiriu Anai, šiltai, švelniai ir laukiančiai.

61

Lila apsireiškia rytą. Kaip tik grįžtu iš parduotuvių, kai ji atvažiuoja savo muiline. Per greitai įsuka į alėją ir sustabdo beveik po langais taip staigiai nuspausdama rankinį stabdį, kad net sužviegia padangos. Tarsi tokiam atvykimui dar trūktų įspūdingumo, ji du kartus pasignalizuoja ir pagaliau iššoka iš mašinos.

– Aš čia! – mojuodama šaukia.

– Tai jau matyt, – sakau. Padėjęs kuprinę ant priebučio laiptų einu prie mašinos, vos nesprogstančios nuo dėžių, maišų ir maišelių.

– Po galais, Lila, ko čia prisivežei?

– Drabužių. Muzikos, – gūžteli ji. – Svarbiausius daiktus. Ne tiek ir daug.

Pasilenkęs nuo užpakalinės sėdynės pagriebiu šiukšlinį maišą su drabužiais. Lila paima kitą, ir einame į vidų.

– O kurgi Ana? – klausia ji. – Išėjusi?

Jau pamanau ją pajuokavus ar tyčia taip bjauriai paklausus, bet prisimenu, jog iš tikrųjų ji nežino apie Anos agorafobiją. Galbūt reikėjo vakar bent šitai papasakoti – ko gera, ateityje būtų išvengta nesusipratimų. Bet koridoriaus gale pasirodo Ana, eina prie mūsų, todėl nėra kaip pasakyti.

– Labas, Lila, – šypsodamasi taria Ana. – Gal padėti?

Lila numeta maišą ant grindų. Prieš prabildama žvilgteli į mane – nedrąsiai, susigėdusi. Man jos beveik gaila.

– Labai ačiū, kad leidi pagyventi. Tikrai. Fantastika. Tiesiog aš... Na... Kitaip nežinau, ką būčiau dariusi.

Ana tik numoja.

– Didelio čia daikto. Nesuk sau galvos.

Lila nuleidžia akis, lengvai paspiria maišą.

– Anądien buvau nemandagi, labai atsiprašau. Kvailai elgiausi. Pati nežinau kodėl. Tikriausiai laikai mane pabaisa, tikra kvaiša. – Pakėlusi galvą šypteli. – Bet aš tokia nesu. Bent jau nuo šiol stengsiuosi pasitaisyti. Pamatysi. O jeigu imčiau elgtis kaip idiotė, leidžiu taip ir pasakyti arba išmesti mane lauk. Kaip labiau patiks.

Ana juokiasi. Lila nerangiai peržengia savo maišą ir apkabina ją.

Lila sako norinti pirma apžiūrėti visus miegamuosius, tada pasirinkti ir, aišku, drožia į senąjį Anos ir Bendžamino kambarį.

– Nuostabus. Šitą imsiu.

Ana tyli kramtydama lūpą, nuleidusi akis.

– Gal pasirink kurį kitą, – sakau.

– Nieko, – taria Ana. – Tebūnie, Timai. Tegul gyvena.

Lila, arba nepastebėjusi Anos nepasitenkinimo, arba nekreipdama į jį dėmesio, suploja delnais.

– Puiku. Tiesiog dieviška žaluma. Tokia raminanti ir gaivi. Įsimylėjau šitą kambarį!

Padedame Lilai susinešti daiktus. Ana įsigudrina padėti neišeidama į lauką, bet šito nepabrėždama. Kai automobilis ištuštėja, kambarys prisipildo maišų ir dėžių, iš visų lenda drabužiai.

– Ačiū jums abiem, – dairydamasi sako Lila. – Dabar galite eiti smagiau leisti laiko, aš pati viską išpakuosiu. Žinote, atsiprašiau iš darbo, kad galėčiau persikraustyti ir dar kai ką nuveikti, bet pažadu jums neįkyrėti. Žaibiškai susitvarkau ir važiuoju į parduotuves. Pirkti naujų drabužių. Pirkimo terapija. Pamatysite. – Ji pasižiūri į Aną. – Aš tau nė trupučio netrukdysiu. Net nepastebėsi, kad esu.

62

Tą dieną Timas anksti pradeda darbą, turi pasiruošti vakaro antplūdžiui, todėl išeina iš namų prieš pietus. Ana kurį laiką sėdi palėpėje, bet išalkusi nulipa. Pabeldžia į Lilos duris. Jos kambarys tvarkingas, atsivežti daiktai sudėlioti, lova paklota. Sieninėse lentynose jau stovi keletas knygų, retro stiliaus vaza, didelė įrėminta žavingai atrodančios Lilos nuotrauka. Tos lentynos buvo tuščios nuo tada, kai Ana išėmė Bendžamino daiktus ir sudėjo į dėžes: jo knygeles ir barškučius, pliušinę pandą, Fionos nupirktą geltoną žirafą. Žaislus, su kuriais žaisti dar buvo per mažas. Pamačiusi Lilos daiktus ten, kur būta Bendžamino daiktelių, Ana sustoja kaip įkasta.

– Kas tau yra, Ana? – klausia Lila. – Į ką taip žiūri?

– Į nieką, – atsako Ana ir, prisivertusi giliai kvėpuoti, šypteli. – Eisiu į virtuvę. Gal nori valgyti? Omleto?

– Žinoma, – taria Lila. – Tiesiog puiku.

Lila sėdi virtuvėje prie stalo ir žiūri, kaip Ana kepa kiaušinius. Ana dar nėra įgudusi ar išradinga virėja, tačiau Timas ją pamokino gaminti keletą patiekalų, tarp jų ir žmonišką omletą, taigi ji, kaip ir Timas, jau moka iškepti jį purų, išsipūtusį.

– Gardu, – paragavusi pagiria Lila. – Gera virėja.

– Visai ne, – sako Ana. – Tačiau Timas šio to išmokė.

– Aha... – Lila klausiamai pakelia antakius. – Ir kaip tau sekasi su Timu?

– Puikiai.

– Ar manai, kad jūsų santykiai rimti? – sako Lila, mostelėdama šakute. – Timo labui tikiuosi, jog taip. Jis iš tų vyrukų, kuriems tikrai reikia merginos. Supranti, ką turiu galvoje? Jis iš tų, kurie vieni nelabai susitvarko.

Ana negali patikėti savo ausimis. Nors daugiau nebepyksta ir net nesijaučia užgauta, – per daug laiminga, kad apie tai galvotų, – tada ji girdėjo kiekvieną Lilos žodį Timui, puikiai prisimena, kaip Lila ją apibūdino.

Ji nieko nesako, bet Lila, regis, nė nepastebi. Atsilošusi persibraukia plaukus.

– Tikriausiai žinai, kad mes su Timu draugavome? Prieš Patriką? Išsiskyrėme, nes baisiai susipykome dėl mano mamos. Jis visai nesupranta, ką reiškia užaugti prastomis sąlygomis. O jo tokia glaudi šeima. Stipri kaip kumštis, supranti? Jis net neįsivaizduoja, ką reiškia būti neturtingam, antraip negaištų laiko toje velnio virtuvėje. Nors, Dieve mano, neturėčiau tau šito kalbėti. Juk ir tu, be abejo, nežinai, ką reiškia būti neturtingai. – Ji kaltai šypteli. – Atleisk. Nenoriu būti nemandagi, tačiau turtuoliai, kaip tu, neturi menkiausio supratimo, kaip jaučiasi kiti. Žinau, tu kitaip negali. Tai neišvengiama. Tavo gyvenimo dalis.

Ana susikaupusi kramto omletą.

– Na, bet prieš nukrypdama į šalį norėjau pasakyti, jog Timas baisiai šaunus vaikinas, tiesa, daugeliu atžvilgių beviltiškas. Tikrai atsidavęs, sąžiningas ir taip toliau. Puikus partneris, tikrai. Tačiau turi įtikinti jį, kad šiek tiek pasitaisytų, supranti? Paklausytų tėvų patarimo ir bent kiek labiau pasistengtų. Gražiau rengtųsi, susirastų geresnį darbą ir visa kita.

Ana stengiasi neįsižeisti dėl Lilos žodžių apie turtuolius. Ji jau žino, kad Lila visada rėžia iš peties, tobulai laido kvailas pastabas, tad būtų tuščia eikvoti energiją ir užsigauti. Bet frazė apie Timo tėvus įstringa kaip ašaka. Ji nėra jų net mačiusi, ir truputį skaudu suvokti, jog Lila daug daugiau žino apie Timo gyvenimą, jo praeitį.

– Taigi... – Lila barbena krumpliais į stalą nėmaž nesutrikusi, kad Ana tyli. – Ar tarp judviejų viskas gerai? Neseniai Timas minėjo kažkokius sunkumus. Turiu galvoj tave, ne judu. – Ji palinksta į priekį, užjaučiamai pakreipia galvą. – Žinau, kad nenusipelniau tavo pasitikėjimo. Dieve, tikriausiai laikai mane visiška kale, bet iš tikrųjų aš labai moku klausytis. Visi man taip sako. Žinau, gal ir sunku patikėti, bet ant mano peties visada gali išsiverkti. Aišku, jeigu prisireiktų. Jeigu norėtum išsikalbėti.

Ana purto galvą, prisiverčia šyptelėti.

– Kol kas ne. Bet ačiū už gražų pasiūlymą.

Lila susimąsčiusi žiūri į Aną.

– Esi labai uždara, ar ne? Pavydžiu žmonėms kaip tu, mokantiems paslėpti jausmus ir panašiai. O manęs visur pilna. Ir esu kaip atvira knyga. Tarškiu lyg malūnėlis. Negaliu sustoti. Kaip jau turbūt pastebėjai. Iki vakaro gal jau žinosi visą mano gyvenimą. Liepk man užsičiaupti, jeigu atsibosiu. Pati aš nejaučiu saiko.

Ana netaria nė žodžio. Lila jos per daug neerzina, bet ji klausosi nepatikliai, įtariai. Jai pažįstamas Lilos tipas: smalsi ir žavi mergina, tačiau gudri ir valdinga, norinti visur dalyvauti, daryti įtaką kiekvienam žmogui, su kuriuo susiduria, trokštanti visiems patikti. Tokia mergina iš tavęs stengiasi ištraukti visas paslaptis – nebūtinai norėdama padėti, o tik todėl, kad negali pakęsti, jei ko nors nežino. Ir Ana apeina Lilos klausimus, vengia prasitarti ką nors asmeniška.

Lilos įkyrumas verčia ją gintis, būti budrią ir atsargią, tarsi jau patys klausimai galėtų nubraukti ką tik užsitraukusią odelę ir atidengti gyvą žaizdą.

63

– Pas tave kažkas atėjo, – sako tėtis, įkišęs galvą į virtuvę.

Aš kaip tik šluostau suolus. Viską beveik parengiau atidarymui ir dabar turiu dar maždaug gerą pusvalandį.

– Kas toks?

– Maiklas? Markas? Gerai neišgirdau vardo.

Nustembu anapus baro išvydęs stovint Marką. Bet neapsidžiaugiu. Nenusiteikęs tuščiai plepėti su juo, be to, jį matydamas nelauktai pajuntu aiškų priešiškumą. Nepatinka, kad jis čia, o dar labiau nepatinka, kad jis turėjo Aną. Ana sakė, jog tik vieną naktį, jog nebuvę nieko rimto. Tačiau jiems gimė kūdikis; nors ir kokie nesvarbūs ir trumpi buvo jų santykiai, jie visada prisimins Bendžaminą, šito niekas neištrins. Bet aš mąstau kaip pavydus pašlemėkas, tiesiog apgailėtina, juk neturiu teisės pavydėti.

Prisivertęs šypteliu ir sveikindamasis kilsteliu ranką.

– Labas.

– Toliau šioje gatvėje turėjau susitikimą su klientu. Pastebėjau tavo restoraną, pamaniau užsuksiu pasižiūrėti. – Jis stovi nesmagiai įsitempęs ir žvalgosi. – Jauki vieta.

– Prisėsk, atsipūsk.

Jis išsitraukia kėdę, atsisėda, ant baro pasideda kuprinę.

– Nupirkti alaus?

– Licencija draudžia parduoti gėrimo, jei klientas neužsisako valgyti, taigi nupirkti negali. Bet aš galiu pavaišinti.

Čiumpu iš šaldytuvo butelį „Boags", nulupu dangtelį, ant baro pastatau butelį ir stiklą.

– Tikrai? – murma jis. – Ačiū. Lieku skolingas.

Tarp mūsų mažai bendro, niekaip nesugalvoju, ką sakyti, galų gale paklausiu, su kuo jis susitiko Menlyje. Markas ima porinti painią istoriją apie kažkokį turtingą pirdžių, įsivėlusį į ginčą dėl nuosavybės. Stengiuosi sekti pasakojimą, rodyti susidomėjimą, bet mintys tolydžio klysta šonan. Manau, abiem palengvėja, kai jis išgeria savo alų.

– Na, jau reikia eiti, – stodamasis taria Markas.

– Ką gi, – sakau, – ačiū, kad užėjai.

Tik tada pastebiu jo kuprinę. Šviesiai rudos odos, atrodančią brangiai, viename kampe išgraviruota didelė raudona emblema.

– Šitas daikčiukas vienetinis, dizainerio sukurtas? – klausiu.

Markas žvilgteli į kuprinę, pakėlęs galvą šypteli.

– Ne, tokią kuprinę bet kur gali nusipirkti. Tačiau galima sakyti, jog emblema vienetinė. Fiona užsakė, kad man ją išgraviruotų.

– Šit kaip. Gražus darbas.

– Tai jau, – pritaria Markas.

Valandėlę stoviu žiūrėdamas, kaip jis išeina, širdis plaka, galvoje sukasi padrikos mintys.

64

Po pietų ji grįžta į palėpę. Daugiau kaip dvi valandas sėdi krėsle, bet kažkodėl jaučiasi sunerimusi. Netgi nuobodžiaujanti. Šiaip gali išsėdėti čia valandų valandas. Paprastai ji nė nepajunta, kaip kone visą dieną išbūna šalia šitos lovelės, Beno antklodėlės ir nuotraukų nieko neveikdama. Bet suartėjimas su Timu viską pakeitė, pripildė ją nerimastingos energijos, sustiprino visus jausmus, tarsi įkrovė elektra. Nejučia nenusėdi prisiminusi Timo skonį ir kvapą, drauge praleistą laiką, ima spėlioti, kiek valandų ir ar greitai jis grįš namo. Netrukus ji atsistoja nusprendusi išeiti ir užrakina duris.

Nulipusi į apačią taip išsigąsta koridoriuje susidūrusi su Lila, kad garsiai rikteli, atšoka atatupsta. Užsisvajojusi apie Timą visai pamiršo, jog namuose yra dar vienas žmogus. Pamiršo, jog į juos atsikraustė Lila.

– O varge, atsiprašau, – taria Lila.

Ana iškvepia prispaudusi delną prie krūtinės.

– Mirtinai tave išgąsdinau, – juokiasi Lila.

Ana linkteli.

– Nepyk, aš nenorėjau. – Lila smalsiai pasižiūri į Aną. – Bet tu greit išsigąsti. Garantuoju, tave lengva išgąsdinti.

– Nežinau, – teisinasi Ana. – Turbūt dauguma žmonių aiktelėtų ką nors sutikę tamsiame koridoriuje.

Lila abejoja.

– Tai kur tu buvai?

– Viršuje. Palėpėje.

– Palėpėje? Tikrai? Ir vėl? Argi pirma nebuvai ten užlipusi?

Ana linkteli.

– Maniau, žadėjai važiuot į parduotuves, – sako staiga prisiminusi Lilos ketinimus.

– Norėjau, bet man šovė į galvą puiki mintis. – Lila susijaudinusi griebia jai už rankos. – Norėjau suveikti greitai, kol tavęs nėra. Rūpėjo padaryti tau staigmeną. Na, žinojau, kad esi kažkur namuose, užsiėmusi savais reikalais, bet pamaniau, jeigu paskubėsiu, spėsiu užbaigti, kol vėl išlįsi į šviesą.

Ana žiūri Lilai į veidą bandydama suvokti, kas čia darosi, suprasti, ar Lilos žodžiuose neslypi kokia žiauri dviprasmybė.

Bet Lila šypsosi plačiai ir paslaptingai.

– Eime, – sako ji. – Einam pasižiūrėti. – Ji nuveda Aną prie svetainės durų. Iškilmingai jas atidariusi taria: – Štai!

Kambarys neatpažįstamas. Sofos perstatytos, viskas pakeista. Gale sofų stovi kavos staliukai, kuriuos Ana prisimena buvus nereikalingų baldų kambaryje. Aukštos vazoninės gėlės teikia kambariui prašmatnumo. Paveikslai jau kiti, dailūs mažmožiai irgi kitokie. Didžiulis žalias kilimas vidury svetainės spalviškai sujungia visus elementus. Kambarys iš pagrindų pertvarkytas. Nuostabus. Modernesnis ir erdvesnis.

– Sofos daug geriau atrodo, kai šitaip stovi, tiesa? Pamačiusi šį kambarį iškart supratau. Ir iš kiemo atnešiau šituos vazonus. – Lila šypsodama vaikšto po kambarį. – O visi kiti daiktai? Kavos staleliai? Šis prabangus kilimas? Visus radau tarp suverstų baldų tame kambaryje. Beje, jo niekaip negalima vadinti šlamšto kambariu, veikiau lobių. Žodžiu, viską atnešiau iš ten ir išdėliojau čia. Paskui suvyniojau senąjį kaštoninės spalvos kilimą. Labai netiko šitai erdvei.

Ana spokso nieko nesuprasdama. Negali patikėti, kad Lila taip greitai apsisuko.

– O kur gėlė? – klausia Ana, staiga pastebėjusi, kad nebėra jos gėlės. Pribėga prie servanto. – Keraminė gėlė, kuri visada čia stovėjo. Kur ji?

– Ai, išnešiau į šlamšto kambarį, – abejingai atsako Lila. – Tokia neskoninga. Susukau į laikraštį, jeigu kartais ji tau brangi. – Lila laiminga atsidūsta ir klesteli ant sofos. – Atrodo fantastiškai, tiesa? Dedu galvą, tu net neįsivaizdavai, kad kambarys gali šitaip puikiai atrodyti. Bet ir nusikamavau. Nežmoniškai skubėjau, kad galėčiau tave nustebinti. Nesusilaikiau, nes iš karto supratau, jog šitaip negali likti. – Ji patenkinta apsidairo. – Na, kaip patinka? Daug geriau, ar ne? Daug jaukiau. Ir erdviau.

Kambarys tikrai atrodo gražiau, bet Ana neprisiverčia džiaugtis ar dėkoti Lilai už triūsą. Vos ne vos šypteli. Jaučia, koks įsitempęs veidas, sučiauptos lūpos.

– Tikiuosi, nepyksti, – sako Lila. – O Dieve, juk nepyksti, ką? – Staigiai atsitiesusi maldaujamai žiūri į Aną. – Ko dabar nusiminei, Ana? Nebūk tokia susiraukusi. Tiesiog aš iškart susigaudžiau, kaip kambarį pagražinti. Jis buvo toks liūdnas ir apleistas. O aš žinau, kad šiuo metu tau tokie dalykai nerūpi. Žinau, kad tau depresija. Kad labai sunku. Maniau, kambarys atrodys daug geriau, ir maniau, jog tu apsidžiaugsi. Bet aš tave nuliūdinau, tiesa? Tau nepatinka? Norėtum, kad būtų po senovei?

Ana eina prie durų norėdama tik vieno – dingti iš čia, pabūti viena.

– Labai gražu, – šaltai taria. – Gali nesijaudinti.

Ir žengia pro duris.

65

VĖLIAU VAKARE, KAI PO DARBO IŠSIMAUDĘS DUŠE GRĮŽTU Į KAMbarį, Aną randu sėdint ant lovos krašto. Užsigalvojusi ji kramto nagus. Paskui žiūri, kaip nuėjęs prie spintos rengiuosi.

– Kas yra?

– Vis ta Lila, – sako ji. – Ar žinai, kad ji pertvarkė svetainę?

– Čia jos darbas? Pastebėjau. Nežinojau, kas tai padarė. Bet atrodo gražiai, ar ne?

– Ar nemanai, jog šiek tiek per daug? Taip tvarkytis svetimuose namuose? Vos įkėlus koją?

– Gal ir taip, – gūžteliu maudamasis trumpikes. – Tačiau Lila tokia.

– Taip nemalonu. Įkyru. Ji taip elgėsi, lyg turėčiau jai dėkoti, bet aš tik norėjau liepti, kad viską grąžintų, kaip buvo.

– Tai ir liepk. Jeigu to nori. Čia tavo namai, Ana. Rytoj pasakyk jai pertvarkyti. Arba aš galiu.

– Ne, nesirūpink, – papurto ji galvą. – Ne taip jau ir svarbu. Tikriausiai dabar ir gražiau. Erdviau ar ką. Niekada apie tai nepagalvojau. Palikau, kaip buvo tėvams gyvenant. Bet ne tai esmė. Gražiau ar ne – antraeilis dalykas. Tačiau mane supykdė Lilos pasipūtimas. Ji net neatsiklausė. Pasijutau labai keistai. Nesumojau, ką sakyti.

– Nekreipk dėmesio, – sakau. – Lila yra Lila. Kitaip nemoka. Turi viską taisyti, keisti pasaulį, gerinti net ir tai, ko nereikia gerinti.

Kai jau gulime lovoje, ji klausia:

– Ar Lila žino apie mano agorafobiją?

– Ne.

– Nieko jai nesakei?

– Ne. Bet pasakysiu, jeigu nori.

– Oi ne, nesakyk. Nebent prisireiktų. Nenoriu afišuotis. Jei bus čia ilgiau, pati supras, o jei ne, ir nesvarbu, tiesa? Man taip... Nežinau. Tiesiog taip nesmagu. Gėda. Agorafobija. Net pavadinimas bjaurus. O Lila tokia energinga... Palaikys mane visiška iškvėšėle. Be to, tai ne tikroji aš. Bent tikiuosi. – Ji pakelia akis, prikanda lūpą. – Nors kartais suabejoju. Juk tu matai mane tokią. Tikriausiai manai, jog aš ir esu šita silpna, baili panelė, bijanti išeiti iš namų. Kitokios manęs nesi matęs. – Nespėjus man ko nors pasakyti, ji stveria man už rankos ir suspaudžia. Tvirtu balsu priduria: – Bet aš pasveiksiu. Prisiversiu nebijoti. Pažadu, Timai. Iki metų pabaigos pasveiksiu.

Žiūrėdamas į jos veidą žaviuosi, kokia ji graži, kai nesidrovi, nebijo. Per pastarąsias savaites tapome draugais, paskui ir meilužiais, ji atsimainė tiesiog man bežiūrint, sakytum nusinėrė šiurkščią, nemalonią odą, o po ja pasirodė esanti kita – glotni, švelni. Dabar ji net nepanaši į merginą, su kuria susipažinau: nerangią, nedraugišką, beveik nesišnekančią su manimi ir nežiūrinčią į akis.

– Nieko geresnio nenorėčiau, – sakau apkabindamas ją. Ir pirmą kartą pagalvoju, kad turbūt pradedu ją mylėti.

66

Kitą dieną, Timui išėjus į darbą, ji vėl užlipa į palėpę. Iš pradžių ketina visai neiti – tarsi parodyti Lilai, jog turi ir kitokių užsiėmimų. Bet paskui susigėsta, kad taip paiso Lilos nuomonės. Nesiruošia dėl jos ko nors keisti, nusileisti Lilos paniekos spaudimui.

Ji nesėdi krėsle kaip visada, o ima tvarkytis. Uoliai nuvalo dulkes nuo nuotraukų rėmelių, atsargiai trina stiklą virš Beno veiduko, kol stiklas ima spindėti. Nuvalo komodą, palanges ir lovutės groteles. Pakeičia patalynę. Kuopia, kol viskas pasidaro gaivu, švaru. Galėtų gyventi ir karalaitis.

Lyg būtų svarbu. Lyg tai kam nors rūpėtų.

Palikusi ir užrakinusi nepriekaištingai sutvarkytą kambarį, ji nulipa į apačią. Krūpteli kitame koridoriaus gale pamačiusi Lilą.

– Labas, Ana, – artindamasi sako toji. – Ir vėl buvai palėpėje? Ir ką tu ten mūriji?

Ana ketina pameluoti, ką nors sukurti, bet nieko doro neateina į galvą. Jaučia, kaip vien nuo tokios minties skruostus užlieja raudonis. Lila tokia gudri, iškart supras Aną meluojant.

– Nieko ypatingo, – piktai meta tikėdamasi, kad Lila atstos. – Tiesiog sėdžiu.

– Sėdi? – išplečia akis Lila. – Čia tai bent. Tikrai lengvai gyveni.

Ana stengiasi pakeisti temą:

– Lipu į apačią paieškoti ko valgomo. Nori valgyt?

– Kad ne, ką tik pavalgiau. – Lila žiūri į palėpės duris. – Ar man galima ten užlipti? Pasižiūrėti pro langus? Turbūt atsiveria fantastiški vaizdai.

– Nenorėčiau, kad eitum.

– Oi, Ana, būk gera, – prašo Lila. – Nebūk tokia slapukė. Kuo ilgiau neleisi, tuo man labiau rūpės. Turi suprasti. – Ji trepteli koja ir šypteli lyg norėdama nuslėpti nekantrumą. – Tikriausiai žinai, kad nemėgstu būti paliekama nuošaly.

Ana atsidūsta. Lila neįtikėtinai atkakli. Nepakenčiamai. Tačiau gal būtų visai pravartu papasakoti Lilai apie Bendžaminą. Žinodama tiesą, Lila gal geriau ją supras. Ne, Ana neieško užuojautos ir tikrai nenori Lilos gailesčio, bet nemalonu manyti, jog esi laikoma tingine ar kvaiša. Vargu ar Lila kada nors supras jos sielvartą, tačiau gal bent ims jį gerbti, nebelaikys jo silpnybe.

Taigi stovėdama koridoriuje ji tyliai papasakoja Lilai apie Bendžaminą. Apie jo gimimą, trumputį gyvenimą.

Lila žiūri, užsidengia burną.

– Jis mirė aštuonių savaičių, – baigia pasakoti Ana.

– Negaliu patikėti. Negaliu patikėti, jog tu tikrai turėjai kūdikį.

Ji nužvelgia Aną nuo galvos iki kojų, tarsi ant jos drabužių ar kūno būtų išlikę kokių motinystės pėdsakų.

– Palėpėje aš laikau jo daiktus, – paaiškina Ana. – Tik tiek. Užlipu ten ir prisimenu jį.

– O man parodysi?

Ana linkteli.

Lila ima Anai už rankos ir veda prie palėpės durų.

– Nagi duok man raktą.

Atrakinusi žengia į vidų. Uždaro duris, ir abi lipa laiptais aukštyn.

Pamačiusi lovelę, iš pradžių Lila nieko nesako. Dirsteli į Aną, paskui žengia artyn, uždeda rankas ant šoninių grotelių ir žiūri į patalą.

– Čia Bendžamino?

– Taip.

Lila nusisuka nuo lovelės, paima Bendžamino nuotrauką. Jo veidas ją, atrodo, nustebina, netgi apstulbina, sakytum iki tol nebūtų tikėjusi Anos žodžiais. Ji net sumirksi lyg tramdydama ašaras, ir Ana pajunta netikėtą šilumą. Lila sudrebėjusi padeda nuotrauką. Apglėbia save rankomis, lyg būtų šalta.

– Toks gražutis. Tikriausiai labai jo pasiilgsti.

– Žinoma. Siaubingai.

– O kas atsitiko? Noriu paklausti, kaip jis...

– Mirė? Nelaimingas atsitikimas, – atsako Ana. – Jis paskendo.

– O Dieve, Ana, kaip baisu... Dieve... Tačiau kaip?

– Nesvarbu.

– Turbūt klaikiai jautiesi. Gal net norisi...

– Nusižudyti? Taip, kai kada norisi, – patvirtina Ana.

– Nenorėjau taip sakyti, bet, ko gera, jautiesi šiek tiek... – Lila gūžteli, užjaučiamai pakreipia galvą. – Vargšelė, vargšelė... Taigi ateini čia ir ką konkrečiai darai?

– Sėdžiu, ir gana, – sako Ana. – Daugiau nieko. Ateinu ir sėdžiu šitame krėsle.

– Tačiau išbūni čia po kelias valandas, – suglumusi taria Lila.

– Man nuo to palengvėja, – gūžtelėdama paaiškina Ana.

– Palengvėja? Kaip?

– Nežinau. Bet palengvėja.

Ji nepasakos smulkmenų. Neprivalo Lilai nieko aiškinti. Ir jau mato, kad atsivesdama ją čia ir tikėdamasi užuojautos padarė klaidą. Lila niekada nesupras, kokia paguoda būti šalia Beno daiktų, kokias didžiausios laimės akimirkas ji patiria, kai pasiseka pamirš-

ti, jog jis miręs. Pora sekundžių tokio jausmo – pakankamas atlygis. Dėl jo verta sėdėti po kelias valandas.

– Kažkaip nepajėgiu įsivaizduoti. Tavo savijautos. Nesuprantu, kodėl tau norisi čia sėdėti. Šalia visų tų daiktų. Visiškai nesuprantu, kaip tai gali padėti.

– Ir aš nesuprantu. Tik žinau, kad man pasidaro lengviau.

– Gal, – gūžteli Lila. – Jeigu jau taip sakai.

– Ką, tu manimi netiki? – nusijuokia Ana.

– Oi, tikiu. Bet nemanau, jog šitai sveika. Tiesą sakant, manau, kad trupučiuką... kaip čia pavadinus... šiurpoka ar ką? Bet iš kur aš galiu žinoti... – Nutilusi ji nusišypso, paliečia Anai ranką. – Iš tikrųjų neturiu teisės kalbėti. Aš juk ne tu, tiesa? Nesergu depresija. Nenoriu žudytis. Ir apskritai visa ši istorija man nesuvokiama. Aš niekada nenorėjau vaikų. Nelabai juos ir mėgstu. Todėl tikrai neįsivaizduoju, ką tu išgyveni.

– Žinoma, negali suprasti, – sako Ana. – Niekas negali.

67

ŠEŠTADIENIO POPIETĘ PASIRODO PATRIKAS.

Restorane nė vienas staliukas nebuvo iš anksto užsakytas, ir tėtis, nesitikėdamas klientų, davė man laisvą vakarą. Diena buvo darganota, ir abu su Ana kone visą laiką sėdėjome svetainėje: žiūrėjome filmus, krimtome spragintus kukurūzus, kvailiojome. Lila išlindo apie vidurdienį po išgertuvių plyštančia galva. Išgėrė kažkokių vaistų nuo skausmo, išsivirė kavos ir iškart vėl užlipo į viršų.

Mums įpusėjus trečią filmą, kažkas ima belsti į duris. Susižvelgiame su Ana kaip prasikaltę vaikai.

– Velnias, – sukikena Ana, taisydamasi drabužius. – Kas ten galėtų būti?

– Nežinau. Mano ekstrasensinės galios savaitgaliais neveikia.

Vėl garsus beldimas. Ana kilsteli antakius.

– Eik ir atidaryk, – kumšteli man alkūne.

Teatrališkai atsidusęs keliuosi, užmetu ant Anos pledą ir išeinu.

Atidaręs duris išvystu Patriką. Nuožmia fizionomija.

– Kur Lila? – piktai klausia, ir aš užuodžiu alkoholio kvapą. Jis susvyruoja.

– Ko tau reikia, Patrikai? – sakau. – Ar Lila tave kvietė?

– Kvietė? – juokiasi jis. – Man reikia kvietimo, kad galėčiau susitikti su savo mergina? Nuo kada?

Prieina Ana, atsistoja už manęs. Mosteliu jai, kad eitų šalin.

– Klausyk, bičiuli. Tu girtas, todėl kažin ar dabar geriausias laikas veržtis pas Lilą. Tu ją tik supykdysi. Kodėl tau neatėjus kokią kitą dieną, kai būsi blaivus? Bet pirma jai paskambink.

Suprantu, kad kalbu, kas užėjo ant seilės. Ką aš žinau, gal Lila sėdi viršuje ir jo laukia, gal jam netgi paskambino ir pakvietė ateiti, bet kažkaip šituo netikiu. Patriko mina kalta, taigi jis nepageidaujamas. Ir atrodo taip, kad iš jo gali tikėtis arba to, arba to: galėtų tapti sukalbamas ir nueiti savo keliu arba iškrėsti kokią kvailystę. Kai pakelia galvą, matau, kad visas užraudęs ir lūpos perkreiptos. Taigi jis pasirenka antrąjį variantą.

– Klausyk, kvaila kaliause, – iškošia jis, – tik neaiškink, kaip, po perkūnais, man elgtis, apsieisiu be tavo sušiktų patarimų. Žygiuok ir pasakyk Lilai, kad aš čia.

Jis žengteli artyn, grėsmingai prikiša marmūzę. Širdis ima tankiau plakti, pirštai užnyžta. Ir nors jis dukart stambesnis už mane, prisipumpavęs raumenis, prieš porą savaičių, kai Patriką laikiau visų savo bėdų priežastimi, mielai būčiau puolęs su juo muštis. Ir jam būtų gerokai kliuvę. Neviltis suteikia kvailo narsumo. Vis įsivaizduodavau, kaip saldu būtų jam smogti – vožti kumščiu į tą šlykštų snukį. Tačiau dabar galiu nieko nesitikėti. Aš tik noriu grįžti į vidų ir žiūrėti televizorių. Man jau neįdomu. Ir Patrikui nebejaučiu neapykantos – gal netgi truputį jo gaila. O įkarščio stygius mušantis nepadeda.

– Patrikai, užtenka mane užgaulioti, gerai? – sakau kur kas tvirtesniu balsu negu mano savijauta. – Ir truputį atsitrauk. Labai jau įsismarkavai. Lilai nepatiktų. Pats žinai.

Aš blefuoju, bet jis paklauso, atsitraukia taikingai kilstelėdamas rankas.

– Tu tik eik ir man ją atvesk. Reikia pasikalbėti. Pasakyk, kad esu čia.

Jis pakelia galvą. Akys raudonos, jose neviltis, ir man jo dar labiau gaila. Jaučiu, kad tokia neviltis neatrodo simpatiškai, ir žinau, jog Lila jo neatjaus ir neims gerbti. Jis tiktai gaišta laiką ir daro sau blogiau.

– Palauk, – sakau. – Eisiu jai pasakyti.

Palikęs Patriką priebutyje uždarau duris. Užrakinu nesijaudindamas, kad jis išgirdo spragtelint užraktą. Svetainės tarpduryje stovinčiai Anai ramiai paaiškinu, kas vyksta, ir lipu į antrą aukštą.

Lila neapsidžiaugia Patriko apsilankymu.

– Velnias, – burbteli užversdama akis. – Tikiuosi, nepasakei jam, kad esu namie?

– Bet nepasakiau, ir kad nesi, o dabar jau nepatikės, jei pasakysiu, jog tavęs nėra.

– Kad jį kur griausmas, – sako ji ir išlipusi iš lovos piktai nutrepsi prie didžiulio veidrodžio. Persibraukusi plaukus atsidūsta. – Atrodau baisiai.

Ji užsivilkusi plačius kaip maišas marškinėlius, plaukai susitaršę. Ima juos šukuoti šepečiu.

– Lila, o kodėl tau taip svarbu, kaip atrodai? Maniau, jis tau nė kiek nebepatinka.

– Išdidumas reikalauja, – atsako ji ir persivelka ankštais juodais marškinėliais.

Žiūriu, kaip ji naršo po savo drabužius. Man smalsu, be to, nieko nesuprantu.

– Bet kokia prasmė? Nejau tau rūpi jo nuomonė? Argi nenori jo atsikratyti?

– Ką? – Ji nekantriai atsisuka. – Ką čia skiedi?

– Jeigu nulipsi atrodydama gražiai, bus tik blogiau.

– Dieve, Timai, užsičiaupk, gerai? Ne tavo reikalas.

– Gerai sakai. Užsičiaupsiu. Pirmiausia todėl, kad man tu visiškai nerūpi.

Lila pasitraukia nuo drabužių ir prieina prie pat manęs. Uždeda ranką ant peties.

– Nesakyk taip, – priekaištingai taria. – Net labai rūpiu. Žinau, kad rūpiu.

*

Neskubu nulipti paskui ją, be to, ketinu grįžt į svetainę pas Aną, bet apačioje pro atviras duris pamatau, kaip Patrikas svyrinėja sugriebęs jai už rankos.

Žiūriu, ką darys Lila.

– Užtenka, – sako Lila, bandydama ištraukti ranką. – Eik iš čia. Pasikalbėsime kitą kartą, kai būsi blaivus.

– Kokia musė tau įkando? – suniurzga jis. – Aš jau tau per prastas, kai apsigyvenai Fearlaite? Per žema kalbėtis su savo vaikinu?

– Nejuokink, Patrikai. Be to, nesi mano vaikinas. Mes išsiskyrėme, gal pamiršai? Žinau, esi kvailas, bet šitiek ir pats gali suprasti.

Lila susiraukia, nes jis stipriau suspaudžia jai ranką ir šiurkščiai trūkteli į save.

– Ei... – tarsteliu žengdamas artyn.

– Ar ne per daug rieti nosį, Lila, a? Manai, esi kažin kas, jeigu jau čia gyveni? Namas didelis, manai, ir galva pasidarė didesnė, ką? Tavim dėtas, per daug nesipūsčiau. Ar tavo naujieji buto kompanionai žino, jog tu net ir darbo nebeturi? Ar žino, kad esi išmesta? Dedu galvą, tokios smulkmenėlės jiems ir nepasakei.

– Atsiknisk, Patrikai. Eik šalin.

Ji kalba narsiai, bet jos balse girdžiu susierzinimą ir nerimo šešėlį.

– Klausyk, paleisk ją. – Paliečiu jam petį ir draugišku tonu mėginu jį protinti: – Nedaryk nieko, ko paskui gailėtumeisi.

Jis manęs nepaiso. Nutempia Lilą priebučio laipteliais.

– Kokio velnio, Patrikai!.. – šaukia ji.

– Aš tik noriu pasikalbėti, – susijaudinęs sako jis. – Noriu pasišnekėti, o tu tokia pasipūtus ragana.

Priėjęs įsispraudžiu tarp jų, ir jis paleidžia Lilos ranką.

– Dink iš čia! – rėkia man Patrikas. – Dink iš čia, palik mus, supistas nevykėli!

Jis vėl puola prie Lilos, aš griebiu jam už peties norėdamas sulaikyti, bet jis stipresnis ir piktesnis už mane. Viena ranka siekdamas Lilos, kita vėsteli man po krūtine. Ne tiesiogiai smogia kumščiu, šiaip užvažiuoja atbula ranka, bet vis tiek velniškai skauda, man užima kvapą ir aš susirietęs gaudau orą.

Staiga nuo priebučio pasigirsta šauksmas, ir mes visi atsisukame. Anos balsas įtūžęs.

– Tuoj pat ją paleisk ir nešdinkis iš mano namų! – Pirmą kartą matau ją taip įpykusią. Iš nuostabos pamiršęs skausmą spoksau į ją. Jos akys žaibuoja, skruostai dega. Įniršusi atrodo dar žavingesnė. – Kaip drįsti čia atėjęs elgtis kaip asilas! Nešdinkis! Tučtuojau. Arba iškviesiu policiją.

Patrikas irgi nustebęs; regis, negali patikėti, kad toji smulki šviesiaplaukė ant priebučio laiptelių gali būti tokia valdinga. Paleidęs Lilą žiūri į Aną, vėl į mane. Beveik matau, kaip tiksi jo smegenys, ieškodamos sprendimo. Pasilikti ir muštis ar eiti, kol neprivirė košės? Anos rankoje telefonas, ji parodo jį Patrikui. Susidėjusi ant krūtinės rankas, Lila varsto jį žiauriais žvilgsniais.

– Gerai jau, gerai, – sako jis. – Nėra reikalo ko nors kviesti. Išeinu.

Jis žengia į šalį, bet staiga stabteli, šoka ant manęs ir griebia už marškinių krūtinės. Prisitraukia mane taip arti, kad oda jaučiu jo kvėpavimą, užuodžiu iš burnos einantį kažkokio alkoholio tvaiką.

– Saugokis, šikniau. Nesipainiok man po kojų.

– Aš ir neketinu painiotis tau po kojų, Patrikai. Mielai apeičiau tave dideliu ratu.

Jis pastumia mane, ir aš susverdėju atatupstas, vos išsilaikau ant kojų.

Patrikas nukreivuliuoja vartų link, jis atrodo girtesnis negu tada, kai atėjo. Vaizdas apgailėtinas, iš toli veikiau juokingas, o ne grėsmingas.

Sustojęs prie gatvės baksnoja mano pusėn pirštu.

– Aš tave seku, Elisonai. Seku tave, nususęs šunie.

*

Jam nuėjus, visi trys sėdame virtuvėje prie stalo gerti kavos.

– Koks netikėtas nuotykis, – sakau. – Iš kur ir ištraukei tokį pašlemėką, Lila?

– Bet jis ne toks, – sako ji. – Tikrai.

– Kurgi ne, – atkertu. Patrikui jau nepavyduliauju Lilos, bet man pikta, kad ji taip atkakliai jį gina. – Ir arkliui aišku. Ką tik toks ir buvo. O ką jis minėjo apie tavo darbą? Nesakei man, kad netekai darbo.

Lila dėbteli į mane.

– Painus reikalas. Su manimi firma pasielgė nesąžiningai. Tau nesakiau todėl, kad būtum aiškinęs, girdi, pati kalta. Bet nesvarbu. – Ji grįžteli į Aną. – Atsiprašau. Nesu mačiusi Patriko šitaip elgiantis.

– Turbūt jam protas aptemo, – diplomatiškai taria Ana.

– Tikrai taip, – linkteli Lila. – Rytoj rausis plaukus, pamatysite. Tikriausiai paskambins ir atsiprašys.

– Labai tikiuosi, kad ne, – metu aš. Prisimenu vakarą, kai mačiau jį aludėje, vėliau girdėjau žingsnius ir jaučiausi sekamas. – Abejoju, Lila, ar tu jį gerai pažįsti.

68

KITĄ RYTĄ, PIRMĄ KARTĄ PER KELIAS SAVAITES, ATSIKELIU ANKSti ir einu plaukioti banglente. Oras vėsus, bet vanduo šiltas. Ten viską pamirštu, lieka tik bangos, mano kūnas, dangus ir vandenynas. Gyvenu vien tos akimirkos veržlumu – šitaip man esti tik stovint ant banglentės ar užsiimant seksu. Grįždamas paplūdimiu dėlioju mintis, įprastas po puikaus pasiplaukiojimo: baru save, kam pamirštu, koks tai nuostabus jausmas, kam pamirštu, kad ankstyvas pasijodinėjimas bangomis duoda gerą toną visai dienai. Ir prisiekiu sau, jog stengsiuos ateiti kaip galima dažniau, gal net kasdien.

Parsiradęs namo puolu pas Aną. Mūsų kambaryje tamsu, portjeros užtrauktos, aš tyliai nusirengiu. Palindęs po antklode apkabinu ją. Spausdamasis prie jos jaučiuosi, lyg nirčiau į kvapią vonią.

– Oi, koks šaltas, – murma ji.

– Tai sušildyk, – sakau.

Ji atsisuka, apglėbia ir sušildo.

*

Vėliau virtuvėje kepu omletą su šonine ir grybais. Iškepęs lipu į viršų ir pakviečiu merginas pusryčių. Lila su chalatėliu, atrodo daug geriau negu vakar. Ana pasirodo vėliau. Apsirengusi, plaukai šlapi iš po dušo. Mudu nusišypsome vienas kitam.

– Ai, liaukitės, – burba Lila. – Nuo tų jūsų žvilgsnių mane pykina.

Prisikrauname lėkštes ir netrukus pakartojame. Vėliau Lila užpliko kavos, ir mes sėdime patenkinti, sotūs.

– Kodėl mums nesurengus vakarienės? – taria Lila.

– Ką tik surengėme vakarėlį, – primenu.

– Ne, aš turėjau galvoje nedidelį pobūvį. Vakarienę, Timai. Tai visai kas kita. – Šypteli, pasižiūri į Aną. – Žinai, Ana, pamaniau, kad reikėtų tavo draugus pasikviesti vakarienės. Tą vyruką, su kuriuo susipažinau per vakarėlį. Atrodo, Markas? Ir jo seserį.

– Fioną?

– Taip, juos. Man pasirodė tokie simpatiški.

– Jie ir yra simpatiški, – suglumusi sako Ana. – Aš tik abejoju, ar...

– Bet pala, – pertraukia ją Lila. – Pirmiausia turiu paklausti vieno svarbaus dalyko. Ar Markas neturi poros?

– Turbūt juokauji, – sakau. – Tu dar ir Patriko neatsikračiusi.

– Aš tai jo atsikračiusi. Nekalta, kad jis nesugeba šito suprasti.

– Ar nevertėtų pabandyti kokias porą savaičių pabūti vienai? Taip sakant, paieškoti savęs?

– Ne, nesąmonė. Kodėl vienai būnant lengviau ieškoti savęs? Šitaip surasčiau tik tiek, kad esu vieniša, – sako ji. – Ir noriu vyro.

– Dieve, Lila...

– Nesipiktink taip, Timai. Kodėl neturėčiau ieškoti meilės, jeigu man jos reikia? Aš nemėgstu būti viena ir su džiaugsmu prisipažįstu. Vienai man nuobodu. – Ji gūžteli. – Man ir pasirodė, kad Markas simpatiškas. Subrendęs. Nepakenktų su juo susipažinti artimiau, tiesa? Aš neketinu jam pirštis ar panašiai. Tik pamaniau, būtų smagu susipažinti su kokiais naujais žmonėmis. Taip sakant, įsigyti naujų medelių savo draugystės sodui.

Žiūriu į Aną, bet sunku suprasti, jai pikta ar ne. Nors žinau, jog tokia mintis jai nepatiktų. Ji neaiškiai mosteli, trūkteli pečiais.

– Kas yra? – pažvelgusi į Aną klausia Lila. – Ar nebūsiu užmynusi ant nuospaudos? Gal tarp jūsų romanas?

– Ne, – atsako Ana, – visai ne. Ir taip, jis neturi poros, bet labai drovus.

– Puiku, – sako Lila. – Man patinka drovuoliai. Su jais moku elgtis. Matai, aš pati *ne iš droviųjų*. Todėl man geriau su droviu žmogumi. Girdėjai apie in ir jang? Apie karmos pusiausvyrą?

– Abejoju, – taria Ana. – Jis ne toks, kuriam patiktų... kaip čia pasakius? Žabangos? Aklas pasimatymas?

– Ne, nieko panašaus. Būtų paprasta vakarienė. Aš nelįsčiau jam į akis. Jeigu susidraugausime, gerai. Jeigu ne, vadinasi, ne. Kam nuo to blogiau?

– Gal ir galėčiau jam paskambinti, – svarsto Ana. – Juk nepakenks.

– Žinoma, nepakenks! Bus smagu! – Lila atsistojusi griebia nuo stalo telefoną, pastumia Anai. – Dabar ir skambink.

– Ne dabar. Per anksti. Vėliau paskambinsiu.

– Šiandien?

– Galbūt.

– Na, prašau.

– Gerai, vėliau.

– Pažadi?

– Pažadu.

69

Ji padaro, kaip Lila prašė, ir paskambina Markui. Jis sutinka kitą savaitgalį atvažiuoti vakarienės. Pridūrusi, kad bus ir Lila, kad šiuo metu ji čia gyvena, Ana aiškiai išgirsta, kaip pasikeičia jo balsas, jame nuskamba gyvas susidomėjimas.

Ji nesupranta, kodėl jai šitai nepatinka, iš kur imasi šis nepasitenkinimas. Nejaugi ji gaili jam meilės? Ypač kai pati turi Timą. Ir vis tiek visą rytą jaučiasi kaip nesava ir suirzusi.

Vėliau Lila pasiūlo keliauti į Menlį.

– Prie „Corso“ restorano gros orkestras. Ir tokia graži diena. Galime išgerti alaus.

Timas akimirką apsidžiaugia, bet pasižiūri į Aną tarsi tik dabar prisiminęs, jog ji negali išeiti iš namų. Ir papurto galvą.

– Ne, verčiau liksime namie.

– Ką? – nusistebi Lila. – Gal juokauji? Nuo kada pasidarei toks namisėda? Liaukis, oras nuostabus. Bus fantastiška.

– Aš neisiu, tačiau tu, Timai, eik, – sako Ana. – Žinokite, man nelabai ir norisi, – kuo linksmiau priduria ji. – Turiu namie šiokio tokio darbo.

– Ana, nepradėk, einam, – sako Lila, stverdama Anai už rankos ir pašokdama. – Einam nors kiek prasivėdinti.

Nors Lilos žodžiai ir elgesys atrodo gan draugiški, veide kažkoks šaltis, akyse kažkoks dygumas, Anai jie kelia nerimą, ji nesupran-

ta Lilos žaidimo. Ją apima keistas jausmas, kad Lila vaidina - tik neaišku ką ir kodėl.

- Ne, tikrai neisiu, - taria ji, ištraukdama ranką. - Negaliu.

- Ir aš pasiliksiu, padėsiu tau, - pasišauna Timas.

Ana purto galvą nutaisiusi plačią šypseną.

- Nebūk kvailas. Eik. Palik mane.

- Sakai?

Timas neįstengia nuslėpti pasitenkinimo, o ji, kad ir neparodo, - leisdama jam pasilikti jį tarsi įkalintų, kaip įkalinta ir pati, - pajunta nusivylimą.

- Žinoma, eik, - dar paragina ji. - Išgerk į mano sveikatą.

*

Pro svetainės langą ji žiūri, kaip jie nueina.

Žengia greta, Lilos dailios įrudusios blauzdos stengiasi neatsilikti nuo daug ilgesnių Timo kojų. Abu kvatoja. Kažką sakydama Lila palinksta prie jo, pakelia galvą, jos veidas toks gražus ir gyvas. Abu eina užsimiršę, jiems viskas savaime suprantama: pasaulis ir tai, kad jie gali būti jame, ir jųdviejų laisvumas.

Jiems dingus iš akių, Ana užtraukia užuolaidą, atsigręžia į tuščią kambarį.

Atsigulusi kniūbsčia ant sofos įsikniaubia į pagalvėlę. Ir ima rėkti iš visų plaučių. Niekas jos negirdi, o ji rėkia iki užkimimo, rėkia, kol pagalvė sušlampa nuo seilių ir ašarų. Rėkia, kol keliu nueinančių, nutolstančių nuo jos Timo ir Lilos paveikslą galvoje paskandina juoduma.

70

– ANA MAN PATINKA, – SAKO LILA. – TIKRAI PATINKA. BET JI, Timai, pakrikusios psichikos. Turėtum pasisaugoti. Na, taip, žinau, mirė jos kūdikis ir taip toliau, tačiau laikyti palėpėje tą šventovę? Kurių velnių...

– Lila, nenoriu nieko girdėti, – pertraukiu ją. – Nutilk, kol nesupykau.

– Bet paklausyk, Timai, – kalba ji, šnairuodama į mane. – Šiurpus vaizdas. Man net pagaugai per nugarą nuėjo. Turėtum dėl jos susirūpinti. Aš rimtai. Jai visiška depresija. Pavyzdžiui, kodėl ji nenorėjo su mumis eiti? Nesuvokiama. Tupi tuose namuose kaip senučiukė.

Pasižiūriu į jos veidą, bet išraiška neįžvelgiama. Ši jos šypsena gudri ir visa žinanti ar Lila tik valiūkauja ir kaip visada netaktiška?

– Galbūt jai tiesiog patinka užsiimti savo reikalais, – abejingai tariu. – Ji savarankiška. Vienišė. Ko gera, ir tau pačiai praverstų tapti bent kiek panašesnei į ją.

Lila gūžteli ir keistąją šypseną nubraukia įprastesnė.

– Cha, gal tu ir teisus. Ką žinai, gal ir tapsiu.

*

Menlyje kurį laiką stovime ir klausomės orkestro, bet saulė kepina, man perdžiūna gerklė, svajoju apie alų, Lilos minėtą namuose. Einame į vieną restoranų, atsisėdame prie staliuko lauke, užsisakome alaus ir aitrių bulvių traškučių. Valgome ir geriame, išgėrę pirmą bokalą užsisakome po antrą, Lila pasakoja apie buvusius bendradarbius, viršininką, visokias darbovietės dramas. Linkčioju klausydamasis viena ausimi – aš mėgaujuosi nuotaika, triukšmu, žmonių gausumu.

Taigi sėdžiu suglebęs nuo saulės, muzikos ir alaus, kai suskamba Lilos telefonas. Ji užsikelia rankinę ant staliuko ir ima joje raustis traukdama lauk visokius popiergalius ir servetėles. Kol suranda telefoną, jis jau nustojęs skambėti.

– Tai velnias, – burbteli stodamasi. – Atsiprašau, Timai, bet man reikia paskambinti šitam žmogui. Aš minutę.

Ji nueina prispaudusi prie ausies telefoną. Aš imu tvarkyti staliuką – kišu atgal į rankinę servetėles ir popiergalius.

Tarp viso šlamšto užčiuopiu nuotrauką. Tiksliau – pusę nuotraukos, kita pusė nuplėšta. Joje aiškiai buvo Ana su kažkuo, atpažįstu šviesius plaukus ir liekną figūrą, tačiau antrojo žmogaus nėra, o Anos veidas subraižytas kažkokiu aštriu daiktu. Dantytos linijos pavertė jos veidą šiurpia kauke.

Viską sugrūdu į Lilos rankinę ir, kol ji grįžta, spėju paslėpti nuostabą.

Ji įsideda telefoną ir rankinę pastumia į kitą staliuko pusę.

– Atsiprašau, – taria imdama traškutį.

Aš gurkšnoju alų ir nieko nesakau.

71

Apsiraminusi ir sutramdžiusi kvėpavimą, ji atsistoja, delnais palygina drabužius. Atlošia pečius.

Visada jaučiasi be jėgų, kai šitaip nesusivaldo, pasiduoda sielvartui. Be to, jai trupučiuką gėda, lyg pasaulio akivaizdoje būtų pažeminta, nes pakluso kažkokiam gėdingam savo silpnumui. Nutarusi pasėdėti palėpėje, kol pasijus geriau, atgaus pusiausvyrą, ji pasuka durų link. Bet eidama pro Lilos miegamąjį akies krašteliu kai ką pastebi ir nejučia sustoja.

Ant lentynos šalia Lilos nuotraukos stovi jos keraminė gėlė. Tėvo dovana. Ją išvydus ima daužytis širdis, iš netikėto pykčio susigniaužia kumščiai.

Ji žengia į Lilos kambarį įtūžusi, lyg būtų tapusi šventvagystės auka. Kaip Lila drįsta šitaip laisvai elgtis! Ana paima statulėlę, perbraukia pažįstamą slidų paviršių. Nusineš į apačią, vėl padės svetainėje, kur jos vieta. O kai Lila grįš, išbars, uždraus liesti jos daiktus.

Bet paskui apsigalvoja. Ne, neims tos gėlės. Kol kas ne. Padeda statulėlę ant lentynos, iš kur paėmė.

Išėjusi iš Lilos kambario eina į Timo. Viduje pribėga prie rašomojo stalo. Vos atvožia kompiuterį, jis įsijungia, ekrane pasiro-

do puslapiai, kuriuos Timas atsidarinėjo paskiausiai. Banglenčių sporto naujienos. „Facebookas". Ji atsisėda. Palinksta prie ekrano. Ima ieškoti atsakymų į kai kuriuos klausimus.

72

BAIGĘS ALŲ RAGINU LILĄ GRĮŽTI Į „FEARVJU". LILA NEPATENKINta išvadina mane šiaudadvasiu, bet mums išeinant susiduria su grupele draugų ir nutaria likti. Aš patraukiu namo vienas.

Aną randu sėdinčią virtuvėje. Priešais ją atviras mano kompiuteris. Jos veidas susikaupęs, mąslus.

Atsisėdu šalia.

– Ką čia veiki?

– Pasižiūrėk. – Ji pasuka kompą, kad matyčiau ekraną. Atsidariusi Lilos puslapį „Facebooke". Matau nuotrauką: Lila stovi gatvėje iškėlusi sugniaužtą kumštį.

– Lila yra Lila, – gūžteliu. – Kas čia įdomaus?

Ji parodo į pastatą Lilai už nugaros, tada įjungia kitą tinklapį, kitą to paties pastato nuotrauką.

– Betgi čia...

– Taip. Ir įdomiausia, jog šita nuotrauka įkelta daugiau nei prieš metus.

Pajuntu, kaip iš nuostabos atvimpa žiauna. Negaliu patikėti. Sutapimas neįmanomas, būtų per daug neįtikėtina, bet vis tiek nesuprantu, ką tai galėtų reikšti.

– Nesuvokiu, – sakau.

– Ir aš ne. Tačiau po truputį pradedu susigaudyti.

– Turiu dar kai ką, – tariu ir iš piniginės išėmęs nuotrauką paduodu Anai. – Prieš kiek laiko ji iškrito iš Lilos rankinės. Abejojau, ar tau ją rodyti.

– O Dieve... – Ana išplečia akis. – Lila žino, kad ją turi?

– Ne.

– Gerai. Nieko ir nesakykime jai. Kol kas. Pirma turime pagalvoti. Ir mums reikia plano.

*

Vėliau, kai abu gulime lovoje tylėdami, vis dar pritrenkti to, ką neseniai sužinojome, aš pasisuku į Aną, uždedu ranką ant švelnios baltos pilvo odos ir pirštu braižau skrituliuką.

– Kaip jautiesi?

– Puikiai. O tu?

– Nežinau. Nei šiaip, nei taip.

Ji sugriebia mano ranką ir nusisukusi ja apsikabina. Tada nugara prisiglaudžia prie manęs.

– Gal mums atšaukti tą vakarienę kitą savaitę? – klausiu. – Su Marku ir Fiona?

– Ne. – Ji purto galvą. Veido nematau, bet balsas ryžtingas. – Tegul bus ta vakarienė. Nuostabi proga, Timai. Visi susirinks. Pagaliau prisikasime prie esmės. Sužinosime, ką ji žaidžia, kas iš tiesų vyksta.

73

KITO SEKMADIENIO POPIETĘ PRALEIDŽIU VIRTUVĖJE RUOŠDAMAS vaišes Markui su Fiona. Lila išvažiuoja ir grįžta su gėrimais.

– Kokteiliai! – paskelbia kraudama ant stalo tekilos ir „Cointreau“ butelius, žaliųjų citrinų ryšulėlį.

Ir iškart ima maišyti kokteilį. Įmeta į stiklinį ąsotį ledo, negailėdama įpila gėrimų, išspaudžia citrinos, sumaišo.

– Nori?

– Ne, kol kas ne. Palauksiu.

– Dieve, Timai, nebūk toks nuobodybė, – sako ji. – O kur Ana? Turime prieš vakarienę išgerti kokteilio.

– Tebėra viršuje. Turbūt maudosi.

Nepaisydama mano atsisakymo, ji paruošia tris taures – padaro druskos apvadėlius. Ir iš ąsočio sklidinas pripila drumzlino skysčio.

– Iki dugno! – liepia brukdama man taurę.

Siurbteliu, susiraukiu nuo sūriai kartaus aštrumo.

– Nepatinka?

– Nieko. – Padedu taurę ir vėl imuosi darbo. – Juk sakiau, kad nenoriu.

– Gal aš tave geriau pažįstu.

– Gal tu tiesiog nepakenti atsisakymo, – irzliai sakau.

– Ko gera, neklysti, – nusijuokia ji ir paėmusi kitas dvi taures išeina iš virtuvės. – Iš tikrųjų pataikei kaip pirštu į akį.

74

Lila įžengia į vonią nepasibeldusi. Ana net išsigąsta nepratusi būti nuoga prie kitų moterų, tad pastačiusi kelius panyra po vandeniu ir rankomis prisidengia tarpukojį.

– Būta ko, – šaiposi Lila iš Anos drovumo. – Esu prisižiūrėjusi. Aš tau tik atnešiau išgerti. – Ji pastato taurę ant staliuko šalia vonios ir apsisuka eiti. Tarpduryje stabteli. – Kai baigsi, ateik pas mane. Galėsime kartu rengtis.

Ana tikriausiai atrodo suglumusi ar nustebusi, gal ir tokia, ir tokia, nes Lila nusijuokia.

– Galėsime viena kitą sušukuoti. Tu man padėsi pasirinkti aprangą. O jeigu atsineši drabužių, ir aš tau padėsiu.

– Oi, aš būsiu su džinsais, – sako Ana. – Man nereikia jokios pagalbos.

– Ne, nebūsi su džinsais. Jokiu būdu. Šįvakar, Ana London, tu švytėsi. Pasipuošusi. Abi būsime pasipuošusios. Pasidarysime tikrą šventę. Tau gal ir nereikia pagalbos, bet man reikia. – Valandėlę susimąsčiusi pirštu tapšnoja taurės kraštelį. – Žinok, galiu paskolinti suknelę, kuri tau nuostabiai tiks. Dieviška. Man jau ankštoka per nugarą, tačiau tau tiks, kai tokia plona. Ateik į mano kambarį. Lauksiu.

Nors jai visai nerūpi, kuo apsirengti, džinsais, suknele ar dar kuo, Ana sutikdama linkteli, nes tingi ginčytis. Pataupys energiją svarbesniems ginčams.

Lilai išėjus, Ana paima taurę ir atsargiai vėl įslysta po vandeniu, guli beveik aukštielninka, iš vandens kyšo tik galva ir rankos. Suėmusi taurę abiem rankom pateliūskuoja gėralą, ir jo šiek tiek šliūkšteli per kraštelį. Tada taurę pamažu panardina į vandenį ir gėrimas susimaišo su putomis.

*

– Idealu! – pareiškia Lila.

Suknelė juoda, trumpa ir aptempta. Krūtinės iškirptė labai gili, nugara irgi atidengta. Jai tinka puikiai, prigludusi, bet ne ankšta, ilgis gerokai viršum kelių.

Sunku nuslėpti nesmagumą, kai Lila atsistoja per arti. Jos rankos laksto visur liesdamos Anos rankas, nugarą ir klubus – lygina suknelę, ištiesina pečius, timpteli užpakalį. Lilos rankai liečiant odą, jai norisi atsitraukti, bet užsimerkusi giliai kvėpuoja ir apsimeta nieko nepastebinti. Kai Lila lieka patenkinta suknele, prikalbina Aną atsisėsti ant taburetės ir pradeda daryti jai šukuoseną ir makiažą.

Lila visą amžinybę kuičiasi su Anos plaukais: džiovina džiovintuvu, tiesina replėmis, tepa kažkokiu standikliu. Baigusi imasi Anos veido; deda trijų atspalvių pudros pagrindą, paskui dažo raudylais, storai apvedžioja akis. Lila triūsia prikandusi lūpą ir palinkusi prie Anos, ši akimirką net pasigaili jos.

– Gerai, baigta. Eikš ir pasižiūrėk. – Lila priveda Aną prie didžiulio veidrodžio, atsistoja už jos. – Matai kokia!

Suknelė seksuali ir apnuoginanti, visai nepanaši į drabužius, kuriuos Ana nešioja kasdien, ir nejučia ji kvailai įsispokso į savo

atspindį. Lila sušiaušė jai plaukus, sušukavo aukštyn, todėl veidas atrodo daug ryškesnių, aštresnių bruožų. Makiažas netikėtas ir stulbinantis. Visas Anos dažymasis baigdavosi tuo, kad ji perbraukdavo per lūpas blizgalu, bet Lila lūpų nelietė, dažė tik akis – jas taip storai apvedė juodu tušu, jog atrodo įdubusios ir tamsios. Anos įvaizdis tapo seksualus, pašėlęs, dvelkiantis beprotybe.

– Ačiū, – murmteli Ana, nedrąsiai šyptelėdama. – Gal kiek vulgaroka. Bet visai kitokia. Turbūt gražu?

– Vulgaroka? Tu, Ana, atrodai pritrenkianti, o ne vulgaroka, – sako Lila. Žiūri į Aną pakėlusi antakį. – Keistas tu žmogus, Ana London. Santūri ir senamadiška kaip iš kokio romano. Bet nieko. Vis tiek man patinki. Be to, kaip sakydavo mano močiutė, visokių yra, visokių reikia.

– Labai džiaugiuosi, Lila, kad tau patinku, – šaltai ir kandžiai taria Ana. – Garbė Dievui, kad manęs nesupeikei.

– Ooo, – juokiasi Lila. – Gražios manieros dingo, išlindo pikčiurna. Tuo man labiausiai ir patinki. Tu nenuspėjama. Komplikuota. Niekada nežinau, ko tikėtis.

Lila prišnekina Aną pabūti, kol ji išsirinks, kuo rengtis. Išbandžiusi keletą variantų pagaliau pasirenka juodą mini sijonuką, juodus aulinius ir raudoną čigoniško stiliaus palaidinukę. Užsimauna karolius, ant riešų – apyrankes, papuošalai sulig kiekvienu judesiu melodingai skimbčioja. Plaukus sušukuoja užvariusi saują standiklio, pabaigai įsiveria ilgus auskarus. Ana stebi nuoširdžiai žavėdamasi. Lila tikrai moka puoštis.

– Atrodai nuostabiai, – sako Ana, kai Lila, atsistojusi priešais, apsisuka ratu. – Tikra gražuolė.

– Ne per daug įžūlu tavo konservatyviam bičiuliui?

– Iš kur galiu žinoti, – gūžteli Ana.

Lila patraukia iš taurės didelį gurkšnį. Apsidairo.

– O kur tavo gėrimas?

– Išgėriau, – atsako Ana. – Kaži kadai. Vonioje.

– Matai? Tu mane nustebinai! Tokia romi ir švelni, o geri kaip kareivis. Gal einam į apačią ir dar įsipilam?

– Ar nepasigersime? – klausia Ana. – Dar neatvykus svečiams?

– To ir tikiuosi, po velnių, – sako Lila. – Kam gerti, jei nepasigersi? – Ji paima Anai už rankos. – Eime. Nulipkim pažiūrėti, ką veikia Timas. Galime pasileisti muziką ir laukti tavo seksualiojo bičiulio Marko.

*

Išvydęs Aną, Timas išpučia akis ir švilpteli.

– Argi ne puikiai atrodo? – klausia Lila, tačiau Timas neatsako, stveria Aną į glėbį ir prisitraukęs bučiuoja.

– Oi Dieve, einu paleisti muzikos, – sako Lila ir išplasnoja į svetainę.

– Ar pasirengusi? – tyliai klausia jis Lilai išėjus. – Šiam vakarui? Ar gerai jautiesi? Ir kas čia per suknelė?

Ir jis vėl puola ją bučiuoti neleisdamas nė atsikvėpti.

Kai Lila grįžta, jie jau atsiskyrę. Timas prie šaldytuvo, Ana sėdi prie stalo. Lila atsisėda ant stalo ir mataruoja kojomis, barbena krumpliais, nervinga energija veržiasi iš jos tarsi karštis iš orkaitės.

– Dieve, kaip nekenčiu laukti, – sako ji. Jos žodžiai nuskamba tarsi koks pranašiškas priekaištas pasauliui, nes po akimirkos suskamba durų skambutis. Ji pergalingai mosteli kumščiu ir nučiuožia nuo stalo. – Pradedam vakarėlį!

*

Kažkaip visi penki įstringa koridoriuje – sustoję nesklandžiai rezga pokalbį. Ana jaučia, kaip nuo Marko ir Fionos sklinda drovumo bangos, ji pati su Timu irgi jaučiasi ne geriau.

– Dieve, tikras vargas, – taria Lila, atsistumdama nuo sienos. – Jums abiem reikia išgerti. Mes jus jau pralenkėme. Nenoriu būti nemandagi, bet pažiūrėkit į save! Kokie susikaupę. Lyg lauktų darbinis susitikimas.

Markas tyliai, nesmagiai nusijuokia. Fiona tik susiraukia.

– Atsiprašau, bet aš vairuoju, – atsikalbinėja ji.

– O man rytoj darbas, – sako Markas. – Visai negaliu...

– Pamanykite, darbas! Žmogus tik vieną kartą jaunas, Markai, – aiškina Lila ir už rankos bando tempti jį į virtuvę. Bet jis stovi įsispyręs.

– Ačiū, Lila. Tikrai ne.

Lila nenusileidžia. Įsikimba ir į kitą jo ranką ir atsilošusi traukia iš visų jėgų, jis priverstas žengti žingsnį.

– Nepaleisiu, kol neišgersi. Aš nejuokauju. Jei taip manai, paklausk Timą, jis žino, kokia moku būti užsispyrusi.

Ana spėlioja, ar jis atsilaikys, ir smalsiai žiūri, kaip jis pasiduoda. Juokdamasis leidžia Lilai nutempti į virtuvę.

– Manau, ir aš eisiu išgerti, – taria Timas. – Ana, nori? Fiona, tikrai negersi?

Timui nuėjus Ana šypsodama atsisuka į Fioną.

– Ką čia dabar apsivilkusi, Ana? – klausia ši, nužvelgdama Aną. – Tiesiog neatpažįstama.

– Žinoma, neatpažįstama! – kvatoja Ana. – Lila mane aprengė. Ir išdažė. Tikiuosi, neišsiterliojau dažais? – Fionai tylint, ji pasilenkusi sušnibžda: – Na, bet visa tai nesvarbu. Svarbiausia... svarbiausia, – ir noriu kuo greičiau pasigirti, – kad tikrai manau esanti laiminga. Nuoširdžiai laiminga. Mes su Timu...

Fiona atšlyja, žiūri į Aną lyg užuodusi negerą kvapą.

– Tik nepasakok, kad su Timu kažką pradedi. Tavo emocinė būklė vargu ar palanki naujiems santykiams.

– Bet paklausyk, Fiona, – karščiuojasi Ana. – Žinau, ką Timas tau pasakojo. Jis man prisipažino. Viskas ne taip, kaip tau atrodo. Vorai, išdažytos sienos, aš viso to ne...

– Liaukis, Ana. Nutilk. Tuojau pat. Nenoriu klausyti šitos... šitos... – Užsikirtusi ji nusisuka, eina į virtuvę. Bet Ana išgirsta ją sumurmant: – Šitos beprotybės.

75

Fiona įžygiuoja į virtuvę lyg pasirengusi kariauti. Išsitraukia iš po stalo kėdę, atsisėda, susideda rankas ant krūtinės. Paskui ją ateina sumišusi Ana. Klausiamai pasižiūriu į ją, bet ji lūpomis be garso ištaria: „Vėliau.“

Lila vėl sumaišo ąsotį kokteilio ir visiems, išskyrus Fioną, įgrūda po taurę. Ana paima stiklą abiem rankom, bet, nors prideda prie lūpų, nemanau, kad nuryja gėrimo. Kaip ir aš, ji nori išlikti blaivi, budri. Siurbteliu mažytį gurkšnelį vos sušlapindamas lūpas. Šįvakar reikia būti akylam. Ir aštraus proto.

Visi sėdime prie virtuvės stalo. Ana priešais mane, aš ištiesiu kojas, suspaudžiu jos pėdą norėdamas paremti, paguosti. Ji šypteli man.

Nežinau, kas darosi Fionos galvoje, bet jos veidas tebėra paniuręs ir piktas, savo vandens ji gurkšteli tokia rūškana mina, lyg norėtų būti kur nors kitur, tik ne čia. Kai tik Markas pakelia taurę, ji dėbteli į jį, o į Lilą net nepasižiūri, lyg būtų tuščia vieta.

– Už „Fearvju“, – pasiūlo tostą Lila. – Gražiausius namus Sidnėjuje.

Visi susidaužiame taurėmis. Išgeriame.

Lila nusišypso priešais sėdinčiam Markui.

– Iki dugno. Noriu, kad mane pasivytum. – Maktelėjusi gerą gurkšnį gėrimo, ji patenkinta atsidūsta. Pasižiūri į Fioną. – Patinka vanduo?

Fiona sušnairuoja, bet neatsako. Pasisuka į Marką.

– Rytoj šito gailėsies. Aštuntą turime susitikti su Frenku Flečeriu. Tau reikia būti labai geros formos.

Lila nesivaržydama prunkšteli į savo taurę. Atbula ranka nusivaliusi burną pasilenkia į priekį ir spokso į Fioną lyg į kokį įdomų egzempliorių.

– Na, – prabyla ji, – žinau, kad tavęs gerai nepažįstu, todėl gali mane kur nors pasiųsti, bet, man rodos, neklystu, jog esi labai įsitempusi. Taigi kas yra? Gal nori pasipasakoti? Kartais sveika išsikalbėti.

– Aš nesu įsitempusi, – šaltai atšauna Fiona. – Paprasčiausiai kai kurie dalykai mane erzina.

– Erzina? Tikrai? Ir kokie gi tie dalykai, jei galima paklausti?

– Atstok, Lila, – sakau baltakiuodamas į ją. – Atstok, po velnių.

Lila pasižiūri į mane pykčiu degančiomis akimis, ir aš beveik matau, kaip ji svarsto, ar verta susirieti. Tikriausiai nusprendžia, jog neverta, nes kaip niekur nieko nekaltai išplečia akis.

– Su mielu noru, Timai. Nors nesuprantu, ko taip širsti ant manęs. Juk ne aš elgiuosi storžieviškai.

76

NORS VAKARIENĘ PARUOŠĖ TIMAS, LILA PRISIPLAKA JAM PADĖTI viską sunešti į valgomąjį, o kai stalas padengtas, ima vadovauti: supliaukšėjusi delnais valdingai visiems praneša, jog laikas valgyti.

– Ten tau nedidelė staigmenėlė, – sako ji Anai ir iškilmingai atidaro valgomojo duris.

Valgomasis nuostabus; nors Ana nepagalvojo, kad jį reikia išvalyti, kambaryje aiškiai iššveistas kiekvienas centimetras. Viskas atrodo šviežiau ir šviesiau. Ant servanto stovi didžiulė gardenijų puokštė, suskinta sode, oras pilnas tiršto jų kvapo. Kiek Ana prisimena, užuolaidos visada būdavo užtrauktos, o dabar kabo kampuose surištos ir pro langą matyti sodas. Stalas, paprastai pristumtas prie galinės sienos, atitrauktas į kambario vidurį, tiesiai po sietynu. Jis puošniai serviruotas: krištolo taurės, baltos lininės servetėlės, brangaus porceliano pietų komplektas, kurio Ana net neprisimena. Stalo vidury sidabrinėje žvakidėje dega baltos žvakės.

– O taip! – nusijuokia Lila, vos dirstelėdama į Aną, ir kreipiasi į Marką: – Argi ne fantastiška? Kelias dienas neišėjau iš šito kambario. Vargšui kambariui verkiant reikėjo mylinčių rankų. Netgi turėjau užlipusi ant stalo nušveisti sietyną. Katorgiškas darbas, nes reikėjo laikyti galvą va šitaip užriestą. – Ji parodo, kaip vargo, tada atsitiesusi nusišypso aiškiai patenkinta savimi. – Užtrukau kelias

valandas, buvo tiesiog apaugęs dulkėmis. Bet nesigailiu. Toks žavingas daiktas, taip gaila matyti, kaip... – Dirsteli į Aną, puola prie stalo, paima vieną servetėlių žiedą. – O šituos prieš kelias dienas radau nereikalingų daiktų kambaryje. Tikro sidabro. Supratau, kad idealiai tiks. Atsiprašau, Ana, bet žinojau, jog tu neprieštarausi. Jokios prasmės slėpti gražius daiktus dėžėse. Tai kokia visų nuomonė? Nuostabu, ką galima nuveikti truputį pasistengus, tiesa? – Nelaukusi atsako vėl suploja delnais. – Nagi, visi sėskitės. Skanaus.

Kai žmogus, kurį nori apgauti, vis labiau girtėja, lengva apsimesti. Lilai vėl įpylus kokteilio, Ana tik suvilgo lūpas. Pasitaikius galimybei išpila – į kriauklę, vazoną, šliūkšteli ir ant kilimo. Taip pat iš paskutiniųjų stengiasi parodyti, kad visas tas alkoholis jai eina į galvą: kalba garsiau negu visada, dažniau kvatoja. Sėdi prie stalo apsunkusi, dūsauja, nežinia ko šypsosi.

– Ar būtina tiek daug gerti? – priekaištingai sako Fiona, žiūrėdama į Anos taurę. – Manai, kad gerai?

– Viskas puiku, Fiona, – murma Ana. – Prašau nesijaudinti.

Lila nieko nesako, tik varto akis ir krizena į savo gėrimą.

Akivaizdu, kad Lila su Marku įkaušo. Lilos skruostai raudoni, ji garsiai šūkauja. Markas be paliovos išsišiepęs, visas jo susikaupimas ir santūrumas išgaravę, jis atviras ir nerūpestingas, žaviai jautrus. Ana jį tokį matė gal vos porą kartų, ši būsena jam tinka, tinka jam ir Lila, ir nuo šios minties staiga pasidaro liūdna. Ana neabejoja, kad kitokiomis aplinkybėmis iš jųdviejų būtų buvusi graži pora. Kaip gaila, siaubingai gaila, kad jis įsivėlęs į šitiek paslapčių, į šitokį melą ir apgaulę.

77

– KIEK LAIKO TU IŠ TIKRŲJŲ PAŽĮSTAMA SU MARKU, LILA? – paklausiu. – Iš jūsų abiejų elgesio gali atrodyti, kad pažįstami daug ilgiau negu kelias savaites. Net galima įtarti giminystę.

Visi apstulbę nutyla. Ana žiūri į lėkštę apsimesdama, jog labai susikaupusi valgo. Bet žinau, kad klausosi kiekvieno žodžio, garso ir niuanso.

– Čia dabar kas? – stebisi Lila. – Iš kur ištraukei? Dieve, Timai, tu kartais jau kai lepteli...

– Man tik smalsu, – sakau nerūpestingai, lyg nė kiek nebūtų svarbu. – Ėmiau ir pagalvojau. Jūs atrodote tokie... artimi. Kiekvienas pamanytų, kad pažįstami ne vienus metus.

– Mes pažįstami kelias savaites, – skubiai taria Lila. – Nuo tavo gimtadienio. Pats žinai.

– Ar kartais neklysti?

– Žinoma, neklystu! – sušunka ji, apžvelgdama sėdinčiuosius išplėstomis akimis, lyg būtų pasipiktinusi, kad išvis drįstu klausti tokio dalyko.

– Matai, Lila, yra keletas įdomių smulkmenų. Gal tu gali jas paaiškinti. – Aš padedu peilį ir šakutę. – Prisimeni, kaip mes išsiskyrėme? Baisiausiai susipykę? Prisimeni, kaip po poros savaičių atėjau pas tave? Visas šlapias nuo plaukiojimo. Dar ir banglentę nešiausi.

– Aišku, prisimenu. Na, ir kas?

– Sakei, pas tave kažkas atėjęs. Vėliau paaiškėjo, kad Patrikas.

– Ir?

– Ir aš nustebau. Nustebau, kad tu draugauji su tokiu kaip Patrikas. Paprastu santechniku. Aš maniau, susirasi kokį kostiumuotį. Vyruką, vaikštantį su kuprine.

– Kodėl? Aš juk su tavim draugavau, gal, sakysi, ne? – nusišaipo Lila. – O tu nė kiek nepanašus į kostiumuotį.

– Taigi kad. Ir kodėl aš nustebau? Neaišku, tiesa? Bet prieš porą dienų prisiminiau, kas man pakišo tokią mintį.

Lila gūžteli, lyg jai tat mažiausiai rūpėtų.

– Tada, kai atėjau pas tave, Patriko nemačiau. Išvis nemačiau jokio kito žmogaus. Bet prieškambaryje pamačiau kuprinę ir ant jos numestą kaklaraištį.

– O varge, Timai, – sudejuoja Lila. – Vadinasi, pamatęs mano namuose kuprinę nutarei, kad aš draugauju su verslininku? Kuo čia dėta kuprinė? Kur tu suki?

– Viename kuprinės kampe buvo puošni emblema. „H&H“. Prisimenu, pamaniau, jog tai koks karališkas herbas ar kas. – Pažvelgiu į Marką. – Kuprinė buvo tavo. Tą dieną tu buvai pas Lilą. Todėl ir nustebau, kai man buvo pristatytas Patrikas. Tikėjausi į tave panašaus vyruko. – Vėl atsisuku į Lilą. – Manau, jūs draugaujat kaip tik nuo tada. Ir tu seniai pažįsti Marką.

Fiona aikteli.

Markas nesako nė žodžio. Sėdi nudūręs akis į stalą. Man ir gaila jo, ir norisi aprėkti, kad pakeltų akis, būtų vyras, nebijotų prisipažinti.

Lila juokiasi, jos akys žaižaruoja.

– Nebūk juokingas. Pažįstu ne vieną vyriškį su kuprine, Timai. O tai buvo jau seniai. Tu turbūt kažką painioji, gal net prasimanei iš pavydo, tai tau būdinga.

– Aš nieko nepainioju. Emblema gražiai išgraviruota. Iškart ją atpažinau pamatęs, – sakau. – Ir tai, Lila, ne viskas. Prisimeni, kaip mes plaukėme keltu į Menlį?

– Kas iš to?

– Aš tau pasakojau apie Aną. Truputį – apie Marką ir Fioną. Keista, bet tu jau žinojai, kad jie advokatai.

– Nebūk kvailas, – meta Lila. – Pats nieko neprisimeni, o dabar bandai mane apkaltinti. Nesąžininga. Be abejo, pats ir pasakei, kad jie advokatai. Tik neprisimeni. Po velnių, Timai, maniau, kad mes draugai.

– Ir aš maniau. Tačiau tu man visą laiką melavai.

Pasižiūriu į Aną. Ji linkteli ir išbėga iš kambario.

– Kur ta išlėkė? – klausia Lila.

– Palauk, pamatysi.

Ana grįžta nešina kompu ir padeda jį ant stalo. Mes iš anksto buvom jį atnešę į svetainę. Jis atviras ir įjungtas, galima žiūrėti.

Pasuku kompą taip, kad visi matytų. Du kartus spragteliu pele, ir ekraną užpildo Lilos veidas.

– Tu stovi priešais „Herou ir Herou“, – tariu rodydamas į R, O ir U raides, matomas iškaboje virš Lilos galvos. – Ana atpažino. – Vėl spusteliu pelę. Atsiveria „Herou ir Herou“ pradinis puslapis. Jame yra firmos pastato fasadas, iškaba virš langų. Auksiniame fone aiškiai šviečia žalios raidės. – Ir toji tavo nuotrauka jau seniai įdėta į „Facebooką“. Daug seniau, negu tu atseit susipažinai su Marku mano gimtadienyje.

Lila prisitraukia kompą, žiūri. Atstūmusi atsitiesia, užsipuola Aną:

– Tu naršei po mano nuotraukas „Facebooke“?

– Taip, peržiūrėjau, – prisipažįsta Ana. – Tačiau tu juk padarei jas visiems prieinamas. Jas gali pamatyti kiekvienas interneto lankytojas.

– Tačiau keistoka, ar ne? Kad tu žiūrinėji mano puslapį. Turint galvoje, jog nesame svetimos.

– Liaukis, – sakau kone juokdamasis iš Lilos įžūlumo. – Ar tik nepersistengi? Turint galvoje visas tavo melagystes.

Lila abejingai gūžteli.

– Neįsivaizduoju, kada šita nuotrauka daryta. Ir ką aš veikiau toje gatvėje. Ji sena kaip pasaulis. Aš jau kaži kadai šitaip nenešioju plaukų. Galvokit ką norit. Man nusispjauti.

– Gana, – piktai sako Lilai Markas, staiga pakėlęs galvą. – Gana meluoti. Kokia nauda? Pasakyk tiesą. – Jis atsidūsta ir sako man: – Taip, mes pažįstami. Jau senokai. Atsiprašau už melą, tačiau tai buvo asmeninė pažintis. Tik mudviejų su Lila reikalas. Daugiau niekam neturėjo rūpėti.

– Dieve, Markai, – ištaria Fiona, su pasibaisėjimu žvelgdama į Lilą. – Kaip tu galėjai...

– Klausyk, Fiona, atsiprašau, bet nieko rimto nėra. Mudu su Lila siejo... na, atsitiktiniai santykiai, jeigu taip galima pavadinti. O kai mes ėmėm ieškoti nuomininko „Fearvju" namams, Lila pasakė pažįstanti idealiai tinkamą žmogų. Tave, Timai. Ji sakė, kad padaryčiau jai didelę paslaugą, jei leisčiau tau išsinuomoti ten kambarį, nes jos bute pernelyg ankšta, kai tu apsigyvenai. Aš tik stengiausi jai padėti atsidūrus sunkioje padėtyje. Ana gavo kompanioną, patikimą žmogų, galintį jai pagelbėti, o Lila atgavo savo butą neužgaudama tavęs: jai nereikėjo tavęs išvaryti ir taip sugadinti draugystės.

Žiūriu į Marką, man sukasi galva.

– Vadinasi, judu viską ir sugalvojote?

– Jeigu jau taip sakai, ką gi, maždaug tiesa. Aš atsiprašau dėl to. Bet mes neturėjome jokių piktų kėslų, – kalba Markas. – Aš įdėjau į laikraštį skelbimą ir tiesiog laukiau, kol tu paskambinsi. Visas darbas. – Jis gūžtelėjo. – Argi blogai išėjo? Niekas nenukentėjo.

Ana liūdnai šypteli.

– Nežinau, Markai. Vis dėlto manau, kad kai kas nukentėjo. Gal tavo ketinimai ir buvo geri, bet nežinau, ar tą patį galima pasakyti apie Lilą. Aš nežinau, kokie buvo jos ketinimai.

– Nesuprantu, apie ką tu kalbi, – sako Markas, atsukdamas Lilai nustebusį veidą. Visi sužiūrame į ją. Ji sėdi ramiai, nei nusigręžia, nei parausta, atrodo nuoširdžiai linksma. – Kodėl Lila galėjo turėti kitokių ketinimų?

– Aš tik norėjau atsikratyti nekviesto svečio, – teisinasi Lila. – Atleisk, Timai, tačiau taip yra. Tokia liūdna tiesa. Taip, aišku, neturėjau meluoti, bet pats supranti, kaip tokioje padėtyje nesmagu kalbėti tiesiai. Patrikas galėjo visai nuvažiuot nuo bėgių, o tu šaltai atsisakei pasijudinti ir susirasti kitą butą. Turėjau ką nors daryti. Nebuvo kitos išeities.

78

Ana atstumia kėdę.

– Lila, ar galėtum padėti?

Virtuvėje Ana subraukia į šiukšlių kibirą lupenas. Lila nieko jai nepadeda, nors nenuostabu; ji pasiima stiklo ąsotį, tekilos butelį ir vėl ima taisyti kokteilį. Ana dirba lėtai, dažnai stabtelėjusi užsižiūri į tolį, tyčia giliai dūsauja.

– Kas tau? – klausia Lila. – Tikiuosi, nesikremti dėl visos tos istorijos su Marku? Tikrai nieko rimto nebuvo. Aš tik turėjau atsikratyti Timo. Pati supranti, kaip sunku. Bet juk viskas susiklostė puikiai, ar ne? Jums abiem.

– Ką tu, ne, – purto galvą Ana. – Aš visai ne dėl to. Man tai nerūpi. Aš tik galvojau apie Bendžaminą. Prisiminiau jį. – Ji vėl atsidūsta. – Pasiilgstu jo.

– O taip... Kūdikis... Gal pasistenk tiek daug apie jį negalvoti? – sako Lila. – Galvok apie linksmesnius dalykus.

Pasiūlymas toks absurdiškas ir žiaurus, toks kvailai užgaulus, kad Ana vos susilaiko netėškusi Lilai antausio. Nuleidusi rankas sugniaužia kumščius, paskui atgniaužia ir netgi nusišypso.

– Tu visiškai teisi, – taria. – Reikia liautis savęs gailėtis. Ir, Dieve mano, juk ne aš viena jo pasigendu, tiesa? Taigi esu savanaudė.

– Ką nori pasakyti?

– Na, suprask, ne aš viena jį mylėjau. Žmonės nepasidaro vaikų po vieną.

– Taip, žinoma, tėvas... – sako Lila, žiūrinėdama savo nagus, lyg ši tema būtų jai baisiai nuobodi. – Kaip jis visa tai pakelia? Tokią nelaimę?

– Kaip pakelia? – pakartoja Ana, eidama prie kriauklės plautis rankų. – Ką gi, manau, jis atsigavo. Visai neblogai laikosi.

– Vadinasi, su juo vis dar mataisi?

– Ar matausi? – Ana atsisuka į Lilą, kad matytų jos veidą. – Žinoma, matausi. Ir labai dažnai, – nusišypso ji. – Tačiau tu mane tik erzini, tiesa? Vėl žaidi savo žaidimus? Apsimeti nežinanti?

– Ką? – Lilos akys piktai žybteli. – Ką tai reiškia?

– Markas, – nenuleisdama akių nuo Lilos ištaria Ana tvirtai ir aiškiai, kad nekiltų jokio nesusipratimo. – Markas buvo Bendžamino tėvas.

Lila žengteli atatupsta.

– Markas? Ne. Jokiu būdu. Jis niekada... Tikrai negalėjo...

– Tai tu, Lila, nežinojai? Tikrai? Kaip keista... – Ana gūžteli. – Bet, manau, Markas toks jau yra. Slapukas. Užsidaręs. Jis nieko neprisileidžia per arti.

Lila linkteli, bet jos veidas perkreiptas įtūžio, lūpos sučiauptos.

Ana paima Timo paruoštą sūrių ir vaisių padėklą.

– Lila, gal paduotum peilį? – klausia smakru rodydama į stalčių.

Tačiau Lila, išsiblaškiusi ir priblokšta, negalvodama ištraukia iš dėklo virtuvinį peilį ir padeda ant padėklo. Koks skirtumas, sūrinis ar koks kitas peilis. Niekas nei pastebės, nei atkreips dėmesio.

– Ačiū, – nusišypso Ana. – Nunešiu į valgomąjį.

Ji išeina iš virtuvės jausdama nugara Lilos žvilgsnį, jos akis lyg du durklus, smingančius į nugarą.

79

KOL LILA SU ANA VIRTUVĖJE, MARKAS EINA Į TUALETĄ. FIONA klausia mane:

– Nejaugi tu mataisi su Ana?

– Matausi? – mėgdžiodamas piktą jos toną bandau išsklaidyti įtampą, bet Fionos išraiška nesikeičia. – Galima sakyti, taip.

– Ir tai rimta?

– Dar nežinau, – atsakau. Ir pagalvoju: *ne tavo sumautas reikalas.*

– Tu juk žinai, kas atsitiko, tiesa?

– Atsitiko?

– Praėjusią žiemą.

– Ji man pasakojo apie savo sūnelį Bendžaminą, jeigu šitai turi galvoje.

Fiona linkteli. Taip žiūri man į veidą, tarsi laikyčiau kažkokį egzaminą, tokį, kurio išlaikyti nėra vilties.

– Manau, ji nepaprasta, – sakau. – Ir neįtikėtinai stipri.

– Stipri? Tikrai? Tau taip atrodo?

– Aha. O ką? Aš, aišku, neturiu vaiko, bet žinau, kad pasaulyje nėra baisesnės nelaimės, kaip netekti kūdikio. Bent žmonės taip sako. O aplinkybės, kuriomis Bendžaminas žuvo, dar viską pablogina. Ir ji visa tai pakelia beveik be niekieno pagalbos. Taigi aš laikau ją stipria.

– Ji visiškai nėra stipri, – taria Fiona iš pykčio ar nervų drebančiu balsu. – Kaip gali šitaip sakyti? Ne kas kitas, o tu? Juk pasakojai, ko ji pridarė, Timai. Pats žinai, kas vyksta. Ji nesveika. Jai reikia pagalbos.

– Nemanau. Jos būklė tikrai gerėja.

– Ji pamiršo nuspausti vežimėlio stabdį, – ginčijasi Fiona. – Ar žinojai?

– Taip. Ji man viską papasakojo. Baisu, suprantu, jog ji turi jaustis pragariškai. Tačiau, Fiona, tai buvo nelemtas atsitiktinumas. Ir ji stengiasi susitaikyti su tuo, kas atsitiko. Žinau, kad stengiasi, – nukertu norėdamas parodyti, jog daugiau neketinu apie tai šnekėti.

– Nemanau. Iš tikrųjų man atrodo, kad jai darosi vis blogiau, – karštai įtikinėja Fiona. – Įsivaizduok, kaip žmogų gali graužti kaltė. Net išvaryti iš proto.

80

– Kas nori šito nuostabaus sūrio? – klausia Ana, po valandėlės įėjusi į valgomąjį. Jos rankose sūrio padėklas ir lėkštutės.

Lila įdrožia pagiežingu veidu. Nesisėda, bet atsistojusi prie savo kėdės varsto visus akimis. Visi žiūrime, o ji makteli tris didelius gurkšnius gėrimo. Susiraukusi žiopteli. Tada vėl pakelia taurę ir išgeria iki dugno.

– Oho, Lila, ne taip smarkiai, – taria Markas. – Ko tu nori?

– Noriu pasigerti, Markai, – šaltai atsako Lila. – O tu ko nori?

– Nieko, – tarsteli Markas, nustebintas Lilos tono.

Lila trinkteli taurę ant stalo vos neapversdama jos.

– Taigi, jei tau kartais įdomu, mes su Ana virtuvėje kalbėjome apie Bendžaminą. – Ji įsmeigia akis į Marką. – Kokia tragedija, ar ne? Siaubinga. Iš tikrųjų neįsivaizduojama.

– Taip, siaubinga, – nuleisdamas akis pritaria Markas.

– Kūdikio tėvui irgi tikriausiai sunku. Sunku susitaikyti. Atleisti. Gyventi toliau.

– Turbūt.

Markas išbąla. Paima peilį tarsi ketindamas atsipjauti sūrio, bet vėl padeda nieko nedaręs. Atrodo išsigandęs ar sublogavęs arba ir tai, ir tai.

– Kas tau darosi, Markai? – klausia Lila.

– Kas *man* darosi? – savo ruožtu klausia jis. – O tau kas darosi? Ko į mane taip spoksai?

Ji pasilenkia virš stalo.

– Kaip manai, Markai, kas man, po velnių, darosi? Nemėgstu, kai man meluojama. Štai kas. Nemėgstu būti mulkinama.

Jos žodžių veidmainiškumas būtų juokingas, jeigu ji taip rimtai, taip nuoširdžiai nesipiktintų.

– Mulkinama? Kada aš tave mulkinau?

– Bet apie Bendžaminą nesakei, ar ne? Tokio svarbaus dalyko juk neįmanoma pamiršti. Suprask, Markai, kad tave griausmas, jeigu aš būčiau žinojusi... – Ji trenkia delnu į stalą, visi net pašoka. – Šlykštus melagi!

– Bendžaminas? – Fiona išpučia akis į Marką. – Kuo čia dėtas Bendžaminas? Apie ką ji kalba?

Markas griebiasi už galvos.

– Viešpatie, negaliu patikėti. Tiesiog negaliu patikėti. – Atsidusęs pažvelgia į Fioną. – Atleisk.

– Atleisti? Už ką turiu tau atleisti?

Aišku, jog Markas persigandęs.

– Mudu su Ana tau nesakėme... tikriau, aš tau nesakiau, nes negalėjau. Nežinojau, kaip tai padaryti. Bet nenorėjau, kad sužinotum šitaip. Tik ne šįvakar. Galiu tik atsiprašyti. Atleisk, kad buvau toks bailys. Atleisk už visa tai.

– Aš ne... – murma Fiona. – Ką tu šneki?

– Šneku, kad Bendžaminas buvo mano sūnus. Aš buvau Bendžamino tėvas. – Marko balsas sudreba, jis nuleidžia akis. – Pats sau nepajėgiau prisipažinti, ne tik kad kitam žmogui.

– Bendžamino tėvas? Ką? Nejaugi tikrai... Aš ne... – Fiona atsistoja. Akimirką stovi sustingusi, nustėrusi, lyg pamiršusi, kur yra ir ką čia veikia. Pagaliau vėl susmunka ant kėdės, užsidengia delnais veidą. – O ne, Dieve mano, ne. Ne!

Markas nedrąsiai glosto Fionai nugarą, ji krūpteli, pečiai suvirpa. Markas pažvelgia į Aną nevilties sklidinomis akimis.

– Dabar patenkinta? Laiminga?

– Nė trupučio, – atsako Ana. – Nemanyk, jog tai man teikia džiaugsmo.

– Tada kodėl pasakei? Maniau, mes susitarėme. Kodėl šįvakar? Šitaip?

– O kodėl gi ne? – purkšteli Lila. – Ko tu iš jos tikiesi, Markai? Ji beprotė. Garantuotai. Ir pats tikriausiai esi beprotis, jei susidėjai su tokia kaip ji. Tai ko gi tu tikiesi? Iš beprotės negali laukti normalaus elgesio.

– Teisingai, Lila, aš beprotė, – sako Ana. – O gal tu tik nori, kad visi taip manytų?

– Kas man darbo, ką kiti mano? Tiek žinau, kad tave reikia gydyti. Ir visi kiti čia esantys žino. – Lila nužvelgia stalą tarsi paremdama savo žodžius. – Jums visiems galvoj negerai. Sutikite. O tu, Ana, – kaip dėl palėpės scenarijaus? Kasdien sėdi ten šalia kūdikio lovelės įsivaizduodama, kad jis gyvas? Puikiausias įrodymas, kad tau protas pasimaišęs. Jau nekalbu apie visas baisybes, kurių tu...

– Nutilk, Lila, – pertraukiu ją staiga taip supykęs, kad nebesivaldau. Man dreba rankos, o balsas neatpažįstamai aštrus. Lila žiūri į mane apstulbusi, – dar niekada manęs tokio nematė, – bet jos veidas beregint tampa atšiaurus. Sunku prisiminti, kuo ji man patiko, kaip galėjau įsivaizduoti ją mylįs. – Nedrįsk čia sėdėti ir įžeidinėti Aną jos pačios namuose. Kodėl nors kartą gyvenime neužsičiaupi?

– Aš tik kalbu tiesą, Timai. Tavo draugužė nesveika.

Norisi trenkti jai, nubraukti nuo veido tą patenkintą išraišką. Pirmą kartą gyvenime taip knieti užvažiuoti moteriai. Ana ramindama uždeda delną man ant rankos.

– Gal ir beprotė, – tyliai taria ji. – Nežinau. Matau, kad gal be reikalo tiek laiko praleidžiu palėpėje. Gyvenu vaizduote. Ir akivaizdu, kad agorafobija... na, neprideda sveikatos. – Ji kilsteli smakrą. – Bet aš, Lila, nesu nei agresyvi, nei piktavalė. Negadinu daiktų. Nerašinėju ant sienų baisių užrašų ir neprileidžiu į žmonių lovas vorų.

– Liaukis, nemanyk, kad mes patikėsime, – nusivaipo Lila.

– Kaip tik manau, jog patikėsite. Ir, žinok, kurį laiką tikrai maniau, kad kraustausi iš proto. Maniau, visas tas kvailystes aš krečiu, nors nieko neprisimenu. Patikėjau esanti beprotė, kaip tu ir sakai. Bet sužinojusi, kad judu su Marku seniai pažįstami, pradėjau galvoti. Tu melagė, Lila. Meluoji man ir Timui. O mes nesuprantame, svarstome, ar tai jau visi tavo darbeliai.

– Žinai, ko dar nesuprantame? – įsiterpiu aš. – Šito!

Išsitraukiu iš kišenės perplėštąją nuotrauką ir pateškiu ant stalo, kad visi matytų. Įspūdis nepaprastas. Lila išsižioja, bet greitai susitvardo.

– Dabar jau po mano rankinę rausies? – užsipuola ji. – Ana išsidirbinėja su mano nuotraukomis „Facebooke“, o tu iškratai mano rankinę. Negaliu patikėti!

– Aš nekračiau tavo rankinės. Kai buvome Menlyje, pati išmetei šitą nuotrauką ant staliuko. Aš dėjau ją atgal, kuopiau tavo paliktą jovalą – kaip visada, kaip tada, kai turėjome susiurbti vorus. Ir nuvalyti prirašinėtą sieną.

– Mano jovalą? – tulžingai klausia Lila. – Mano paliktą jovalą? Aš, Timai, taip nemanau. Ne aš visa tai pradėjau. Tiesa tai, kad tu su Ana lendate į mano...

– Dievaži, – stodamasis pertraukia ją Markas, – padėtis darosi nevaldoma. Visi susijaudinę ir isteriški. Jei norite žinoti mano nuomonę, šiuo metu visi trys atrodote tikri bepročiai. Manau, būtų daug geriau, jei šitą pokalbį atidėtumėte rytdienai. Kai šitiek negersite.

– Markai, gana. Palauk, – staiga įsiterpia Fiona. Ji sėdėjo tylėdama ir žiūrėdama į kompiuterio ekraną. Pasisukusi į Lilą klausia: – Čia parašyta, kad tavo pavardė Bakanan?

– Taip, o kas?

– O tavo motinos vardas ir pavardė?

Lila apstulbsta.

– Ką? Kam reikia?

– Heizelė, – atsakau aš. – Heizelė Bakanan.

– Heizelė Bakanan... – Fiona atsigręžia į Marką. Atlošusi pečius aiškiu balsu prapliumpa: – Lilos pavardė man visą laiką atrodė girdėta. Dieve mano, Markai. Mes tvarkėme Anos tėvo, Stiveno Londono, mokėjimo pavedimą. Prisimeni? Jis paprašė, kad mes griežtai laikytumės konfidencialumo. Turi prisiminti. Kas mėnesį Heizelei Bakanan pervesti du šimtus dolerių. Paskui testamente nurodyta tą pačią sumą iki gyvos galvos mokėti jai iš palikimo...

– Ką-ą? – pasibaisėja Markas.

– Kur tu su ja susipažinai? – klausia Fiona, imdama jam už rankos. – Markai, paklausyk. Kur susipažinai su Lila?

– Neatsakyk, – sako Lila, griebdama jam už kitos rankos. Markas žiūri čia į ją, čia į Fioną. – Ne jų prakeiktas reikalas.

Lilos balsas akiplėšiškas kaip visada, bet akyse aiškiai matyti baimė. Markas numeta jos ranką.

– Lengva prisiminti, – taria Fionai. – Mes susipažinome per Stiveno Londono laidotuves.

– Ak per laidotuves, – sako Fiona. – Žinoma. Vadinasi...

– Per tėčio laidotuves? – pertraukia ją Ana.

Markas linkteli.

– Bet... – Ana žiūri į Lilą. – Ko tu ten buvai? Juk mano tėvo nepažinojai. Ko tau reikėjo jo laidotuvėse?

Lila neatsako. Ji žaidžia peiliu: prispaudžia kotą ir geležtei pakilus apverčia.

– Lila, atsakyk, – taria Ana.

– Tu neklysti, aš jo nepažinojau. Nė karto nebuvau sutikusi. Nė vieno kartelio.

– Tai ko atėjai į laidotuves?

Lilos veide pasirodo keista šypsena.

– Aš turėjau visą teisę dalyvauti jo laidotuvėse. Visas įmanomas teises.

– Visas įmanomas? Kokias? – Anos tylus balsas sklidinas paniekos. – Kas tu tokia, Lila? Kokia nors avantiūristė? Taip? Tau reikia pinigų? Ar... ko kito? Gal tau tiesiog patinka persekioti nelaimingus žmones? Gedinčius žmones? Kas yra? Ką tu žaidi?

– Nelaimingus žmones? – pakartoja Lila, nepakeldama akių nuo peilio. Jos balsas gan ramus, bet matau, kaip virpa pirštai, kaip ji sukanda dantis. – Ką tu išmanai apie nelaimingus žmones?

– Oi, gana, neketinu pradėti dar vieno kvailo pokalbio šia tema. – Ana atsistoja, garsiai pliaukšteli abiem rankom į stalą, ir Lila priversta pakelti galvą. Palinkusi prie jos, Ana tūžmingai taria: – Aš tik noriu žinoti, Lila. *Ką tu, po galais, veikei tėčio laidotuvėse?*

Lilos atsakas dramatiškas ir įspūdingas. Ji irgi atsistoja, abi žaibuoja akimis. Tyliai riktelėjusi Lila iškelia savo taurę ir atsivėdėjusi trenkia į sieną Anai už nugaros.

Ana išsigandusi atšoka į šalį. Paskui kraipydama galvą tyliai, liūdnai nusijuokia.

– Esi kvaiša, Lila. Nusmurgusi kvaiša. Nematau reikalo dėl tavęs kvaršinti galvą. Man neįdomu, ką čia veiki ir kodėl manęs nekenti. Tik noriu, kad išsinešdintum iš mano namų.

Anai kalbant, Lila tyliai dejuoja linguodama galvą. Pagaliau užsidengia ausis lyg negalėdama pakęsti Anos balso.

– Lila? – sakau. Man šiurpu matyti ją tokią. Nors ji šitiek prikalbėjo apie Anos psichiką, šiuo metu pati atrodo išprotėjusi. – Lila?

Ji atsimerkia ir staiga vikriai kaip katė, puolanti pelę, griebia peilį ir šoka anapus stalo, kur Ana. Kumščio smūgiu į krūtinę nubloškia ją prie sienos. Ana net žnekteli.

– Aš tavęs nekenčiu, Ana London! – spiegia ji. – Velniškai nekenčiu. Noriu, kad mirtum!

– Lila!

– Stok!

– Ne!

Tačiau, niekam nespėjus atsikvošėti, ji užsimoja ant Anos peiliu. Visi puolame į priekį, Fiona – pirmutinė.

– Nekenčiu! Velniškai nekenčiu! – klykia Lila ir kelis kartus užsimoja peiliu, bet iš pasiutimo nežiūri, kur smeigia, todėl pagrindinis smūgis kliūna ne Anai, bet Fionai.

81

– Ana, Ana, kaip tu? – šaukia Timas, su Marku atitraukęs Lilą, vilkdamas ją į kitą kambario pusę.

– Viskas gerai, – atsako Ana. – Bet Fiona sužeista. Jai padėkite.

– Iškviesiu greitąją, – sako Markas. – Ir policiją.

Ana į juos nežiūri, jai rūpi tik Fiona, bet kambarys plyšta nuo gyvuliško Lilos riksmo, Timo pikto, pakelto balso, ir jai daužosi širdis, temsta protas.

Visur kraujas. Anos krūtinė ir rankos kruvinos. Kraujas Fionos.

– O Dieve... – sumurma Fiona ir susmunka ant grindų. – Aš kraujuoju. O Dieve...

Ana stveria nuo stalo saują servetėlių, atsitūpusi prispaudžia prie Fionos žaizdų. Kraujo tiek daug, jog sunku susigaudyti, iš kur jis bėga ir kaip jį sustabdyti.

– Man baisu, – taria Fiona. – Labai baisu.

– Viskas bus gerai, – ramina ją Ana, stengdamasi neparodyti, kaip jai pačiai baisu. – Ne taip blogai, kaip atrodo.

Grįžęs į kambarį, Markas praneša, kad greitoji jau važiuoja. Timas su Lila sėdi atsišliejęs į priešingą sieną. Timas laiko sugniaužęs Lilos ranką. Markas atsisėda iš kitos pusės ir įremia jai į ranką alkūnę. Šis judesys itin atžarus, sakytum ji jam kokti ir jis nenori liesti jos pirštais.

Ana pasislenka arčiau Fionos. Norėtų pakelti jos galvą ir pasidėti ant kelių, kad jai būtų patogiau, bet bijo, kad nuo to nepradėtų labiau bėgti kraujas. Ir ji tiktai glosto Fionai plaukus. Fiona griebia jos ranką, prispaudžia lūpas prie delno. Pirmas kartas, kai Fiona savo noru prisiliečia prie jos. Vienintelis fizinio artumo mostas. Anos akyse sublizga ašaros.

– Atleisk, Ana, – šnibžda Fiona. – Atleisk.

– Šššš... Nebūk kvaila. Tau nėra dėl ko atsiprašyti.

– Jei ne aš, viso to nebūtų buvę.

– Ne. Tylėk. Prašau, nekalbėk.

– Aš tave pamečiau, – sako ji. – Bendžaminui mirus. Palikau tave vienui vieną.

– Nieko, tai suprantama. Ir aš, tavim dėta, būčiau išėjusi.

– Ne, nebūtum, – sako Fiona ir užsimerkia; būna užsimerkusi taip ilgai, jog Ana išsigandusi pasilenkia prie jos ir kalbina kuždėdama jos vardą.

Fiona susiraukia ir atsimerkia, Ana dėkinga spusteli jai ranką mintimis skubindama greitosios automobilį.

– Aš buvau bailė, – taria Fiona. – Negalėjau pakelti tavo sielvarto. Tau buvo taip sunku, o aš niekuo negalėjau padėti. Nieko negalėjau padaryti. Todėl pabėgau.

– Nesvarbu, Fiona, – atvirai verkdama sako Ana. – Nieko baisaus. Ne tu kalta.

– Aš tik norėjau padėti, – vėl užsimerkdama Fiona murma silpstančiu balsu. – Nuo pat pažinties pradžios norėjau tau padėti. Būti gera draugė. Bet paskui padariau blogiausia, kas įmanoma. Palikau tave. Kaip tik tada, kai tau manęs taip reikėjo. Pamečiau tave.

82

KAMBARYJE STOJA ILGA TYLA. VISI LAUKIAME ATVYKSTANT GREItosios ir policijos. Lila pagaliau nustoja priešintis ir nuleidusi galvą kiurkso.

Markas išbalęs, išplėstomis akimis. Veidas išpiltas prakaito. Jis nenuleidžia akių nuo Fionos, lyg savo žvilgsniu galėtų jai išgelbėti gyvybę, lyg bijodamas, kad ji mirs, jei jis nors akimirką nežiūrės į ją.

Staiga Lila pakelia galvą ir įsmeigia akis į Aną. Įspėdamas kiečiau suspaudžiu jai ranką, bet ji nepaiso ir giliai įkvėpusi sako:

– Aš turėjau visišką teisę būti tose laidotuvėse.

Ana su Marku atsidūsta ir sykiu įsitempia. Niekas nebenori klausytis Lilos paistalų. Ana šaltai pasižiūri į Lilą.

– Visišką teisę, – pakartoja Lila.

– Gerai, tebūnie, jeigu taip sakai, – taria Ana.

– Nejaugi nenori sužinoti kodėl? – klausia Lila. – Nenori sužinoti, kodėl turėjau teisę?

– Man nelabai įdomu, ką dar turi pasakyti, – atsako Ana. – Galėsi pasakoti policijai.

Lila šypsodamasi purto galvą, lyg Ana būtų juokingas vaikas.

– O ne, tau būtų netgi labai įdomu, jei žinotum. Labai labai.

Ana nusisuka į Fioną.

Jaučiu, kaip Lila vis labiau niršta. Ji visada nekentė, jei kas į ją nekreipia dėmesio. Atsisėda tiesiai, aš dar tvirčiau suspaudžiu ranką. Surakinta iš šonų ji jaučiasi pasirengusi kovoti, kaip šautuvas – pasirengęs šauti.

– Jis buvo ir mano tėvas, – sako ji.

Ana staigiai pakelia akis.

– Ką?

– Stivenas Londonas buvo ir mano tėvas, – pergalingai, su pagieža išpoškina Lila.

Ana aikteli tarsi gavusi antausį. Veidas lieka be kraujo lašo.

– Na va, matai? Ir žinai, jog tiesa. Matau iš tavo žvilgsnio. Štai kodėl jis mokėjo mano motinai, – juokiasi Lila. Jos balsas tampa ramus, netgi draugiškas. – Ir jeigu manai, jog tau ši žinia yra smūgis, įsivaizduok, kaip jaučiausi aš. Visą gyvenimą. Nežinodama, kas mano tėvas, kol kartą motina po jo mirties pamatė laikraštyje nuotrauką ir praskydo. Tačiau tada jau buvo vėlu ką nors daryti. Devyniolika metų pavėluota.

Laukiu, kol Ana tai paneigs, apkaltins Lilą meluojant, bet ji netaria nė žodžio, tik sėdi ir kažkur žiūri.

– Mama viską papasakojo, – toliau aiškina Lila. – Kokia staigmena... Po šitiek laiko, po visų tų metų skurdžiame kvartale sužinau, kad mano tėvas buvo turtuolis. Ne šiaip turtingas, ne normaliai turtingas, o beprotiškai, nepadoriai turtingas. Dar blogiau – sužinau, jog jis turi kitą dukterį. Dukterį, kurią tikrai myli.

Ana purto galvą.

– Taigi, – taria Lila ir lėtai apsidairo po kambarį, – tu turi šitą didžiulį namą. Privačią mokyklą. Gražių drabužių. Aš gaunu elgetiškus du šimtus dolerių per mėnesį. Taip sakant, burnai užčiaupti. Argi teisinga? Jei manai, kad buvau nuskriausta materialiniu atžvilgiu, psichologiniu dar labiau. Turiu pasakyti, Ana, kad tavo brangusis *tėvelis* šiek tiek aplaidžiai žiūrėjo į savo pareigas.

Nesu nė sykio su juo kalbėjusis, nė karto nesu su juo mačiusis. Nė kartelio per visus devyniolika metų. Nė vieno telefono skambučio ar laiško. Nieko. Nulis. *Nada.* Tu, Ana, turi viską. *Tėveliui* turbūt būtų buvę geriau, jeigu manęs išvis nebūtų buvę šiame pasaulyje.

Nesuvokiama. Beprotiška. Tačiau Ana nebando ginčytis, apginti tėvo.

– Bet įdomu, – toliau kalba Lila, – ką jis dabar manytų. Jei galėtų matyti tave. Turbūt nelabai didžiuotųsi, ką? Duktė aštuoniolikos metų pastojo. Kūdikiui leido nuskęsti. Gyvena namuose kaip atsiskyrėlė. Bijo kojos iškelti į lauką.

– Lila, nereikia.

– Jis tikriausiai pamanytų be reikalo visą dėmesį iššvaistęs ne tai dukteriai. Šitiek pinigų, laiko ir pastangų, o nėr į ką pažiūrėti. Tuščia vieta. Veltėdė. Nenormali.

Ana pravirksta.

– Tu net nesugebėjai prižiūrėti savo sūnaus. Nemokėjai jo apsaugoti.

– Lila, – tariu tyliai ir piktai. Užlaužiu jai ranką ir prispaudžiu prie sienos tramdydamas norą suteikti jai daug skausmo: sulaužyti ranką, sutrupinti kaulus. – Nutilk. Tuojau pat. *Aš tave perspėju.*

– Tačiau aš kalbu tiesą, Timai. Ana tokia niekam tikusi, jog net nesusipranta nuspausti vežimėlio stabdžio, kad vaikas nenuriedėtų į Menlio tvenkinį.

Ana staigiai kilsteli galvą.

– Ką tu pasakei?

– Girdėjai. Sakiau, kad tavo...

– Ne. – Pyktis ir ryžtas jos balse priverčia mus visus suklusti. – Ne tai. Apie Bendžaminą. Vežimėlį. Kaip tiksliai pasakei? Pakartok.

– Kurių galų? Aš net neprisimenu tikslių žodžių, – sako Lila, ir jos balse išgirstu baimę. – Be to, nesvarbu.

– Ji sakė, kad tu nenuspaudei stabdžio ir todėl vežimėlis įriedėjo į Menlio tvenkinį, – prabilo Markas. Jis atsigręžia į Lilą ir žiūri į ją. Jo išraiška iš nebylios nuostabos virsta neapykanta. – Štai ką ji sakė.

Lila nenuleidžia akių nuo Anos.

Tada išgirstame atžviegiant sirenas. Bet nepajuda nei Lila, nei Ana. Jos teberyja viena kitą akimis; oras tarp jų pritvinkęs priešiškumo ir kažko daug didesnio, daug esmingesnio už neapykantą – tokio baisaus jausmo, jog aš pašiurpstu.

83

Policijos nuovadoje jie prasėdi kelias valandas. Aiškina ir aiškina. Duoda oficialius parodymus. Lukštena visą ilgą, sudėtingą istoriją. Ana viską papasakoja. Tuoj po vidurnakčio Markas nuvažiuoja į ligoninę aplankyti Fionos, po valandos Ana gauna iš jo žinutę.

Fiona neteko daug kraujo. Ji guli intensyviosios slaugos palatoje, tačiau pasveiks.

84

PAGALIAU GRĮŽĘ NAMO IŠ KARTO LIPAME Į VIRŠŲ. AUŠTA RYTAS. Mes nesišnekame, judame lėtai kaip senukai. Paimu Anai už rankos, žengiu artyn, bet ji atrodo santūri ir užsisklendusi. Jos ranka mano delne suglebusi, ji žiūri į tolį negyvu žvilgsniu. Aš tik noriu paguldyti ją į lovą ir apkabinti, noriu, kad ji vėl mane matytų. Noriu susigrąžinti ją iš to vidinio pragaro, į kurį ji pasitraukė.

Tačiau Ana neina nei į mano kambarį, nei į savo. Pasuka į Lilos miegamąjį. Įėjusi žengia prie lovos, tarsi ko ieškodama ima kilnoti pagalves, patalynę.

– Ką čia darai?

– Ieškau.

– Ko?

– Pati nežinau, – atsako ji.

Nuėjusi prie stalo ima rausti stalčius. Tada atidaro spintos duris. Dėl kažko aikteli ir atšoka atgal. Prieinu pažiūrėti. Ant vidinės durų pusės stropiai suklijuota nuotraukų kompozicija. Iš pradžių neįžiūriu nieko nepaprasto. Bet prisiartinęs matau, jog tai Anos nuotraukos. Anos šeimos. Jos tėvų. „Fearvju" namo. Nuotrauka, kurioje visi trys poilsiauja paplūdimyje. Ana iš kiekvienos nuotraukos iškirpta. Vienur visa, kitur tik veidas. Įspūdis nenusakomas. Šiurpus.

– Einam iš čia, – tariu.

Noriu paimti jai už rankos, bet ji neduoda, apsisuka tarsi ketindama žvilgsniu aprėpti visą kambarį. Stabtelėjusi skubiai eina prie lentynų kitame pasienyje. Ant viršutinės lentynos guli kažkokios duženos. Raudono keraminio knygų ramsčio šukės, ryškiai išsiskiriančios baltame fone. Ana abiem rankom suima šukes ir laiko rieškučiose lyg bandydama jas sulipdyti.

– Ana, – sakau artindamasis, – atsargiau, įsipjausi.

Bet ji purto galvą ir traukiasi nuo manęs. Iš jos lūpų lėtai išsiveržia garsi aimana, ji atveria delnus, ir šukės barkšteli ant grindų.

85

JUODU UŽKOPIA Į VIRŠŲ IR SU VISAIS DRABUŽIAIS ĮLIPA Į LOVĄ. Guli susiglaudę, Timas prisispaudęs prie jos nugaros ir apkabinęs.

– Ana, kaip manai... – prabyla Timas.

– Ššš... – pertraukia ji, nuimdama jo ranką. – Prašau, Timai, nekalbėkime. Tik ne dabar. Negaliu. Tiesiog negaliu. Miegokime. Pasikalbėti galėsime vėliau.

– Gerai, žinoma.

Jis pabučiuoja jai į pakaušį, tvirčiau apkabina. Netrukus išgirsta lėtą, ramų jos alsavimą lygiu ritmu, rodančiu, jog žmogus miega.

Ji atsargiai išslysta iš jo glėbio ir pirštų galais išeina iš kambario.

86

KAI PABUNDU, KITA LOVOS PUSĖ TUŠČIA. NUMANAU, KUR ANA yra, bet pirmiausia nulipu į apačią ir užkaičiu vandens. Užplikęs du puodelius kavos nusinešu į palėpę.

Sukryžiavusi kojas, Ana sėdi ant grindų. Ant kelių Bendžamino antklodėlė. Pamačiusi mane liūdnai šypteli.

– Kavos nori? – klausiu stovėdamas tarpduryje.

Ji linkteli, aš atsisėdu šalia jos, paduodu puodelį.

Jos akys raudonos, vokai irgi paraudę, lyg būtų verkusi. Palaidi plaukai netvarkingai apkritę veidą. Nubraukiu vieną sruogą, užkišu už ausies.

– Gerai jautiesi?

Ji purto galvą.

– Ar pamiegojai?

– Ne. – Atsidususi ji siurbteli kavos. – Manau, laikas paslėpti Bendžamino daiktus, – tyliai taria. – Ir manau, jog jau reikia visam laikui išsikelti iš „Fearvju".

Linkteliu tarsi pritardamas, atseit puiki mintis, bet iš tiesų nežinau, gera ar bloga. Nežinau, ką tai sako apie Anos savijautą: geriau ji jaučiasi ar blogiau. Nežinau, ką tai reiškia man. Mums abiem. Aš netgi nežinau, ar ji tebenori, kad būtume tokie *mes*.

– Mums reikia pasišnekėti, – sako ji.

– Žinoma. Gerai.

– Ar galime pasivaikščioti?

– Pasivaikščioti?

– Ar žinai tą suolelį virš Fearlaito baseino? Nuo jo matyti visas uostas. Baisiausiai mėgau ten eiti, kai pasidarydavo liūdna ar norėdavau pagalvoti. Galėtume ir dabar ten nueiti.

– Be abejo. Bet kaip... kaip dėl...

– Man jau nesvarbu. Esu soti viso šito, – taria ji romaus ryžto sklidinu balsu. – Nebijau jokios panikos. Tik noriu išeiti iš čia.

Spusteliu jai ranką.

– Tai eime.

*

Eidami beveik nesikalbame. Vos spėjame kirsti gatvę, kai Anai prasideda priepuolis. Ji ima kvėpuoti tankiai, beveik dusdama. Veidas išbąla, kaktą išmuša prakaitas. Kūnas virpa. Jei nežinočiau, jog užėjo panika, manyčiau, kad prasidėjo traukuliai.

– Nieko, – tvirtina ji, stipriau spausdama man ranką, – einam toliau.

Bet netrukus ji turi atsisėsti ant žolės. Pastačiusi kelius padeda ant jų galvą. Atsisėdu greta jos, apkabinu. Neįsivaizduoju, ką daryti ir kaip jai padėti, o kai prabylu pamanęs, jog jai bus ramiau nuo mano balso, ji liepia man užsičiaupti. Taigi tik sėdžiu ir laukiu tikėdamasis, kad mano buvimas nors kiek ją paguodžia. Pagaliau jos kvėpavimas sulėtėja. Ji atgniaužia kumščius, pakelia galvą.

– Na kaip?

– Yra buvę geriau.

– Nori grįžti?

– Ne.

Padedu jai atsikelti, ir mes pasukame prie suolo. Einame lėtai, Ana žengia smulkučiais žingsneliais, sunkiai alsuodama. Dar

anksti, bet jau pasitaiko žmonių: kai kas bėgioja ristele, kiti skuba į keltą, kad spėtų į darbą mieste. Sutikti žmonės šypsosi: suprantu, jog atrodome keistoka pora. Abu netvarkingi, susivėlę, Ana gaudydama orą remiasi į mane, lyg pati negalėtų paeiti.

Pasiekę suolą atsisėdame ir susiglaudžiame.

– Štai ir atėjai.

– Vos ne vos, – blankiai šypteli ji.

– Vis tiek nuostabu, Ana. Ėmei ir atėjai.

Ji linkteli žvelgdama į uostą. Veidas rimtas; nors vaizdas, į kurį ji žiūri, toks gražus, žinau, jog iš tikrųjų jo nemato. Galvoja apie vakar vakarą. Apie Lilą. Savo tėvą. Visą šią nelemtą istoriją.

– Taigi manai, jog tai tikrai tiesa? – klausiu. Nors ir kaip norėčiau išvengti šios temos, kalbėti apie orą ar vandens spalvą, ar dar ką, kad tik ne apie vakarykščius įvykius, žinau, jog nėra vilties. – Ką sakė Lila?

Ji giliai, sunkiai atsidūsta.

– Fionos minėtieji pinigai, kuriuos tėvas slapčia mokėjo Heizelei, – pakankamas įrodymas. Ir daug ką paaiškina. Mano tėvų santykius. Mamos pyktį...

– Vadinasi, ji tikrai tavo tėvo vaikas, tavo sesuo?

– Netikra sesuo, – patikslina ji. – Matyt... tikriausiai.

Abu tylime valandėlę paskendę savo mintyse.

– Tai kodėl ji tiesiog neatėjo ir nepasikalbėjo su tavimi? Kam reikėjo daryti visas tas nesąmones?

– Tu mane klausi? Gal aš ir esu jos biologinė giminaitė, tačiau tu geriau ją pažįsti.

– Maniau, kad pažįstu, – tariu. – Bet jau nemanau. Ji visada buvo apsėsta minties apie turtus. Apie geresnį gyvenimą. Pamačiusi, kiek tu turi, šitokį didelį namą ir tiek pinigų, iš pavydo turbūt pasiuto. Liūdna, kai pagalvoji. Liūdna ir neįtikima.

– Tačiau, Timai, tai ne viskas. – Ana dvejodama pasitrina akis. Staiga atrodo tokia išvargusi ir prislėgta. Ji giliai įkvepia. – No-

rėjau su tavim pasikalbėti ne vien apie tai. Yra dar kai kas. Daug blogesnis dalykas.

Nuo jos išraiškos ir tono, pačios minties, kad gali būti dar kas nors blogiau, mane nukrečia šiurpas.

– Koks? – nenoromis klausiu.

– Ar prisimeni, ką Lila sakė apie Bendžaminą? Ji kalbėjo labai tiksliai. Paminėjo Menlio tvenkinį. Taip pat vežimėlio stabdį. Prisimeni?

– Taip, – burbteliu susiraukęs.

– O prisimeni, kaip visada tvirtinau stabdį nuspaudusi? Kaip spėliojau, gal kas kitas, kuris nors vaikų, netyčia atpalaidavo ratą arba pastūmė vežimėlį pakalnėn?

Į galvą man plūsteli kraujas, – pastaruoju metu itin pažįstamas jausmas, – ir kažkaip iškart suprantu Aną ketinant man pasakyti tai, ko nenoriu nei girdėti, nei matyti.

– Aha...

– Lilai aš nesakiau, kad jis paskendo Menlio tvenkinyje. Ir nesakiau, kad vežimėlį palikau nenuspaudusi stabdžio. Išvis vežimėlio neminėjau. Tik pasakiau, kad Bendžaminas paskendo. Iš manęs ji tik tiek sužinojo.

– Gal iš Marko?

Ji papurto galvą.

– Jokiu būdu. Bendžaminui mirus, Markas man pasižadėjo. Ir labai rimtai, o tu žinai, koks jis. Prisiekė niekam neprasitarsiąs, kas įvyko. Nenorėjo, kad aš jaudinčiausi dėl to, ką žmonės mano ar kalba man už nugaros. Aš netgi neprašiau jo tylėti, nes tuo metu per daug nesukau galvos, kas ką mano. Bet žinau, jog jis jai nepasakė. Net nepasakė, kas buvo kūdikio tėvas. Markas baisus slapukas, kito tokio nepažįstu.

– Gal iš laikraščių sužinojo? – sakau. – Gal kur skaitė?

– Laikraščiuose nebuvo parašyta. Mirties priežasties tyrimas vyko, bet apklausa buvo uždara. Ji negalėjo sužinoti.

– Vadinasi... Nežinau, ar aš... – Ir nutilau. Staiga suprantu, ką ji nori pasakyti. Viską suprantu. Toks jausmas, lyg po kojų būtų prasivėrusi žemė. Nedrįstu pažvelgti žemyn, pernelyg baisu įgriūti į prarają, iš netikėtumo ir siaubo man sukasi galva, bet žinau vis tiek neišsisuksiąs. Turiu prieiti prie bedugnės krašto ir pasižiūrėti į juodą gelmę. – Po velnių, Ana, tu manai, jog ji...

Ana energingai sulinksi tarsi norėdama mane nutildyti, kad nereikėtų išgirsti garsiai tariamų tokių žodžių. Kramtydama lūpas žiūri tiesiai į tolį. Stengiasi susivaldyti, bet skruostais ritasi ašaros. Pagaliau ji užsimerkia, giliai atsidūsta.

– Galėčiau pasakyti, jog negaliu būti įsitikinusi šimtu procentų, tai tėra galimybė, bet nesakau ir nė kiek tuo neabejoju. Ji ten buvo. Ji tai padarė. Jos veide aš išvydau tiesą. Ir ji suprato, kad aš žinau.

– Viešpatie, Ana... – ištariu. – Siaubas. Ar pasakei policijai?

– Taip, vakar. Nežinau, ką jie gali padaryti, tačiau tiesą žino, viską žino. Dabar jų eilė veikti.

Turiu priminti sau, kad nereikia atsiprašyti. Mane slegia nuolatinis, nors ir nelogiškas kaltės jausmas. Aš įleidau Lilą į „Fearvju". Aš paprašiau Aną, kad leistų jai pagyventi. Lila buvo mano draugė.

Vis pamirštu vieną dalyką: juk Lila viską ir pradėjo.

– Kaip gaila... velnias... kaip gaila, kad viso šito nežinojau, – sakau.

– Ir man gaila. Labai daug ko, – atsidūsta ji. – Norėčiau, kad tebebūtų gyvi tėvai. Norėčiau, kad Markas būtų buvęs sąžiningesnis. Ir kad pati būčiau buvusi atidesnė.

Persibraukiu plaukus, netyčia paspiriu po koja pasipynusį akmenį, ir jis nurieda per žolę. Savo jausmų nesuvokiu – tikra emocijų audra. Iš liūdesio galėčiau pravirkti, iš nevilties – bėgti kelias valandas, iš pykčio – ką nors primušti.

– Ji viską sugriovė, tiesa? – tariu jai. – Sugadino tau visą gyvenimą.

Ana ilgai tyli, ir man krūtinę sugniaužia baisus skausmas, baimė, jog ji man pritars. Pasakys, jog nebėra prasmės. Niekas nebeturi prasmės. Taip pat ir mes. Aš ir ji.

– Taip nemanau, ne. Labai tikiuosi, kad ne. Nenorėčiau suteikti jai tokio malonumo, – kalba ji, pasisukusi į mane.

Jos veide toks liūdesys. Pastebiu, kad jis niekada neišnyksta. O akyse įžiūriu ramybę ir išmintį, nebūdingą jos amžiui. Tas liūdesys turbūt visada liks – nelyginant medyje randas ten, kur nulūžo didelė šaka. Toji vieta apgis ir ilgainiui šiek tiek pasikeis, bet visiškai neišnyks.

– Ji atėmė labai daug, – sako ji. – Atėmė kūdikį... – Jos balsas sudreba. – Tačiau ne viską. Kai ką ir davė.

Ir dabar jos veide pamatau kažką, kas šią akimirką didesnis už liūdesį.

– Ji tau kai ką davė? Ką?

Ana žiūri uosto pusėn. Abu tylime gėrėdamiesi vaizdu: neįmanoma vandens ir dangaus mėlyne, Menlio keltu, atplaukiančiu iš miesto. Ji paima man už rankos, suneria su manimi pirštus.

– Leisiu pačiam atspėti, – taria.

*

Mūsų naujasis butas mažas ir nykus, nepalyginamas su „Fearvju“ ištaiga. Jame tik trys kambariai: svetainė, virtuvė ir mažiausia pasaulyje vonia.

Ana, be abejo, galėjo susirasti daug didesnį ir gražesnį būstą, bet aš noriu mokėti per pusę. Ana nesiskundžia ir nebara, kad kvailai elgiuosi. Regis, mane supranta. O kol kas bus geras ir šitas butas.

Lilai gresia dideli nemalonumai, artėja teismas, visi kaltinimai sunkūs. Man neramu dėl Anos: kaip ji jausis, kai reikės vėl viską

perkratyti, bet ji atrodo stebėtinai rami. Iš tikrųjų nuo to vakaro jos nuotaika kur kas giedresnė, ji jaučiasi geriau, lyg nuo jos būtų nuimta bent viena našta.

Kartais prisimenu, ką tą dieną Ana sakė apie Lilą. Kaip ne viskas, ką ji padarė, baigėsi blogai. Kartais žiūriu į Aną, virtuvėje iš nieko gaminančią mums valgyt. Ji jau visai gera virėja ir niekada nepyksta dėl nepatogumų ar ankštumos – plotas valgiui gaminti turbūt nesiekia nė kvadratinio pusmetrio, ir aš neatsistebiu jos ryžtu, mokėjimu prisitaikyti. Ir esu laimingas, kad viskas taip susiklostė. Laimingas, kad esu su Ana, gyvenu čia.

Geriausias daiktas mūsų bute yra didysis langas į rytus. Vaizdas nestebuklingas, bet kai kada naktį, jei guliu labai tyliai, girdžiu vandenyną. O rytą, kai pabudę atitraukiame užuolaidas, pro jį plūsteli šviesa: taisyklingas stačiakampis užkloja lovą tarsi mūsų nuosava saulės spindulių antklodė.

Padėka

Be galo dėkinga savo agentei Jo Unwin už viską, ką daro (ir už tai, kad begalę kartų perskaitė šitą knygą!), bet labiausiai už padrąsinimą ir tikėjimą manimi, už nuolatinį skatinimą dirbti geriau.

Nežinau, kaip dėkoti ir Ericai Wagner su Sarah Brenan už nuolatinę paramą rašant romaną. Nuo pat pradžių iki pabaigos jos stengėsi palengvinti šį sudėtingą procesą. Jų užsidegimas ir atkaklumas, ypač paskutinę akimirką darant siužeto pakeitimus, įkvėpė man pasitikėjimo dirbti tol, kol pavyks. Mūsų begaliniai telefono pokalbiai priversdavo mane šypsotis.

Dėkui ir Sonjai Heijn – jos pastabos baigiant knygą buvo neįkainojamos.

Dėkui Vanessai Lanaway, Susilai Baybars, Jenei Castles, Gillianai Stern, Kirsty Eagar, Hilary Reynolds ir Aline'ai Le Guen.

Dėkui Kirby Armstrong už nuostabų viršelį.

Dėkoju visai „Allen & Unwin" leidyklai. Džiaugiuosi ir didžiuojuosi galėdama dirbti su jumis.

Dėkoju savo pirmosioms skaitytojoms už patarimus ir padrąsinimą: Wendy James, Emmai James, Jenny James, Tony James, Prue Macfarlane ir Haidee Hudson.

Ir brangiausiems žmonėms, su kuriais gyvenu – Hilary, Charlie, Oscarui, Jackui ir Jimmy! Dėkui jums už viską.

James, Rebecca
Ja289 Saldi kančia : romanas / Rebecca James ; iš anglų kalbos vertė Zita Marienė. – Vilnius : Alma littera, 2014. – 304 p.

ISBN 978-609-01-1476-6

Bestselerio „Tobula klasta“ autorės knyga – įtempto siužeto trileris ir neįprastos meilės istorija.

Trijų jaunų žmonių paslaptys ir slapti ketinimai susiduria prabangiame name prestižiniame Sidnėjaus kvartale. Knygoje gausu netikėtų posūkių ir niekas nėra toks, koks atrodo iš pirmo žvilgsnio...

Rebecca James (Rebeka Džeims, g. 1970) – jauna Australijos rašytoja. Jaunystėje dirbo padavėja, vėliau Indonezijoje ir Japonijoje mokė anglų kalbos, paskui augino vaikus ir kūrė virtuvės interjerus. Pirmasis rašytojos romanas „Tobula klasta“ tapo pasauline sensacija ir buvo išleistas daugiau nei 50 šalių.

Šiuo metu Rebecca James kartu su draugu ir keturiais sūnumis gyvena Kanberoje.

UDK 821.111(94)-93

Rebecca James

SALDI KANČIA

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Zita Marienė*

Redaktorė *Bronė Balčienė*
Korektorė *Marijona Treigienė*
Viršelio dailininkas *Agnius Tarabilda*
Maketavo *Ligita Plešanova*

Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera“, Ulonų g. 2, LT-08245 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė UAB „Spindulio spaustuvė“, Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184 Kaunas
Interneto svetainė: www.spindulys.lt

Aš tebesapnuoju Anos London namus.

Mano sapnuose pats namas sakytum sklidinas piktų kėslų.

Tačiau tikrovėje ne namas buvo kaltas dėl to, kas atsitiko.

Kalti buvo žmonės...

Pigiai išsinuomojęs kambarį didžiuliame prabangiame name, Timas Elisonas buvo tikras, kad jam labai pasisekė. Vaikinui nekėlė įtarimų nei neįtikėtinai maža kaina, nei keletas neįprastų sąlygų nuomos sutartyje. Tačiau greit ima aiškėti, kad namo šeimininkė, dvidešimtmetė Ana, viena gyvenanti tėvų namuose, turi paslapčių, o pačiuose namuose vyksta nerimą keliantys dalykai.

Viską dar labiau komplikuoja apie save priminti nusprendusi buvusi Timo mergina Lilė...

Trys jauni žmonės, jų paslaptys, slapti ketinimai, šiurpūs planai ir keistomis aplinkybėmis gimusios meilės istorija.

Knygoje gausu netikėtų posūkių. Ir niekas nėra toks, koks atrodo iš pirmo žvilgsnio.

9 786090 114766

www.almalittera.lt